

Bistey Zsuzsa

Misztikus és okkult meditációk

Budapest 1993 November 6-7

Szenvedésre lettünk mi, szenvedni annyi, mint diadalt aratni,
hány éles vasnak kell rajtunk faragni,

Míg méltók leszünk, hogy az ég királya,
beállítson majdan szobros csarnokába.
Krisztus urunk segíts meg.

Aki ezt a verset írta, az mindazt tudta, amit ma elmondunk, tévedhetetlenül tudta. Ilyet kerestek. Van. Ez az, hogy rengeteg van. Csak egy sort hoztatok, ez most a feladat. Mert amikor elkezdtek így olvasni, akkor mi történt. Ha felismeritek, akkor már használjátok azt, amit tanultunk, akkor már él bennetek ez az energia. Az már nem állat többé, az már nem hagyja el az embert.

Ha legközelebb találkozunk a kultiváció, az már könnyebb lesz. Valóban. Az anyag maga is, a módszertan az mindig könnyebb. Nagyon sokat tudunk egymásnak adni, ha ti is hoztok ilyen, megnézzük, hol van itt a tudás, hol van itt az időtlen bölcsesség. Ezt a verset olyan sokféle képpen lehetne elemezni. Én azt hiszem, mindazt, amit ma megbeszéltünk, itt van benne, és tökéletesen.

Pszichoanalízis Krisztiána

Eddig vett anyag: Kozmikus - kozmogenezis, antropogenezis, vonalán itt a tudati evolúció állomásain keresztül egészen az ember mai helyzetéig, és jövődöbeli szerepéig.

Most a könnyebb lépés következik, vagyis, hogy amit eddig tanultunk, abból egy életet tudunk magunknak építeni. Tehát mindaz a tudás, ami bennünk elfogadást nyert, így-úgy megérett, azt most le kell hozni a mindennapi élet szintjére, és a mindennapi élet alatt azt értettem, hogy minden nap így kell élni. Tehát tényleg csak vicc, hogy ez könnyebb lesz. De valóban arról van szó, hogy amíg csak beszélünk róla, rajzolunk, eljátszunk a szimbolikával, az emberben nem történik semmi. Az emberben akkor történik valami, amikor ezek a dolgok élni kezdenek, vagyis, ha a négyes princípium maximálisan le tudja hozni a fizikai síkra azt amit magában fogadott. A múltkor Krisztussal váltunk el a nap szellemmel, akinek a jelenléte a teremtés első pillanatától fogva kísér minket.

Akinek eljöveteletét ígérő tudás, ráérzés, prófécia beleépült az emberiség történelmébe, filozófiájába, az ős kezdetektől, akinek végül is a megvalósulása a Golgota misztériumában 2000 évvel ezelőtt viszont elindított bennünket egy olyan útra, amely megnyitotta azokat a magasságokat, ahonnan valaha kiszakadtunk. Tehát ez a vonal amit eddig követni tudtunk, a napszellem, vagyis a krisztusi lét állandó jelenléte az ember életében. Jelenléte a fizikai kozmosz szintjén, mert hiszen a Naprendszerünk adja, a fizikai síkot a fizikai létnek az alapjait.

Fokozatos közeledése a tudati evolúcióinkat, a tudati korszakainkat, ahogy felrajzoltuk a tudati korszakainkat követő közeledése hozzánk, vagyis állandó kísérete, az ős civilizációktól, tehát Lemuria, Atlantisz, a Hindu és a Perzsa, a Görög és a Római egészen a mai modern korszakig, és végül is az ígéret, hogy a Homo Mágusból, akiből a Homo Sapiens kialakult Homo Noétikus (Íj, a lelkes ember). Homo Mágus alatt értsük az Atlantiszi embert. Mert végül is az atlantiszi korszak alakított úgy bennünket, hogy a négyes princípium valóban négyessé válhatott. A lemúr korszakban az egó még nagyon-nagyon kívül helyezkedve élt, teremtett, alkotott. Mondtuk azt, hogy ami nekünk megmaradt a legmagasabb rendű triádból, az számunkra a gondolkodás, az érzés és az akarat triádja maradt.

Azt is mondtuk, hogy az anyagba süllyedés kondicionál fogva, a gondolati tevékenység fejlődött ennek a triádnak a rovására, nagyon hosszú időn keresztül. Tehát az intuitást elnyomta az intellektus, gondolati világunkban úgy érezzük, hogy teljes mértékben jelen vagyunk. Hogy ez mennyire nem így van, azt amikor a gondolat hatalmával kezdünk majd ismerkedni, akkor rájövünk. Érzésvilágunk az, ami az atlantiszi Homo Mágus hatalmas erejű izzó működésének köszönhetően ránk maradt, ahol valóban az ember lubickol és jelen van.

Érzéseinkben, indulatainkban, szenvedélyeinkben és az akaratvilágunkban szinte teljesen álom állapotban létezőnk. Emlékeztek rá, hogy fogalmunk sincs arról, hogy az éteri test hídján keresztül hogyan valósul meg egy impulzus. Csak a végeredményt látjuk. Tehát a folyamataink a tulajdon legbelső folyamataink nagy része titokban zajlik. Vagyis az ember álomba merült. Az ébresztőt megkaptuk az ébredés hatalmas ütemben folyik. A kérdés számunkra az, ha már evolúciós törvény, hogy

ide kellett jutnunk, az ember így ahogy van, ebben a törekeny, szétszórt, szakadozott, félálom-szerű elvakult állapotában mit tehet, hogy ez megváltozzon.

Ha megnézem az emberi élet struktúráját, akkor látnom kell, hogy olyannyira életképtelenné váltunk, hogy még a 24 órás napszakon belül is annak legalább harmadát öntudatlanul kell töltenünk. Mi ez az öntudatlanság arról is beszéltünk. Az alvás, az álom állapota. Miért van erre szükség? Hogy a négyes princípium két magasabb rendű tagja kiszabadulhasson. Vagyis az asztrális és mentális lény kiszakíthassa magát, leválhasson az éteri és a fizikai lényről. Másképpen nem tudnánk fenntartani ennek a négyes princípiumnak az egyik rezgését, még ezekre a rövid órákra sem. Magyarán arról van szó, hogy a fizikai sík állaga a kikristályosodás, a besűrűsödés olyan határig sújtott bennünk, hogy már csak állandó hullámzásban tudjuk elviselni.

Hiszen valaha nem így éltünk mi. Nagyon-nagyon ritkán belemártóztunk az anyagba, és újra feliciális magasságba kerülhettünk. Ez az állapot amiben most vagyunk, az egyetlen kegyjele rövidtávon az álom, hosszútávon a halál. Ezeknek a princípiumoknak a periodikus felbontása szükségessé vált. Ezzel a természet, a teremtés megoldja a fizikai lét tarthatatlanságát. Isten őrizzen, hogy az anyag örök életű legyen. Tehát pillanatnyilag ez a rövid álomállapot, ami számunkra kiszabadulást jelent, de arról is beszéltünk, hogy annyira lesorvadtunk, gondolatilag, érzelmileg annyira az anyag rabjaivá váltunk, hogy az éber állapot semmi olyan impulzust nem tud számunkra teremni, amely gazdagítaná, építené az asztrális és mentális ént. Tehát mi történt. Egyszerűen az történik, hogy öntudatlan állapotban kell kerülnünk, és ezt a két magasabb princípiumot szabadon engedni, hogy onnan töltekezzen, ahonnan bír, tehát a szellemvilágból. Az éteri és az asztrális világ és az alacsonyabb mentális szintek várják ilyenkor ezeket a princípiumokat.

Ha pillanatnyilag itt vagyunk, akkor nyilvánvalóan ebből az következik, hogy a kultiváció nem jelenthet mást számunkra, minthogy éberen elkezdni élni, vagyis a mindennapi életben olyan folyamatoknak tudatosan alávetni magamat, amelyek gondolati energiákkal az asztrál testet fogják táplálni, és mentális én felé törekszenek, tehát tudatosak. Ez az ébredésnek az első lépcsője. Amikor azt mondom egy emberről, hogy elindult a belső úton, tehát visszaköveteli az elveszett örökségét, azt a bizonyos kozmikus állampolgárságot, annyira hazavágyik már, hogy minden más számára kevésbé fontos ennél, ahogy azt Lao-ce kifejezte: "Az úton kívül minden más úttalanság." Tehát van egy út ez előbb-utóbb realizálódik az ember számára, és ettől kezdve minden más lefoszlik. Persze ez egy folyamat. S ennek a folyamatnak rengeteg nüánusza, rengeteg változata, és rengeteg problémája van a mindennapi lét szintjén, amiről fogunk beszélni. De végül is arról van szó, hogy amikor elindulok ezen az úton, akkor minden nap tudatosan a számomra megmaradt triádban úgy próbálok rendet teremteni, úgy próbálok a princípiumokat egymásra hangolni, hogy egy belső csatorna nyíljon belőlem.

Tehát a legtörekenyebb fizikai én elhatározza, hogy mivel lakik bennem valaki, és tudom, hogy van bennem valaki, aki nálamnál mérhetetlenül magasabb rendű, és ez is én vagyok, és nekem ezzel a valakivel ismeretségbe kell kerülni. Tulajdonképpen ez az az állapot, amikor az ember elindul a belső úton. Bármi veszi őt körül. Ez az egyetlen állapot, ez az egyetlen parancs, ami az ember számára számít, és aminek engedelmeskedik. Hogy ennek a háttérben mi van, arról is beszéltünk. Tudnotok kell, hogy ennek a háttérben a kozmikus múlt, az egyénnek a kozmikus múltja áll. Vagyis minden egyes ember, aki itt ül vagy áll, sétál, beszél vagy hallgat, magával hordozza a múltját a teremtés óta. Tehát tanúja volt annak, amiként kialakult az Ős-szaturusz, az Ősnap, az Őshold, amikor létrejött a Föld, amikor kiszakadt a Nap, amikor kiszakadt a Hold, amikor létrejött a naprendszer, amikor körénk robbant a Zodiákusi kör, amikor kerubi parancsra a poliverzumon belül ez a pici kis fizikai univerzum a miénk lett.

Azt, hogy pici, azt szándékosan mondtam, mert kifejezhetetlenül óriási és kifejezhetetlenül apró ahhoz képest, amit a poliverzális nyugvópontok mondanak nekünk, már egy magasabb szintről. Tehát végül is kozmikus múltunkban benne van minden evolúciós lépcsőfok, amit az ember eddig megtett. Én vagyok a lemúr, aki úgy tudott gondolkodni, hogy gondolati parancsra, testi erejét - már amilyen teste neki volt - tudjátok azt is, hogy nem így nézett ki, mint mi - változtatta, variálta, alkotott, teremtett, szaporodott. Számára nem volt halál, számára nem volt betegség. Tevékenyen a magasabb hierarchikus erőkkel közreműködött. Ez is én vagyok, és magamban hordom ennek az emlékét, ennek a lenyomatait. Magamban hordom azt az állapotot, amikor a Szaturuszon még csak egy hőközpont voltam. Az állandó hullámzó lüktetésben válaszoltam az engem körülvevő első hierarchia, a legmagasabb szintő

hierarchia, amely pillanatnyilag a földi világ viszonylatában aktív, vagyis a trónok, kerubok, szeráfok, hívó szavára hullámozott az ember a Szaturnusz felszínén.

Ott voltunk. Ott voltunk Atlantiszon, amikor szerte szakadnak a nemek. Ott voltunk akkor, amikor a polaritásnak a dualitásnak a legkegyetlenebb változatai zúdultak rá az emberiségre és kataklizmák követték egymást kivédhetetlenül. De ott voltunk akkor is, amikor Atlantisz templomaiban ember nagyságú kristályokkal gyógyítottunk. Tehát mindent magunkban hordunk. Lerakódva karmikus kapcsolatoknak, karmikus törvényeknek engedelmességek képletben. És az egész újkori ismert írott történelmünk, amiről tudunk, valamennyien magunkban hordozzuk. Tehát amikor azt mondom, elindulok ezen a belső úton, akkor mindazt, ami engem a mai napon erre a kiindulópontokra elhozott, azt magamban hordozom. Egyértelmű ebből, hogy nincs két egyforma út.

És mégis, ennek az útnak rendkívül szigorú szabályai vannak. Hát hogyan lehet ezt a kettőt összeegyeztetni. Hogyan valósulhat meg valami, ami egyfelől kozmikus kíváncsiság, egy olyan kíváncsiság, amit valamilyen szinten én magam terveztem, én magam hoztam létre annak idején, hogy önmagam számára teremtsék egy lehetőséget, hiszen a teremtés folyamatában úgy tűnik, hogy egyre kevésbé veszünk részt. Részt veszünk. Amikor arról beszéltünk, hogy a lemúr gondolati energiával, tehát a lemúr olyan mágus volt, aki gondolati mágiát gyakorolt. Az atlantida már az asztrális, az érzelmi, a szenvedély, a szexuál mágiának volt a művésze. Számunkra a harmadik út marad a teomágia az akarati mágia, amelyik az akváriusz és a Jupiter korszak emberiségének az egyetlen lehetséges kiútja. Tehát nekünk ismét mágusokká kell válnunk, de egészen más szinten mint a lemúr, vagy az atlantida. Mit jelent az, hogy mágikus? Az általános szóhasználat szerint varázslatos.

Az okkult nyelvezet szerint mágikus minden, ami teremtésre képes. A mágikus annyit jelent, teremtőképes. És a ma emberének teremtőképes, tehát mágikus erők vannak a birtokában. Nem azon a szinten, nem azzal az intenzitással, mint a lemúr korszak emberének, vagy az atlantidának egész egyszerűen azért nem, mert az evolúciós lépcsőfokok ide vezettek bennünket, és ez a burok, ami most körülvesz bennünket, ez a fizikai hordozórakéta képtelen lenne ilyen feszültség levezetésére. Tehát bizonyos erők eltűntek a látóterünkből, bizonyos áramokat ma nem tudunk átvezetni a testünkön, benne égnének egy azonnali kremáció lépne fel, de végül is megmaradt a gondolati energia, és megmaradt az akarati energia. Tehát az ember ebből tud kiindulni. Na most, gondolati energiánknak a fejlődési vonala az intuíció fokozatos elsorvadásával az intellektus vonalát követte.

Tehát ettől lettünk okosak, számítóak, logikusak a kauzalisztikus analízis művészei. Az állandó megfigyelés logikai következtetés levonás, adatgyűjtés, statisztikagyűjtés művészei. Mivel az intellektus ilyen hatalmas módon kifejlődött, a gondolat az érzés és az akaratvilág rovására sokszor teljesen átvette az irányítást ennek következtében aztán még ebben a kevéske éber állapotunkban is beállt az a változás, hogy a tudatnak meg kellett hasadni. Tehát a ma embere egy olyan tudatállapotban él, amikor az intellektust szolgáló gondolati erők rezegnek a tudat felszínén, és alatta csend van és sötétség. És ezt nevezik ugye a modern terapeuták és pszichológusok már vagy 100 éve mélytudatnak. Tulajdonképpen van egy emberi tudat, az, hogy ez a hasadás beállt, az megint csak az, hogy összeszökült a játszóterük.

Tehát amikor arról beszélünk, hogy van egy jéghegy, és annak a víz feletti csúcsa az, amivel én gondolkodom, emlékezem, azonnali információt tudok adni, interakcióba tudok lépni az emberekkel, ez tulajdonképpen tényleg 1 milliomod része az emberi tudatnak. A többi is itt van. Na most, ebben a mai korszakban amikor annyira meggyötört bennünket a mindennapi élet, ami olyan ügyesen magunk köré teremtettünk. Annyira fuldoklunk az anyagban, ez a mélytudat egyre inkább nyugtalanná vált, és mást nem tehet, minthogy erőszakkal nagyon sokszor erőszakkal, nagyon sokszor ijesztő tünetek és körülmények között dörömbölni kezd az ébertudat szintjére. Ennek a következménye pedig azok, amikről már szintén beszéltünk, és még majd fogunk két hét múlva, a betegség és gyógyítás fenomenájánál, ezek a korbetegségek, amibe ez az okos kiművelt interferális ember szenvedni kezdett.

A neurózisok, a pszichoszomatikus betegségek fintora, tényleg az. Tényleg fintornak kell nevezni, mert ez csúffá tesz minden orvostudományt, minden gyógyító szándékot, amelyik az anyagsikerre rendezkedik be. És egyre több van belőlünk, és egyre nagyobb teret hódítanak. Miért? Hogy az üzenet megértődjön bennünk. Tehát végül is itt vagyunk egy készséggel nyíló mélytudattal, ami azonnal óriási terhet rak az emberre, mert igaz, hogy megnyílik a mélytudat, de ami előjön, azzal mit fogok kezdeni,

hogyan dolgozom fel. Ez a sok biomechanikai tréning, ami az utóbbi években Magyarországra is betört és elterjedt, ugyan milyen célt szolgál? Hát válaszol az embereknek egy mélyről jövő keresésre, egy belsőből fakadó szükségszerűség, hogy nekem valami kell, mert ami körülvesz, az nem elég. Azt hiszem, Karon volt az, aki megfogalmazta, hogy az emberi lélek haladni kezd, független a fizikai létkörülmények minőségétől.

Menthetetlenül halódni kezd, hogyha az állandó asztromentális kapcsolat a dimenziógimnasztika kimarad az emberi lélek tevékenységéből. Hát nálunk kimaradt. A ma embere, ami lelki életet él idézőjelbe téve azt asztrális szinten végzi. Sem az éteri test, sem a fizikai test, sem az ébertudat nem tud igazán építőelemekkel hozzájárulni ehhez az asztrális képlethez. Tehát ezért halódunk belsőleg, és ezért olyan sürgős, hogy az ember ezen változtasson. A kultiváció, a belső úton való elindulás tehát számunkra pillanatnyilag egyetlen módon lehetséges. A gondolatiság eszközeivel. Tehát először is elgondolom azt, hogy ami engem körülvesz, számomra nem megfelelő többé nem jó, nem alkalmas, hogy ez emberenként hogyan jelentkezik, hát ennek is tudjátok, hogy millió változata van, jöhet egy betegség, jöhet egy csapás, jöhet egy siker, jöhet pozitív, vagy negatív történet az életben.

Valami rálök erre az ösvényre, de tudom azt is, hogy semmi olyan, semmi olyan nem rendeződik körém, amit valahol magam ne terveztem volna. Tehát mi történt itt velünk az utolsó öt-hat esztendőben Magyarországon? Egy nagyon erős, rendkívül pusztító hatású filozófia egyszerűen pillanatok alatt szerteszakadt, szét foszlott, eltűnt az emberi életnek a látómezejéből és helyébe szakadt mindaz, amit eddig hiányoltunk. Na most, ez egy borzasztó nagy változás, egy borzasztó nagy trauma, mindenki számára. Tehát egyszerre itt van ez a millió lehetőség, hogy az ember megismerkedjen önmagával. Minden legmagasabb rendű tudásunk, minden, ami magasrenű, minden, ami a lényeghez visszavisz, benne van abban a kérdésben, hogy ki vagyok én, és mi a szerepem a teremtésben. Ezt ugyanis megfogalmaztuk, hogy ami az emberben és az ember körül zajlik, az olyan végtelenül, mérhetetlenül bölcs, és mi ehhez képest olyan vakok és ostobák vagyunk, hogy maga a kontraszt hihetetlen feldolgozandó élmény.

Minden, ami velem történik a legmagasabb rendű bölcsesség jegyében történik. A problémánk ott van, hogy ezekbe a történetekbe nem veszünk megfelelően részt. Tehát a teremtés óta más sem történik, mint a mi megmentésünk. De ebben a megmentésben mi nem tudunk aztán részt venni. Nem úgy veszünk részt, ahogy kellene. Az egész életünk, az egész kozmikus életünk arról szól, hogy haza kéne menni, de mi mindig másfelé mentünk. Utánunk nyúlnak az erők, az utunkba teszik a megfelelő lehetőségeket, hol akadály, hogy egy az egyben felemelő impulzusok alakjában. És mi így vagy úgy reagálunk és ebből az egészből ennyi vagy annyi, egy töredék itt-ott megvalósul, és akkor megint csúszunk egyet, botlunk egyet, és megint utánunk kell nyúlni. Ennyi az emberiség egész történelme. A mai korszak a vízöntő korszaka, először kínál egy olyan pontot a fejlődésben, amikor nagyon élesen kettéválhat az emberiség útja. És ez az út úgy válhat ketté, hogy az emberek számára kinyílik minden bölcsesség, láthatóvá, hallhatóvá, fizikai síkon láthatóvá, hallhatóvá, befogadhatóvá válik a kortalan bölcsesség minden tanítása, amelyet ezen a ponton befogadhatunk magunknak. Ezt azért hangsúlyozom ki, mert sokkal többről van szó, mint amit ma elmondtunk, de amit ma elmondtunk, már az is sokkal több, mint amit 40 évvel ezelőtt el lehetett mondani. Tehát ez a folyamat, ez a tanítás, ez a hierarchikus impulzus nagyon-nagyon megerősödött a múlt század vége óta.

Kb. a Mihály korszak beköszöntésével. Tehát itt a lehetőség. Ugyanakkor a lehetőség mellett itt van a mi rettenetes állapotunk, és ennek a kettőnek a találkozása meg tudja teremteni a legmagasabb szintű transzformációt. És ez folyik egyéneként, mert másképp nem indulhat, csak az egyéni ember kezdeti meg magában ezt az utazást és ha egy bizonyos szintig eljutott a következő lépcsőfok az, hogy mások kezét meg tudja fogni. Tehát mindenki egyedül kezdi. De az egyedüllet az tudjátok, hogy mit takar, hiszen megismerkedtünk a hierarchikus erők állandó körgyűrűjével, ami körülvesz bennünket. A hierarchikus szintekkel. Azzal a hármas hierarchiával, amely tulajdonképpen az egész fizikai univerzum teremtését felső parancsra monadikus parancsra létrehozta. És hogy ennek a monádnak az atomnyi változását minden ember magában hordozza, tehát a teremtő impulzus itt rezeg bennünk, akkor nyilvánvaló, hogy erre az állandó hierarchikus erőhatásra bennünk ott rezeg a válasz, csak a felszínre kell hozni. Éppen ez történik.

Mi már tudjuk azt, hogy nem egyedül végezzük ezt a munkát, akkor se, amikor az ember kaluzurát teremt, elzárja magát a külső stimulusoktól, és persze ez a belső világ mérhetetlenül gazdagabb, mint ami körülvesz bennünket. Amit mi végeztünk az anyaggal, az egy csodálatos mágia volt. De olyan erőket szolgáltunk vele, akiknek most már a nevét is tudjuk. Lucifer és Ariman. Tehát hatalmasat alkottunk, de most ezt a hatalmas alkotást a megfelelő állapotban, vagyis szellemi állapotba kell hoznunk. Nekünk annyi lesz a feladatunk, hogy ezt a csodálatos mindent, amit az emberiség épített, ennyi szenvedéssel, ennyi odaadással, ennyi vérrel, kinnal, bűnnel, ezt a hatalmas alkotást oda kell helyezni, ahol a helye van, vagyis a teremtés oltárára.

Tehát az anyagnak meg kell adni ismét a szabadságát, ezt pedig senki más nem végezheti el helyettünk. És ez az a megváltás, ami az emberre vár. Mire az ember elfoglalhatja a helyét, mint a tíz hierarchia szellemi képviselője, vagyis levetheti magáról az anyagot, addigra már nem szabad anyagnak maradni. Ez az a kor, ahogy mondtam, ami nagyon élesen elválasztja majd az embert. Nagyon sokan lesznek olyanok, vannak olyanok most is, és lesznek egyre inkább, és ez a folyamat nagyon sokáig intenzívebb lesz - ne tévesszen meg benneteket, nem egy negatív valami - hogy az embereknek egy része sokkal erősebben, sokkal mániákusabban fog ragaszkodni, az anyaghoz, mint eddig. Szükség van rá. Emlékeztek beszéltünk arról, hogy a teremtésnek az egyik alapképlete a dualitás, hiszen a teremtés akkor indult meg, amikor az egyből kettő lett, és ahol kettő van, ott már a duál viszony kialakulásáról beszéltünk.

Ott már kontraszt van, ott már konfliktus van, ott már ellentét van, hiszen az ellentét indítja meg az energiarezgést, ami besűrűsödve mit hoz létre? Az anyagot. Tehát az emberiség egy része nagyon sokáig fog ragaszkodni az anyaghoz, és szükséges. Miért szükséges? Mert tulajdonképpen eddig is az anyagi tudományokat csak olyan emberek tudták igazán előrevinni az utolsó 3-400 évben legalább is, akik teljesen rászánták az életüket az anyag tanulmányára. És az, hogy az analitikus kényszer az a bizonyos kauzalisztikus analitika az empirikus tudomány igazán kifejlődjön, ahhoz minden mást félre kellett tenni, az egy áldozat, az egy negatív áldozat. De mire megy ez a negatív áldozat? Arra megy, hogy a tudás amit így megszereztünk, előbb-utóbb megmutatja az anyag lényegét, tehát megmutatja azt, hogy az anyag semmi mást, mint szellem.

És mire ide eljutunk, akkor ennek a negatív áldozatnak is mi lesz tulajdonképpen a lényege? A megváltó impulzus. Így vezetett el bennünket még a leganyagiasabb tudomány is a szellem is tesz le a küszöbre, és azt mondja, kezdjél vele valamit. Hát hiszen ez a folyamat mindenhol zajlik a világban, de ez nincs lezárva, és az anyagi teremtés magasabb szinteken folytatódni fog, és az anyagnak olyan uralma következik, Ariman uralma, amire példa nem volt még az emberiség történelmében, és ez következik most már. De van egy másik vonal is. Következik ránk a szellemi ember vonala.

Tehát hogy egyre több ember nem elszakadva a fizikai világtól, nem elszakadva a fizikai síktól, és ez egy végtelenül fontos disztingváció, nem félretéve azt, ami őt körülfogja, hanem pontosan azzal a céllal, hogy ami körülfogja azt szellemesíteni tudja, elindul befelé. Felébreszti magában azt a szellemi erőt, felragyogtatja magában azt a hét központon, ami az anyag transzportációnak az első lépése éteri szinten. Tehát ketté válunk. Ez a kettéválás egyre inkább látszik a mindennapi élet szintjén, és nincs különösebb gond, hogy ki merre megy. Ezt úgy értem, hogy mindenki saját magának eldönti karmikus képletétől, hozott örökségtől függően, genetikai hajlamaitól függően, karmikus kötéseitől függően, karmikus kötéseitől függően, hogy merre akar menni, milyen feladatot szán magának.

Ezt azért mondom, mert amikor az ember frissen rálép erre a belső ösvényre, tele van lelkesedéssel, akkor beleesik egy olyan illúzióba, hogy hát ha én ezt megtaláltam, akkor ez az út, és ami az, hogy a másik nem erre jön. Neki nem erre kell még egyelőre menni. Tehát aki elindul a belső úton, az legelőször azt fogja megtanulni, hogy az út egy darabig nagyon magányos. Mert akik kísérnek és hogy kísérnek azt is tudjuk. Ha az embernek a kezdet kezdetén fogalma lenne arról, hogy kik azok, akik kísérik, akkor az ember alkatilag képtelen lenne a félelemre. Azért van bennünk félelem mert nem tudjuk, hogy kik kísérnek és hogy kísérnek azt is tudjuk. Ha az embernek a kezdet kezdetén fogalma lenne arról, hogy kik azok, akik kísérik akkor az ember alkatilag képtelen lenne a félelemre. Azért van bennünk félelem, mert nem tudjuk, hogy kik kísérnek az úton. Mikor az ember elindul, akkor bármilyen egoisztikusan hangzik, elsősorban önmagáért indul el, mert csak ez az egyetlen légtér, ami számára

megmarad belül az Én. És itt értem az alacsonyabb személyiséget, hiszen idáig ezt csiszoltuk, ezt fejlesztettünk.

A magasabb ént eltompítottuk elhallgattattuk, álom állapotban a fizikai halál állapotban és nagyon ritka extatikus pillanatokban, vagy nagyon-nagy bajok idején ragyog fel egy pillanatra a mentális én fénye az átlag ember életében egy magasabb kapcsolat, egyébként nincs. Na most, a kultiváció viszont azt jelenti, hogy az ember a már említett ilyen vagy olyan, vagy amolyan okból azt mondja, hogy én ezt a magasabb ént állandó jelenlétté kívánom tenni az életemben. Akkor itt kezdődik a tanulás. Itt kezdődik az igazi megindulás befelé. Ennél nehezebb feladatot ember a mai állapotában nem kaphat. Sokkal könnyebb a külső világot tovább fejleszteni, és hát csináljuk is becsülettel. De a magasabb ént nem lehet becsapni. Na most, a magasabb én - annak különösebb gondja nincs a fizikai világba. Az egyetlen gondja az, hogy annak idején a megmentésünk érdekében hajlandó volt a fizikai síkig eljönni. Utózára hagyta a dolgot. Ameddig lehetett húzta. Hiszen beszéltünk arról az ezoterikus evolúciónál, hogy az állatvilág tulajdonképpen mit jelent számunkra? Az állatvilág egy olyan életformáció, egy olyan lény megjelenése a földön, melyeknek sürgős volt az asztrális indulatok anyagba süllyesztése.

De az egó a mai napig nincs a Földön. Így van? Az állatok egója a mai napig sem lépett be. Egyedül az embernek adatott az meg, hogy az egó a legmagasabb princípium is beszállt az anyagba a megmentésért, a kiemelésért. Az állatok a mai napig a csoport egó uralma alatt élnek és fejlődnek. Nekünk ez megadatott, de ennek következtében sikerült úgy leszakadnunk róla, hogy alig-alig jut szóhoz az életünkben. A kultiváció a belső út célja ennek a magasabb ént az állandó jelenléte. Na most, hogy kezd ehhez hozzá az ember. Nyilvánvalóan és ezt már megbeszéltük, megtanultuk együtt, hogy a négyes princípiumot figyelembe kell venni. A négyes princípiumnak egymáshoz való hatását figyelembe kell venni, mielőtt az ember egyáltalán a kultivációt komolyan el tudja kezdeni.

Tehát mondtuk azt, hogy pillanatnyilag ott tartunk, hogy van ez a fizikai test, ami az emberek többsége számára az egyetlen lény, akit ismernek. Tehát van a fizikai burok, van ennek a fizikai buroknak egy energetikai képlete, egy rezgés területe, amelyik hídszerként összeköti a magasabb két princípiummal. Van az éteri test. Na most, az éteri test - emlékeztek - valamikor az anyagba szállás folyamatában nagyon sokat változott, valamikor függetlenebb volt a fizikai testtől. Az intuíció maradványai még képesek voltak arra, hogy fizikai ébertudati állapotban is az éteri test egy kicsit kioldozódjon a fizikai testből és kívül helyezze magát, vagyis közvetlen hozzön információt a magasabb hierarchiától. Az Atlantida számára az éteri test még félig meddig kívül volt a fizikai testen. Egyébként láthatóan az aurájuk is egészen más volt, mind a mai ember aurája. A fejkörül és a váll körül sokkal hatalmasabb sugárnyalábokat lehetett látni egy atlantidánál.

Ha valaki például ma születik erős Atlantiszi emlékezettel, annak az aurájában szinte azonnal meglátni a fej és a váll körül ezt az extra sugárzást. De végül is ezt a korszakot lassan fölváltotta a fokozatos anyagba süllyedésnél az a korszak, amikor ez az állandó oldódzkodás képtelenséggé vált. Ekkor már csak olyan emberek számára adatott meg az éteri test kioldozása a fizikai testből, akik bizonyos diszciplinák segítségével beavatási szinteken elsajátították az időtlen bölcsesség tanításait. Tehát akkor már beavatáshoz kötődött ez a kondíció. És ezek a beavatottak tudták elvégezni más ember számára azt, amit valaha mindenki a maga számára el tudott végezni. Így alakultak ki a misztérium centrumok, ahol mondtuk a tanítás és a gyógyítás központja volt. Egy bizonyos idő után ez is megváltozott. Vagyis az történt, hogy már a beavatott sem volt képes arra, hogy más ember éteri testét kiemelje a fizikai testből.

Tehát annyira összeforr ez a két alkotóelemünk, hogy ennek a szétválasztása - és erre figyeljetelek, mert a kultiváció gyakorlatainál ennek óriási jelentősége van - ennek a kettőnek a nem megfelelő manipulációja, erőszakos szétválasztása nagyon-nagyon nehéz helyzetbe hozhatja az embert. Fizikailag, idegileg és mentálisan. Tehát ahogy mi most vagyunk azzal nem sokat lehet kezdeni. Mi nem avatkozhatunk be pillanatnyilag az éteri és a fizikai test összeforrásába. Amikor már egy bizonyos szintet elért az ember, tehát asztrálisan, mentálisan olyan állapotba kerül, hogy az éteri test lassan finomodni kezd, tehát amit az asztrális és a mentális és majd a magasabb síkokról lehoz és az éteri testbe bele tudja nyomni, mint egy pecsétet, az fogja megváltoztatni az éteri testnek a minőségét, az pedig mit fog okozni?

átrezegve a fizikai test minőségét fogja lassan megváltoztatni. De pillanatnyilag ez a kettő abszolút

függőségben van egymástól. Ahogy mondtuk még álom állapotban sem tudunk kiszabadulni. Vannak kivételek. Vannak olyan életképletek emberek között, ahol ez az éteri lazulás egy bizonyos fokig megvan. Nagyon-nagyon ritka. A cél viszont az, hogy az éteri test fokozatosan kiszabadulhasson a fizikai testből. Ezért mikor beszéltünk a jövőd korszakokról, tehát a Jupiteri korszakok emberéről, akkor mondtuk azt, hogy az éteri korszak lesz a következő. Igaz? Tehát az erősen fizikális anyagba süllyedt korszak után jön a Jupiter korszak az éteri látás, amikor is az emberek számára és minden ember számára magától értetődő tulajdonság lesz az, hogy valakinek megpillantod az auráját, megpillantod az éteri érzékszerv rendszerét és ennek következtében szabad belátásod van az éteri síkig. Nem tovább.

Éppen elég az is. Eleinte azt feldolgozni. De az éteri látás mindenkinek megadatik. Vagyis ezt úgy fogalmaztuk - emlékeztek - amíg az ember a fizikai világ viszonylatában itt a Földön pillanatnyilag csak az ásvány tudatvilágát tudtuk, hogy úgy mondjam, megtanulni, tehát ásványi szinten vagyunk, el fogjuk érni a növény szintjét, mert a növény van azon a szinten, hogy a fizikai test mellett már éteri testtel is rendelkezik. Tehát amikor az ember éteri látással fog ismét rendelkezni, akkor eléri az österemtés viszonylatához képest a növényi lét szintjét. De hát ez még odébb van a számunkra. Még pillanatnyilag ásványi szinten létező tudatilag. Ez lehangolóan hangzik, de tényleg így van. Az egyetlen az, ami számunkra bejárhatóvá vált, a mostani kondícióinkban az ásvány szintje, a röghözkötöttség szintje, de ez változóban.

Na most, a kultiváció maga nyilvánvalóan elképesztő feladatot ró az emberre, akkor ha hiányzanak bizonyos alapfogalmak. Amikor először elkezdtünk együtt dolgozni, emlékeztek, mondtam, hogy mindenkiben van egy kozmikus memória. Ilyen szempontból ami itt elhangzik, az senkinek tulajdonképpen nem új. A másik, amit tudnotok kell, ahogy bárki aki egy ilyen témakörű tanfolyamot végig tanul vagy meghallgat, az már karmikus okokból ül be és hallgatja végig, tehát valamilyen szinten szüksége van rá. Tehát az, hogy ki a tanulást milyen fokon, milyen intenzitással végzi, az nyilvánvalóan csak látszólag függ a fizikai körülményektől. A fizikai körülmények mindig min alapulnak? A szellemi impulzuson, a szellemi körülményeken.

Ha valakinek állat fej van, az mit jelent, melyik sík? Beszélgettünk a különböző éteri síkoknál, hogy milyen síkokat láthat az ember. állatfejet látsz egy embernél?

- Igen Hát mindannyiunknak van állatfeje, több is, éterileg.

- Az éterikus síkban van a testének állatfeje.

Beszéltünk arról, hogy annak idején az Ősnap korszakában - emlékeztek -, mikor az első kerubi behatások érték az alakuló világegyetemet a jövőd fizikai világegyetemet, és ez a kerubi behatás még egy oldalról közelített meg bennünket, és így jött létre az a bizonyos négy kardinális impulzus a jövőd emberiség számára, amelyet az oroszlán, a bika, a skorpió, és a sasnak a keveréke, mert hiszen ez egy kettős jel, és végül a kerubi ember jelentett a mi számunkra. Az asztralitás tulajdonképpen okkult nyelven emberfejeket jelent. Na most, ki mennyire asztrális a mai állapotában. Ha te meglátsz egy emberi aurát - na most, ez megint konkretizálás - nem oroszlánfejet fogsz látni egy olyan erőformációt fogsz látni, amelyet ha tulajdonképpen leválasztanál erről az emberről, akkor oroszlánná válna az az erő. Érted?

Tehát amikor azt mondtam, hogy valaki körül állatfejeket látok, akkor ne úgy értsd, hogy konkrétan egy kos feje fog a nyakán ülni, hanem egy olyan erőformációt fogsz megpillantani, amelynek a rezgéséből megérzed, hogy ez a kosnak a rezgése. Tehát ez egy olyan asztralitás, amiből ezek a lehetőségek fejlődhetnek ki ennek az egyéni embernek a számára. Az, hogy magával hozza és jelen pillanatban zódiákusi képletének a domináns jele, az azt jelenti, hogy asztralitásának ez a domináns erőforrása. Ez, amin csiszolódnia kell, pozitíve negatíve, ahogy zajlik. Na most, ennek az ember fej állat test, állat fej, ember test kapcsolatnak és ennek az okkult le nyomait találjuk meg például az egyiptomi szoborcsarnokba. Hát emlékeztek az egyiptomi isten ábrázolásokra. Minden rendesebb egyiptomi istennek állatfeje van. De ott van a szfinx, ahol fordított a képlet. Na most, mi az összefüggés. Erről is beszéltünk.

Meddig van az embernek állatfeje. Amíg az asztrális én uralkodik, amíg az asztrális erőforrásokból táplálkozik egy-egy inkarnáció. Tehát a mentális én még nem igen tud szóhoz jutni. Tehát az érzelmi, érzéki, indulati, állati énem az ami működik, vagyis vagyok oroszlán vagy kos vagy skorpió, vagy sas. Tehát miről van itt szó? Addig van állatfej, amely korszakban - és a világekorszakokra is érvényes -, amely korszakokban az asztralitás uralkodik. Na most, Atlantisz egy asztrális korszak volt. A mentalitás elsötétedése szüli az asztralitást. Az asztralitásnak egyetlen végzete van, a pusztulás. Tehát minden, ami asztrális ki fog égni belőlünk, ki fogunk égetni magunkból. A szfinx azért rendelkezik emberfejjel, és állat testtel, mert mi történik? Szerepcsere. Az egó megkapja a felsőbbrendű szerepet. Az egó parancsol az asztrálnak. Az ember fej rászól az állat testre, hogy nincs tovább.

- Akkor voltaképpen a megvilágosodás?

A szfinxnek ez a titka. De erről beszéltünk. A kéj és a titok. A szfinxnek két neve van. A szfinxnek a neve azt jelenti, kéj és titok. Eladta a titkot a kéjért. Tehát a mentális énedet odaadtad az asztrális éned kedvéért. És ha ez megfordul, eladod a kéjt és leveted magadról az asztrális énedet akkor megfejtod újra a titkot és megszólal a szfinx.

- Az egyiptomiaknál több embernek kellett rendelkezni az éteri látás képességével, hogy ábrázolni tudják az éteri látványt, az istenségek képét. Ez viszont a mai világhoz képest vissza kellett, hogy fejlődjön, mert manapság nem vagyunk olyan általánosan képesek látni. Csak azt tudom ábrázolni, amit látok, mert elmondás alapján nagyon nehéz valamit ábrázolni.

Igen. De most ez a látás is egy olyan dolog, hogy magát a látás fogalmat is át kell értékeln.

Mert amikor kiléptek az éteri világba, látni fogtok vagy láttok aki már ott jár. A látás meg van. De ez a látás nem a fizikai látás. Ez az amikor belép az imagináció, inspiráció, intuáció hármasa, amit majd most még ki fogunk fejteni. Tehát amikor látni kezdetek, én mindig mondtam a csoportomnak, és ezt mindig ki szoktuk hangsúlyozni, hogy az ember törí magát, vért izzad, tanul, gyötrődik, elviseli a fizikai tüneteit ennek a belső út első korszakának, ami nem kevés. Nagyon nehéz, nagyon fájdalmas, nagyon kataklizmikus. És akkor végre elkezd látni és rájön, hogy most kezdődnek a problémák. Mert amíg nem látok, amíg az ember ebben a jótékony vakság állapotában van, addig a kínlódás ez egy olyan szinten van, és bele lehet szokni. És az ember a legnagyobb önbecsapó.

Nagyon el tudjuk altatni magunkat, meg tudunk mi mindent magyarázni. Szóval a gondolati energiáink és ennek a kifejezése a mantrisztikus mágiának hatalmasan kifejlődött. Tehát mi mindent meg tudunk magunknak magyarázni egy bizonyos pontig. Tovább nem hála Istennek. De végül is el tudom magamat altatni addig a szintig, hogy mindezt elviselem. Ez a belső úton nem lehetséges. A belső úton minden szigetelés lehull az emberről. És mire kijutok az éteri szintre, és elkezdek látni, akkor döbbenek rá, hogy mi az, amivel nekem itt bánni kell. Tehát a látás a magasabb szinteken egy egészen másfajta látás. Számunkra egy állapot. Egy egyiptominak egy egyiptomi beavatottnak - de ne felejtsetd el, hogy Egyiptomban már beavatottak kasztja volt, az már. Egy kaszt volt - ott már a tudás nem csoportszinten létezett. Már ott sem. Atlantisz óta nekünk nem volt általános beavatott szintünk. Annak idején, hátha az embert kerubnak hisszük és az, akkor azt mondhatnám nektek, és játszunk egy kicsit a szavakkal, hogy az ember tulajdonképpen pszichonauta lesz a jövőben nem asztronauta. Pszichonauta. Íjra kezdünk majd utazni.

De nem ám propellerekkel. Nem az anyaggal utazik az ember. Nem időgépeket kell építeni, hanem a tudatot elindítani a dimenzió integráció útján. Tehát a dimenzió integráció lesz a jövő egyetlen tudománya. Minden természettudomány ebbe fog beletorkolni, mert minden tudomány egy dimenzió. Mint ahogy dimenzió a bányászat és a vadászat, dimenzió egy város vagy egy falu. Érzékelitek ezt? Ezek lét-dimenziók. Mindegyiknek más a minősége, az energiája, a rezgése. Másképp hat az emberre. És minden emberi lény egy külön dimenzió. Na most, ezeknek a dimenzióknak az integrálása az, ami az embert ki tudja vinni a fizikai síkról. Erről majd még fogunk beszélni.

Fogadjuk el alapállásnak azt, hogy az ember, most teljesen mindegy, hogy milyen okból, elhatározza magát a belső útra. Nyilvánvalóan a megmaradt egyetlen lehetséges energiaforrásunk a gondolati

energiát, ami teremtőképes bennünk, olyan szinten mozog, amely állandó kapcsolatban tartja a fizikai léttel. Az emberi test olyan állapotba került, hogy állandó kapcsolatban van a fizikai világgal a megszabott fizikai csatornákon keresztül. Annyi jut el belőlük hozzánk, a fizikai világból, amit az öt érzékszerv be tud fogadni. Na most, ez meglehetősen limitált, de az átlag ember, a kultivációt most elhatározó embernek ennyi áll rendelkezésére. Amikor az ezoterikus iskolák a legújabb érkezett tanítványhoz fordulnak és ennek van egy, ezt a tanítvány úgy hívjuk neofita aspiráns, aki belép a küszöbön, és azt mondja: Kérem, én itt vagyok.

Régebben ez sokkal könnyebb volt. Régebbi korokban a misztérium centrumok fizikai sokon működtek. Tehát beléphetett valaki egy templomba. Na hiszen nem véletlenül, mert hiszen ezek a dolgok kordinálva voltak hierarchikus szintről, de beléphetett egy templomba, amelynek meg volt az erőtere, meg volt az aurája, ott volt benn a bölcsesség. Aki odáig elvergődött, beesett a küszöbön, hazaért. Ezután kezdődött ugyan a munka, de a keret adva volt. Ezt is elvették tőlünk. Nincs Eleusis többé. Nincsenek meg a Hájberliai misztérium templomok. Eltűnt. Tehát mi történt? Ahogy mi távolodtunk a szellemi síkoktól, ahogy az anyag egyre gonoszabbá vált a szellemmel, tehát egyre jobban lekötötte a szellemet, ahogy a hierarchiának egyre több elementális erőt kellett beinjektálni a földi világba, tehát egyre több a fizikai lét differenciálódásával a természeti erők intenzitásával, mert hiszen ahogy anyagiasodik az ember, anyagiasodik a Föld. A légterünk, az egész kozmosz, ahogy sűrűsödik, a természeti jelenségek intenzitása nő, és ezek az intenzívebb természeti jelenségek fenntartása egyre több elementális erőre van szükség.

Vagyis egy alacsonyabb rendű energia besugárzást követel egy sűrűsödő világ. Tehát a hierarchia egyre alacsonyabb rendű energiákat tudott csak beárasztani az elementális erőkön keresztül ennek a világnak a fenntartására. Szóval létrejött egy olyan állapot, amikor az emberi millió impulzus vesz körül, és ennek csak az ezrelékét tudja csak fogni, a színskálának egy töredékét látja be, a hangskálának egy töredékét hallja meg, tehát még az az öt érzékszerv, ami van, az is ily rongyosul működik nekünk. Tehát oly keveset látunk, oly keveset hallunk. Ami pedig az öt érzékszerv hídján át elér az emberhez az átfolyik a gondolati energiák régióján, és a gondolat adja át nekünk tulajdonképpen ezt az üzenetet, hogy mi van, mi történik körülöttünk. Na most, ez a gondolati energia az, amivel nekünk foglalkozni kell. Ez az egyetlen lehetséges kiindulópont, nem a végcél, a kiindulópont.

De nagyon sok ember különösen a meditatív praxisok beindulásával, amikor kezünkbe kerül egy könyv egy keleti meditatív szisztéma például, vagy bármilyen olyan diszciplínának a leírása, amely nem hasonlít a mi világunk elfogadott gondolkodásmódjára, éppen ezért mert annyira el vagyunk kínozva, és csak egy kicsit is legyen más, mint amiben élünk, azonnal rákapunk, hogy hoppá, talán itt lesz a megoldás. Ezért vonzotta úgy a nyugati embert a keleti filozófia. Ösztönösen érzett belőle valamit, ami más, mint én vagyok. Na most, ahogy én vagyok, az nem megy. Hátha így nem megy, akkor talán nekik megvan a kulcs. Voltaképpen itt arról van szó, hogy a gondolati energiák minőségi változása az, ami az embert egy kicsit fölébreszti. Talán ha másképpen nézem ugyanazt, ami körbefog, ha másképpen gondolom el azt, ami nekem jut, akkor tulajdonképpen itt van az első kulcs, már a kezünkbe is került. Mert aki a gondolati energiával mint erővel, mint mágikus teremtő erővel kezd foglalkozni, az az első, döntő lépést megtette.

Igen ám, de akkor az mit ró rá az emberre? Próbáljuk ezt csak megfogalmazni? Ha én valóban elfogadom azt, hogy az ősteremtés az őstisztaságú világrend létrehozó impulzusából a meg nem nyilvánult, a meg nem nevezhető monadikus erőből számunkra ennyi maradt, akkor ez a gondolat az isteni szikrának egy árnyéka, egy mása. Tehát ugyanazok az energiák kellettek, hogy benne rezegjenek, mint annak idején, mint akkor. Tehát itt van a kezemben van, csak valahogy használni kéne. Na most, hogyan gondolkozik a mai ember. Ahogy minden mást csinál. Mi köti le a gondolataimat? A felszín a külső. Van öt csatornám a világ felé. állandóan tömöm őket, állandóan kifelé fordulok, állandóan keresem az impulzusokat. És ahogy özönlenek rám ez a folyamat egyre jobban felpörög. Az irritált gondolati mezők képtelenek a klauzúra létrehozására. Az irritált gondolati mezők átsugárzása az idegrendszer számára mit tesz lehetetlenné? A belső csendet!

Ennek következtében a belső energiák újabb reaktiválására készülve mit fognak létrehozni? Újabb stimulusokat. Szóval rákerül az ember egy ilyen mókuserékre, és mi ezt gyönyörűen bemutatjuk a mai modern világba, hogy minden, ami hang, ami szín, ami kép, ami zaj, amit magunk köré lehet csak hívni,

azt mind magunk köré hívjuk. Mert úgy gondoljuk, hogy ez van, ezt kell szeretni, ez vesz körül, ez az élet. Na most, mire ilyen-olyan vonalon ezt megeleljük, az bizony hosszú idő, és hogy kinél hány évtized, évszázad vagy hány inkarnáció, az meg egy karmikus képlet. Végül is miről van szó? Amikor a gondolatot mint energiát kezdem vizsgálni, akkor már másképp gondolkodok.

Szóval ezek megint olyan hajszál dimenziók, amikkel tisztában kell lennünk rögtön az elején. A gondolat az mágia, teremtő erő éppen olyan potens, mint ahogy elképzeljük, hogy van egy varázspálca, ami fel van töltve erővel, és ki tudja, hogy ezzel a pálcával milyen mozdulatokat kell leírni, aki saját testén át a kozmikus energiákat úgy tudja bevezetni, hogy a pálcán át tovább tudja adni, az varázsolni tud.

Minden ember képes erre, csak nekünk nem kell hozzá pálca. Egyébként senkinek sem kell. Végül is a gondolati energia az, amiből ki tudunk indulni. Tehát azt mondjuk, hogy felszínesen gondolkodunk. Amit alkottunk több millió éves. De ennek az alkotásnak az üteme az utolsó 100 évben elképesztő méreteket öltött. Vagyis mi történt. Az történt, hogy sorvadozván az intuíció, ébredve az intellektus, létrehoztunk egy olyan szellemi légkört a Föld körül, tehát a Földnek az elektromagnetikus aurája úgy el lett tömve asztralitással, felszínes, alacsony szintű, az alacsonyabb személyiséget szolgáló gondolatosság energiájával, hogy elsötétültünk ilyen szempontból. Soha az asztralsík nem volt ilyen sötét, mint ma. Aki 10 ezer évvel ezelőtt kapcsolatba lépett az asztrál világgal, hát annak gyerekjáték volt.

Ma próbál átvergődni azon, ami körülveszi a Földet, tehát az asztralitás végtelenül erős. Azok az erők, amit a teremtő hierarchia parancsára mind bukókövek, mint akadályok körénk rendeződtek, tehát egyrészt az anyag erői. Na most, az anyagnak az ereje miben nyilvánul meg. Honnan fakad az anyagnak az ereje. Az anyag tulajdonképpen rendelkezik egy teljesen különálló rezgéssel, amelyik egy már elpusztult világegyetemnek a maradványa. Tehát ez a mi teremtésünk már egy megteremtett világszisztémának a múltjából fakad. Tehát az anyag rezgése ős öreg, és nagyon régi. Az, hogy nem manifesztálódott, az egy másik dolog. Az, hogy manifesztálnia kellett, az megint a mi csuda fejlődésünkből adódott. De az anyagnak van egy hatalmas ereje, nos ez az erő a mi korunkra jóformán mindenhatóvá emelkedett a mi segítségünkkel. Tehát mi elfogadtuk, befogadtuk és kultiváltuk. Ennek következtében Ariman az anyagi teremtés gényusa ragyogó szerepkörhöz jutott. Olyan szerepkörhöz jutott, aminek az igazi kifejlődése, kiteljesedése még most vár ránk. Tehát az anyag uralma még nem érkezett el. Emlékeztek, mondtam azt, hogy ketté válik az emberiség, olyan értelemben fog ketté válni, hogy nagyon sokan lesznek azok, akik eljegyzik magukat az anyaggal még a mainál is sokkal intenzívebb mértékben.

De nehogy azt higgyétek, hogy ez egy olyan teljesen fekete-fehér folyamatként fog lezajlani. A teremtésben soha nem így működnek a dolgok. Itt nagyon finom választóvonalak is lesznek. De a ketté válás már a Jupiter korszak elején lesz. Az a hőember, aki vissza tudott fűjni a keruboknak, hogy itt vagyok én közétek tartozok, és a másik azt mondta, hogy nem kell. Én maradok itt, nekem jó meleg van, nekem ennyi elég. Na ugyanez lesz a Jupiter korszakban is, csak sokkal magasabb szinten. És ott megjelennek a különbségek. A Jupiter korszak embere fizikailag egészen más felépítésű lesz, éteri látással fog rendelkezni, tehát a növényi szintet végre elérjük. És ugyanakkor, aki az anyag sűrűségét választja, sokkal intenzívebben fogja demonstrálni az asztralitást. És itt valóban azt kell mondani, hogy az állat ember állat ember képében fog megjelenni. Ma könnyű dolgunk van.

Annyi álarcunk van, amennyit akarunk. Tényleg. Szóval a legvadabb állatember csodálatos külsőt kaphat. És hát ezt a klinikai praxisba, ha gyógyítok, ha tanítotok, akkor nagyon sokszor láthatjátok, hogy a legcivilizáltabb álarc mögött ott ül az isten tudja hány szarvával és fejével az a lény, akinek a Jupiter korszakban nem lesz ilyen egyszerű dolga. Tehát akkor amikor még sokkal keményebb próbáknak leszünk is kitéve, megéri. Az isteni kompenzáció már ott lesz, mert a választás ott lesz előttünk. Na most, egy materiálisan gondolkodó embernek ez egy elképesztően hervasztó állapot, hogy fizikailag, tehát abba a régióba, abba a közegbe, amibe ő ráteszi az életét, és amibe ő hisz, kell látni a kőkemény bizonyítékot, hogy emberek hátán nem úgy nézek ki, mint az a másik. Hát mért. Hát ez is el fog következni.

Tehát amiért annyian kopogtatnak most, és amiért annyi kritikát kap néha az ember, a szellemtudomány területén, hogy hát jó ez gyönyörűen hangzik, de tessék már valamit fizikailag bemutatni, hogy hogy is van ez. Ez el fog következni, csak akkor rettenetes nagy ára lesz ennek. Mert valaki, aki az anyagra

teszi rá az életét, és kiszolgálja az Arimanikus erőket, és szembe találja magát a szellemvilág konkrét bizonyítékával anyagi szinten, annak egy rettenetes szakadás áll be az életébe. Szóval azt a konfliktust feldolgozni borzasztóan nehéz lesz. Ami nekünk van, és nekünk jutott, az se könnyű, de ehhez képest az egy sokkal nehezebb feladat lesz. Tehát látjátok, hogy itt is azért a teremtő bölcsesség mindenütt működik. Minél magasabbra hágunk, annál jobban megtépnek bennünket. Annál nagyobb terhet kapunk mint a jó számár. Pillanatnyilag nagyon óvodás szinten vagyunk. Most statisztikát nem is érdemes mondani, mert nincs semmi értelme, ilyenkor se a számoknak se a betűknek. Arimannak van éppen elég katonája a lényeg az, hogy óvodás szinten állunk. Tehát amit mi most tudunk, és eladogunk, és a magunk módján ügyetlenül így-úgy elindítunk, az tényleg hierarchikus szempontból egy egészen halvány pici fénysugár, de itt van él és létezik, és ki fog fejlődni.

A dolog szépsége az, hogy pontosan az éteri emberiségre fog várni, az állati emberiség megváltása, mert egymás nélkül nem tudunk létezni.

- Sok embernek lehet egy olyan szándéka, hogy elkezdi a szellemvilágot, lehet egy olyan hátsó gondolata, hogy megszerez bizonyos képességeket, és utána még jobban akarja uralni az anyagi világot. Van-e ennek esetleg egy olyan következménye, hogy még a földi életében ráébressze arra, hogy ez egy olyan veszélyes játék, hogy esetleg egy elképesztő nagy karmát hoz, és módja se lesz soha letörleszteni.

Ezt megbeszéljük.

A problémák akkor kezdődnek, amikor kijutsz a fizikai síkról. Akkor van a nagy választóvíz, mert elkapja az embert. Azt mondtuk, hogy Lucifer és Ariman borzasztó aktív a fizikai síkon. Hát ahhoz képest ezek cserkész vezetők, ahhoz képest, ami odaát folyik. Az éteri síkon szembe találkozni Luciferrel és Arimannal és az asztrál síkon szembe találkozni, mert ott nem véd a fizikai burok. Ott nem véd az anyag. Ott minden érzés és indulat nyersen úgy egybe kapja el az embert, és ha ez Luciferikus és Arimanikus, akkor borzasztóan hazavág. Ott kezdődik a harca az embernek. És bizony nagyon könnyű belépni a régióba, mert olyan előnyökkel jár. Ez már a magasabb szint. Emlékeztek úgyszólván a gondolati energiákkal kell most foglalkoznunk, ami nagyon kemény dolog lesz.

A múltkor szó volt arról, hogy a gondolati energiák lecsapolása, hogy történt a fizikai síkkal a nyelv formájában. Emlékeztek az evolúciós lépcsőfokra, amikor a négyes princípium egyesítésének az előkészítése folyt, ami kellett ahhoz, hogy az ember a mai emberhez hasonlónak váljon?

- függőleges gerinc

- gége

- és napmeleg vér.

A gége a Grál egy nagyon fontos központ, mert a gondolati energiák anyagi változata a beszéd. Tehát a gondolatnak is valahol le kellett csapódnia, és a hanghullámok hátán tudta ezt megvalósítani. Egyáltalán, mire a mentális örvényből asztrális érzéssel felduzzasztva fizikai elektromagnetizmus keletkezik, az általában a sugarat fogja meglovagolni, hogy lejusson a fizikai világ szintjére. Minden folyamat így zajlik a mágia is, a mantrisztikus mágia is.

A szavak mágiája a mantrisztikus mágia, a gondolat mágiája az imagináció. Na most, azt mondtuk, ha már az ember elindul befelé, akkor a gondolati energiák először egészen szubtilis, később egyre erősebben észlelhető változása miatt döntően megváltozik minden észlelésem. Ezt bővebben mi úgy fejeztük ki annak idején, hogy a bolond meg a bölcs nem ugyanazt a tölgyfát látja. Tehát amikor az én gondolati energiáim alakulni kezdenek, finomodni kezdenek, az én rezgéselem magasabb szinteket ér, akkor én másképp fogom látni ugyanazt a tárgyat, mint ahogy akkor láttam, amikor a gondolati energia tevékenységem is félig öntudatlanul folyt. Ez nem azt jelenti - és vigyázatok, nem az okosságról beszélek én most, mert okosnak lenni az a legkönnyebb. A mai világban annyi agysejtünk működik, hogy az hihetetlen.

A szürkeállomány az be van járva, be van vésve. Annyi járunk, annyi tekervényünk van. Nem erről

van szó, hanem a gondolati energiák magasabbrendűsége, tehát az, ami nekem eszköz adatott a gondolatiság, hogy én ezt magasabb szinten rezegtessem. Ott kezdődik a látás. Mert először ha én a szellemvilágban látni akarok, akkor meg kell tanulnom látni a fizikai világban, és egyszerűen nem látok. Egyszerűen nem látok. Az átlagember nem lát. Végigfut valamin a szeme, hogy milyen elképesztően rossz megfigyelők vagyunk, azt több napos, 8-10 napos szemináriumokon tapasztaltuk meg, amikor is egy társaság együtt van, de éjjel-nappal, de nem úgy, hogy két napot végigtanulunk és akkor elválnak 3-4 hétre, hanem összezárjuk a társaságot. És 8-10 ilyen nap aztán kifaragja az embert kegyetlenül. De kiderülnek olyan dolgok mindjárt az elején, hogy nem látok, nem hallok, nem érzélek. Végeztünk olyan kísérleteket, hogy lejátszottunk egy adott zeneszámot egy csoportnak, és rögzítettük a reakciót, és másfél óra múlva lejátszottuk ugyanazt a zeneszámot, és egészen más reakciókat váltott kis.

Azt próbáltuk ezzel is illusztrálni, hogy az ember annyira labilis éterileg, asztrálisan a mentalitásról már nem is beszélve, hogy képtelen igazából egy adott hangsornak a rezgését magába fogadni. Részlegesen megtörténik ez a befogadás. Ez a részlegesség viszont az asztrálitásunknak az erős függvénye, tehát abban a fél órában ezt engedtem magamhoz, mert ilyen volt az asztrális rezgésem, a következő másfél óra elteltével már megint az asztrálitás miatt olyam mértékű a labilitás, hogy egészen mást találok abban a hangsorban. És ez valahol nem is nagyon baj, hogy ha felfedezem, hogy minden az égvilágon ami engem körülvesz, így csapódik le hozzám. Tehát akkor vegyem tudomásul, hogy az, hogy én ezt megnézem, ez nem elég. Hogy ez mennyire nem elég, azt majd később, a kultiváció folyamán meg fogjuk beszélni. Mert mire kijutok a szellemi síkra, kiderül, hogy nem elég valamit meglátni, ki kell lépni magamból és bele kell lépni abba, amivel szemben állok. És itt kezdődik a látás.

Tehát egyé olvadni vele. Tehát aki foglalkozott már keleti diszciplinákkal, az nagyon jól tudja, hogy az a bizonyos keleti triád a háromszög, az a bizonyos egyenlő szárú háromszög, a hármasság, a szent triád tudjátok az atya, a fiú, a szentlélek, a teremtés jelképe az ezotériában, amelyik voltaképpen mit is tartalmaz? A megfigyelőt és a megfigyeltet, és a megfigyelés folyamatát. Ez mind egy. Amit úgy fogalmaztunk meg, hogy a táncos és a tánc egy. Én vagyok aki megsebesül és én ejtem e sebet.

Ezt fogalmaztuk úgy meg, hogy vissza kanyarodjunk majd a házi feladathoz, hogy azt mondtuk, csapdába estem, a csapda én vagyok, kiútért esdem, az is én vagyok. Tehát minden én vagyok. Ehhez képest kell megközelítenem mindent, ami rajtam kívülállónak tűnik. Na most, hogy ennek a négyes princípium viszonylatában technikailag mi történik, ezt majd megbeszéljük akkor, amikor majd először visszakanyarodunk kicsit az álomállapokra, hogy valóban mi történik akkor, amikor én megnézek egy szál virágot, vagy egy tárgyat, hogy mi történik asztrálisan, mentálisan, és mi történik éteri és fizikai szinten.

De mi most a beszéddel kapcsolatban akartunk tovább menni ezen a gondolat soron, és pedig azért, mert elbúcsúztunk egymástól a múltkori két nap után egy Babits verssel a Pszichoanalízis Krisztiánával.

És úgy gondoltuk, hogy a két napos együttes munka után ez a vers szinte feltette a koronát arra, hogy mit jelent az embernek és most nem az átlag emberről beszélek, hanem azt mondom, hogy mit jelent a szellemi embernek Krisztus a napszellem, és mit jelent az univerzumnak Krisztus. És szerintem ebben a versben tökéletesen benne volt. Na most, az kértem tőletek, hogy tudván azt, hogy a szó pillanatnyilag a mai fejlettségi szintünkön az egyik legpotensebb rezgése a gondolati energiáknak, és vannak olyan intonációk, amiket megtalálunk néha egy leírt mondatban, egy verssorban, amik az ébredező szellemi ember számára szinte azonnal felragyognak, másképp mint eddig.

Emlékeztek amikor azt mondtuk, hogy nagyon sok írónk és költőnk a szellemi úton jár. Nem mindegyik. Én most arról beszélek, aki tanítványként járta a szellemi utat. Mert az öntudatlan ember is a szellemi utat járja. De hogyan. Nem tud róla, és ez az út ennek következtében az életében nem manifesztálódik. Tehát nem tud a felszínre hozni eredményt. De az, aki tanítványként tudatosan mintegy Gárdonyi vagy egy Babits, azoknak a műveiben ez ott van, tükröződik. Mint ahogy mondtam nektek, hogy ha elolvassátok most a Láthatatlan embert, akkor rájöttök, hogy egy fantasztikusan gazdag ezoterikus regényt olvastok. Tele van ezoterikus tanításokkal. Vagy ahogy Babits azt mondta, hogy nem szánom én az ostobát, kinek üres a mennyek boltja, ki méltó látni a csodát az a csodát magában hordja.

Ebben a négy sorban benne van az egész belső útnak az igazi indíttatása. Miért megyek, mert minden az enyém. Nem is mehetek másért, mert ez én vagyok. Ezt nekem ki kell fejtenem magamból. Tehát nem kívül keresem, hanem itt. Ennek persze voltak bizonyos elferdülései, ami óhatatlan. Ennek a befelé fordulásnak, amikor a szellemtudományok különböző irányzatai a múlt század végétől a század elejétől különösen kifejlődtek Európa szerte, később Amerikában is, akkor voltak olyan irányzatok, amelyek teljesen a keleti mintát átvéve egy abszolút elfordulást tanácsoltak a fizikai világtól, ami számunkra nem megoldható és nem egészséges folyamat. Erről is beszéltünk már.

A nyugati ember más felépítésű, mint a keleti. Kozmikusán más múlttra tekint vissza, mást rögzített magában a mostani korszakára, mint a keleti ember. Tehát számunkra nem megfelelő a fizikai világtól való elfordulás. Számunkra az egyetlen lehetséges út a szellemi út, az, amikor a megváltozott gondolatiság a megváltozott látással közelítem meg a fizikai síkot. Tehát amikor azt mondtam, hogy Lucifert és Arimant nem legyőzni kell, hanem saját magamat a megfelelő helyzetbe tenni hozzájuk képest. Tehát egy olyan relációba kerülni velük, amely mindegyiknek jó lesz. Mert hiszen Lucifer és Ariman is én tőlem függ, és én rá vár. Sátán Lucifer vagy Ariman sose jelent volna meg az univerzumban, ha én nem vagyok. Mindez az emberért jött létre. Tehát nem elszaladni, hanem magamhoz engedni. A megfelelő relációt létrehozni ezekkel az erővel. Vagyis transzformálni ezeket az erőket. És a transzformációt meg csak én hajthatom végre. Ő azt végzi, amit végeznie kell, de én eddig nem végeztem. Na ez a különbség.

Az úton elindult ember azt mondja, hogy feladatom van az univerzumban. Én nekem magamnak XY kis vacak Kertész út 6. sz. alatt lakónak, nekem feladatom van univerzális szinten. Ez az első tudatosodás, ami elindítja az embert. És a feladat óriási. Mert emlékeztek azt is mondtam, hogy tévedés ne essék, a mai ember még ebbe a rögződött nyavalyás állapotában is 24 dimenzióban létezik egyszerre, és alkot egyszerre a gondolati energiájával. Tehát nemcsak itt ami itt kicsapódik belőlünk a gondolatból az tovább repül a magasabb dimenzióba. 24 dimenzió az, amit pillanatnyilag bejárhatunk. Ilyen szempontból. Tehát vannak bizonyos formulák versekben, mondatokban, amit meg kell keresni, és ez továbbra is feladat, mert a legtöbb intellektuális ember a régi értelemben szellemi ember, mert azt a szót is másképp is használjuk, mi az, hogy szellemi munka? Minden olyan munkát szellemi munkának bélyegzünk, ami gondolkodással jár, ez nem szellemi munka.

A szellemi munka az, amikor a mentalitás fényében fürdetünk meg mindent, ami bekerül a légtérünkbe. Az a szellem. De arról is beszéltünk, hogy borzasztóan megcsönkült a nyelvezetünk. A nyelvezet mint ahogy már mondtuk, a beszéd a lehetséges anyagi megfogalmazása volt a gondolati energiáinknak. Mivel a gondolati energiáink így sorvadoztak, nyilvánvalóan hogy a beszédünk is sorvadozott. Az eredendő nyelv az atlantidák nyelve előbb volt zene mint nyelv. Előbb volt melódia, előbb volt harmónia, melódia, ritmus. Aztán rá kell térnünk a beszédre. A beszéd az ősnyelv semmiképpen nem hasonlított a mostani nyelvhez. Ha kapcsolatba akartok lépni valakivel, aki már elköltözött a fizikai síkról, és utána mentek az asztrál világba, és hierarchikus jóváhagyással ez a kapcsolat sikerül, akkor halljátok meg ezt először, ezt a primordiális nyelvet, mert a halott nem úgy beszél, mint én.

Tehát nem úgy fog válaszolni, ahogyan én kérdezek, tehát ez a primordiális nyelv akkor jön keresztül az embernek. Tehát ez is eltűnt. És akkor Ariman közreműködésével mi jött létre? A másság, a tagozódás, a nyelvek különbsége, ami mit tett az emberiséggel. Szépen elválasztotta őket. És pillanatnyilag itt tartunk, hogy a nyelv abszolút lineárisra vált. Lineárisra vált, azért, mert az egész világunk az. Szavakat ragasztunk egymáshoz. Az idő keresztjére vagyunk feszítve, hát idő tulajdonképpen nincs, csak egymást követő változások hullámvonala, mert ami már volt, az lesz. Igaz? És minden ami lesz, az már bekövetkezett. Na de ezt is valahol az embernek magába kel fogadni, és átélnie, mert az is egy olyan koncepció, amit elveszítettünk, az idő az éppúgy illúzió, mint az anyag ilyen szempontból, de nem egy olyan illúzió, amit félre kell tennem, hanem újra kell magamnak fogalmazni, és aszerint kell élni vele, mert attól még nekem is kell hogy legyen óram, és nekem is csörög reggel a vekker. Szóval itt vannak azok az első feladatok, amikor én tudom, hogy az idő mit jelent, de mégis kötve vagyok hozzá, de másképp vagyok kötve. Tehát az idő viszonylatában így beszéltünk, így beszélünk a beszéd a nyelv viszonylatában. És olyan emberek, akik ihletett művészek - mi az ihlet - hány művész ül itt köztünk - mi az ihlet - az utolsó kis morzsákban még jelentkező intuitív magasabb szellemiség, a mentális szinten. Jó, hogy a művészetünk is erősen asztrális. Mindenünk asztrális. Mert asztrális lényekké váltunk.

De az intuíció még néha-néha megnyilatkozik. A géniusz szintjén és a művészek szintjén. A művész az természetes, hogy asztrális síkon jobban otthon van, mint a fizikai síkon. Neki elnézik, hát egy kicsit hóbortos, mert művész ember. Mert más mint az átlag ember, mert mer egy kicsit intenzívebben élni. Persze ez csak addig volt így. Na most, ezek a művészek, akik könnyebben átengedik magukat egy megváltozott tudatállapotnak, energiáikat szabadabban össze tudják keverni az éteri és az asztrál világban nem feltétlenül mondom nem jelenti azt, hogy ezt tudatosan és magas szellemi szinten őrzik, de teszik, mert a magával hozott tehetség, már eleve egy szellemi múltat jelent. Azok néha egy-egy elkapott mondatban, vagy egy versben visszahoznak valamit a szellemvilágból és nem biztos, hogy tudnak róla, de visszahozzák és az ember megleli. Ez ugyanúgy megvan, mint bizonyos festményekben, bizonyos színekombinációkban, bizonyos szobrokban és ehhez számtalan példát lehetne mondani. Pl.: Michelangelónak nem tudom ismeritek e a Medici testvérek síremlékét. Fantasztikusan érdekes, mert tulajdonképpen egy olyan alakot, és úgy ábrázol - majd egyszer nézzétek meg egy művészettörténeti könyvben, nem mondom róla semmit, csak annyit, ha megnézik az alakzatokat, akkor tulajdonképpen nem a fizikai testet formázta meg, hanem az éteri testet formálta meg Michelangeló a nép alakban, amelyik keretezi a síremlékét. Majd figyeljétek meg. Majd legközelebb, ha találkozunk, beszámolhattok róla, de most nem akarok ebbe belemenni. Lényeg az, hogy én azt kértem tőletek, hogy keressetek számunka közösen olyan verssorokat, vagy verseket, ahol úgy érzitek, hogy ez a szellemvilág tükröződik át mint ez a Babits vers, amit elolvastunk. Van itt egy egész kötet, amiből ki fogunk választani. Van két vers, amit be lehet mutatni.

Babits Mihály : Az elbocsájott vad

Nem hiszek az elrendelésben, mert van szívemben akarat,
S tán ha kezem másképp legyintem, a világ másfelé halad.
Mégis érzem valaki néz rám, hisz őriz ezer baj között,
De nem hagy nyugton, bajt idéz rám mihelyt gögömbben rendülök.
Ez a valaki tán az Isten, akitől bújni hasztalan,
Nem hiszek az elrendelésben, de van egy erős ős uram.
Már gyermekül vermébe ejtett, s mint bölcs vadász gyenge vadat,
Elbocsátott, de nem felejtett, szabadon sem vagyok szabad.
Ily vadra régi hercegeknek, szokásuk volt mondják jelet,
Aranyos nyakörvet verettek, hogy mindig ráismerjenek.
Igy hordom és is titkos örvét annak, aki e rengeteg mélyben elfogott,
De önként újból elveszni engedett.

Ugye ezt nem kell magyarázni. Babitsnak rengeteg ilyen verse van. Babitsnak legalább 15-20 olyan verse van, ami tiszta tömény szellemtudomány. A csodálatos benne az, hogy végül is majdnem úgy van, mint a szentírásban. Emlékeztek, mikor az Evangéliumról beszéltünk - most nem szentséget török - arról van szó, hogy bizonyos iratok attól szentek, hogy minden szinten megérthetővé válnak. Tehát annak, akinek abszolút nincs belső látása, az is kap tőle valamit, ha mást nem, ösztön szinten. Ha mást nem, azt, hogy Hő, hát ez jó volt. Nem értem, nem tudom, de valami van. A másik aki lát egy kicsit, az is kap belőle valamit. És akibe beledöbben az a fényesség az meg egész egyszerűen transzformálódik tőle. Tehát ezek a versek szintén olyanok és a maga módján ez is szentírás. Mert amikor úgy tudsz valamit

átadni, hogy bárki számára érthető, azt jelenti, hogy lehet az a lélek az út kezdetén, lehet az a lélek sötét és akkor is valahogy megérint, és lehet az a szellem ragyogó és akkor még adsz a fényéhez egy kicsit. Ez egy ilyen vers.

Azóta bolygok a viharban vad módra,
De az ő jele erejének bélyege rajtam,
Hogy ne nyughassam nélküle.
S mint szétcibált bogáncs
Amelyen a szivárvány lába pihen illattal teli,
Így beteljen sóvárgással bogáncsszívem.
Nem hiszek az elrendelésben, mert szabad vagyok.
Oly szabad, mint a bolond bogáncs a szélben,
Vagy vad bozót között a vad.
Vezessen hozzád a szabadság, így kérem olykor aki vár,
Mert nem annak kell imádság, ki Istent megtalálta már.

Szóval ilyeneket érdemes. Na most, ahogy a praxisban érdemes ezeket gyűjteni, úgy higgyétek el nekem, hogy ezeket a verseket időnként érdemes újra elolvasni, mert mindig másként érinti meg az embert. És azokra amelyek ezekben a szavakban rezeg a tiszta tömény mantrisztikus mágia, és a mantrisztikus mágiáról mindjárt fogunk beszélni. Összevetjük a mantrisztikát a jantra tudományával, a jantrikus rítusokkal, hogy tulajdonképpen gondolatilag, beszédileg mit lehet varázsolni és ez tiszta mágia. Tényleg az. És azt talán mondani sem kell, hogy fehér. Ami minden szinten szól, és mindenkihez mond valamit, és mindenkihez azt mondja, amit az illető éppen be tud belőle fogadni. Na ez a csodálatos, és ilyen töményen és ilyen kevés szóval, tehát a lényegét. Mert a nyelv gyalázatos. Olyan gyalázatossá vált a nyelvünk.

Eltorzítottuk. Ez a felszínesség birtokba vette a nyelvet is. Na most, a beszédünk elkezdett szenvedni azzal, hogy leírtuk ugye az írás az kinek a birodalma? Arimané. Ugye, minden ami forma az már elvesz az élő rezgésből a forma már letompítja a rezgést, letompítja a frekvenciát, tehát minden ami formát keres halandóvá válik, és mi éppen fordítva gondoljuk, mert azt mondjuk, a szó elrepül az írás megmarad. De minek. Azért, mert kapaszkodni kell valamibe. Éppen így vagyunk, ilyen tragikusan bezárva a fizikai testbe. Az átlagember nem tudja önmagát, az átlag ember azonosul a fizikai testével. Ezért retteg az elmúlástól. Nem tudja, hogy az egész egy félreértés. Tehát ugyanígy vagyunk. Lerögzítjük, betesszük az anyagba, formába öntjük és előbb-utóbb uram bocsá, mi lesz belőle? Halálra utáljuk. Halálra ítéljük mert minden, ami formába rögzül előbb-utóbb a visszahúzó erők szolgájává lesz. Ezért van az, amikor a gonoszról meg a jóról beszéltünk az ezoterikus kereszténység viszonylatában. Tulajdonképpen gonosz, ördögi mint olyan nem létezik. A rossz időben, rossz formában, rossz módon jelentkező jóság a gonoszság. Tehát erő csak egy van, energia csak egy van.

Hogyan használjuk, mikor milyen körülmények között. Itt van a dolognak a nyitja. És amikor azt mondjuk, hogy a gonoszság és a jóság egy töről fakad, és egy a végzetük, akkor megint nem szentséget törünk, hanem egy univerzális törvényt próbálunk a mi magunk szintjére lehozni és megérteni. Erről van szó. Tehát ha te veszel egy kívülálló zongoraépítő mestert, aki messze földön híres a művészetéről, és csodálatos hangszereket épít, és akkor veszel egy Rubinsent, aki leül és ezzel a 10 ujjal ami 10 különböző bolygónak a hatalmas sugárzásait hordozza, a kozmoszt tudja megszólaltatni önmagán keresztül azon a zongorán. És voltaképpen ez egy hatalmas mágia. Aki megépítette az is egy hatalmas mágiát hozott létre. Na most, cseréld ki a két embert, és mi történik? Mi történik? Azonnal valami keletkezik, ami a jónak és a szépnek az ellentéte.

De végül is mit illusztrál ez is, hogy ez mind a kettő egy zseniális erőforrás. De ha cseréld ki a szerepüket, tedd őket egy olyan keretbe, ahol nem képesek a zsenialitás kifejlesztésére, mert bármilyen zseniális is az a zongoraépítő, nem fogja tudni Liszt Ferenc H-moll szonátáját úgy lejátszani, mint Rubinstein. Tehát így lesz a jóságból a gonoszság. Ha értitek a hasonlatot, hogy a szépség így torzul el. Hát mindig így vagyunk ezzel. Az emberi élet viszonylatában állandóan ez történik. Így lesz a szeretetből fojtogatás börtön. Így lesznek a nemes, nagy indulatokból rettenetes vérontást idéző és rombolást és halált az emberre hozó hatalmas kataklizmák. A legnemesebb impulzus is eltorzulhat, mert

nem a megfelelő keretben, nem a megfelelő időben, nem a megfelelő módon használjuk. És aztán a százszorosan is érvényes a szellem tudományára. Amit te megtanulsz, amit te le merészelsz hozni abból, amit a szellemvilág neked elárul. Jaj neked, hogy hogyan használod. Nem azonnal jaj, később. Tehát minden azon múlik.

A tudás ott van a kapuk tárva vannak, jobban mint valaha. A hierarchia nyitva van és kizúdul oda az a sok aspiráns tanítvány és néha még az adeptus is. És hozza és használja és ahogy és ami ebből lesz ott dőlnek el a dolgok. Tehát ebből a szempontból az anyagnak még egy sokkal fontosabb szerepe is van. Választóvonalá válik. Tehát kiválasztódik az ember az anyag hídján. Megpróbáltatják, megmérettetik. Aki a szellemi utat járja, annak fontos, hogy kultiválja a szavakat. A Jupiter korszak emberének a Grál központ a torokcsakra hatalmas hatalmasan ki fog fejlődni. És a mantrisztikus mágia a mindennapi élet mágiájává kell hogy váljon. Tehát szavakkal teremteni lehet és szavakkal rombolni lehet. A szavak mágiáját újra meg kell tanulni az emberiségnek. Élni kell a szavakkal. Na most, bőven csináljuk. Hát menjetek el egy parlamenti közvetítésre. Hát persze, hogy élünk a szavak mágiájával, de hogyan. Oda jutott az ember, és erről is beszéltünk a múltkor - az a tragikus - de ez csodálatos egyébként a Steinernek a tisztán látása és az előrevetítése - aki 1905-ben felállt éppen itt Budapesten és azt mondta: A tragikus az, hogy rövidesen elérjük azt a korszakot, amikor az intellektuális ember olyan képtelenül okos lesz, és logikus lesz, hogy két egymással vitatkozó ember ugyanannak a dolognak az ellenkezőjét is tökéletes biztonsággal és meggyőződéssel is, be tudja bizonyítani.

És akkor hova tűnik az igazság. Hát ezt elértük. Elértük ezt a szintet, és nap mint nap órlódunk ezek között a polaritások között. Hogy ez is igaz a mindennapi élet szintjén, rettenetes kimondani, de bebizonyíthatóan igaz. És ennek az ellenkezője is. És akkor hava legyünk, hát akkor mi lesz velünk. Tehát óriási változásokra van szükség. Na most ahhoz, hogy az a bizonyos torokcsakra magasabb szinten rezegjen, ahhoz az intellektus, egy magasabb parancsnak engedelmessé kell válnia, megint csak nincs más út, mint micsoda? A belső út az önismeret útja és a morális éter visszaszerzése. Emlékeztek a táblázatunkra, hogy elvesztettük a morális étert, tehát jár a szánk, de nincs mögötte morális erő. Olcsó lett a szó. Olcsó lett az írás. Nemcsak itt, mindenütt a világszerte. Na most, ezt is nekünk újra kell építeni, mert így ahogy van, ez nem megy. A legrosszabb az emberek között, hogy elvész a támasz, amit legalább az jelentett az ember számára, hogy meghallgatok valamit és rá tudok hajlani, esetleg be tudom fogadni, és el tudom hinni. A legtöbb ember már ott tart, hogy semmit nem akar befogadni, mert minek. De ez sem megoldás. Az ember a gonoszt is bizonyos szintig magához kell hogy engedje. Nem is tudja kivédeni, ha tetszik ha nem. Valamit kell belőle építenem. A másik versünk a Vulkán felett (Gergely Ágnes) És ez ráadásul a múlt hónapban íródott.

Gergely Ágnes : Vulkán felett

Házat építeni, út, igazság, élet, az én vagyok teljes feladása,
Este az ablak négyzetében gyertya gyúlik valaki másra.
Utas megállja, lovas tovább, mindegy odakinn mit határoz,
Akit már eddig elhozott a vágy, meglátta és köze lett a fényvilághoz.
Beavatja az építőt a kő, felszívja az álmát a szeg és a léc,
Megrendíti a sár. Az építő tudja a belső ellenszegülést.
Mert éleződnek a kövek míg lapjuk összenövesztik,
Őrzik parittyaröptüket és tán sírokat földtek be eddig.
S a lécek emlékezetét súlyos vas ízek terhelik,
Nincs más gyökér csak fagyökér, s a vér besül estelig.
Az agyagért le kell hajolni, bölcső felett megáll a sóhaj,
Lassú szekér rázza maroknyi terhét a koporsóval.
Szeresd a port. Szeresd a port, temetőben a kezdetet,
A házat ami rád omolt, egész romos történeted.
Ne érintsd amit megszeretsz, vagy érintsd meg de tudva mit,
Az út igazság, élet ez, ne felejts gyertyát gyújtani.

Na ebben például csodálatosan mi van megfogalmazva? Az ember és az anyag viszonyának a lehetősége. Amikor a lét a lécek emlékezetéről beszélünk, amikor a sár szeretetéről, a por szeretetéről

beszélünk, akkor miről van szó? Tulajdonképpen tényleg arról, hogy az ember dacára annak, hogy ennyire beleékelődött az anyagba, ennyire belesűrűsödött, ennyi mindent létrehozott az anyagból, elfelejtette még az anyagot is. Tehát az anyaggal is úgy bánok, hogy az igazi lényegét nem tudom. Mert az anyag lényege mi? A szellem. Magamat nem tudom. Mi az én lényegem? A szellem. Na most, a szellemi ember mit fog meglátni az anyagban? A szellemet. Tehát mit fog végezni? Szellemiesíti az anyagot. Amikor azt mondom, hogy meggyújtom azt a szál gyertyát, és felszáll belőle az elementál, magammal viszem az elementált és megengedem neki a felszabadulást, az által, hogy ráismertem, hogy eben él egy lény, akit én felszabadítok. Tehát az anyag szintjén mindenütt ebbe botlunk bele, hogy minden tárgy, legyen az művészi alkotás, legyen egy megépített ház - milyennek kell lenni egy háznak - egy ház a lélek előszobája, az emberi szellem lakóhelye.

Annak tükrözni kell az én belső világomat, az én törekvéseimet. Emlékeztek, talán meséltem erről, hogy sikerült meglátogatnom Jungnak a házát. Hát Jung a pszichomágia legnagyobb művelője volt, a kisöreg. Ő igazi, tényleg ránézésre is igazi mágus volt. 16 évig építette a házát, saját kezével, kőből. Boilingenben van egyébként. Látható. Először csinált magának egy ilyen középkori kő tornyot. Egy ilyen kerek tornyot. Aminek a toronyszobája az övé volt. Oda még a felesége se tehetette be a lábát. A kutyája se. Senki. Az az ő műhelye volt. Ott nem volt elektromosság, nem volt rádió, semmi se volt.

Ott volt a tömény középkor, ami az ő indulásához feltétlenül kellett. Aztán négy év múlva ragasztott hozzá egy oldalsó épületet, négy év múlva is egy másik tornyot, és akkor végül 16 év alatt kialakult egy bűbályos ház. Arhitektúrálan az ember nem tenné be a kiállítandó művek közé, de az a ház él. Az a ház pontosan kifejezte azt a metamorfózist, amin az az ember átment. És ha megnézitek Jung korai munkásságát, a szimbolgiai munkáját, a transzperszonális alapokat, amit a korai munkásságában lefektetett, és aztán későbbi elmélyüléseit, amikor a jogikus tanulmányok mellett a mandalák tanulmányától a sámánizmusi és a gnosztikus kereszténységen a holttengeri tekercseken át egészen addig eljutott, hogy vissza köszönt a halottas ágyáról, hogy 100 év múlva újra itt leszek. Ez a ház pontosan tükrözte ezt a belső fejlődését ennek az embernek. Na most, igazából így is lehet építeni, sőt igazából így is kell. Steiner arra tanított bennünket, hogy a jövő embere, a jövő tudósa olyan lesz, hogy képes lesz életet alkotni lombikban. Hát majd még beszélünk erről. Ez annyira kellene nekünk már most. Na most, életet alkotni lombikban mikor lehet? Akkor lehet, hogyha az a munkaasztal oltár, és az a munka amit végzek rajta az szakrális munkává válik. Addig nem lehet életet alkotni, mert az élet szentség. Tehát minél előbb rájönnek a tudósok erre a törvényre, de ahhoz, hogy rájöjjen egy empirikus szellemi tudós erre a törvényre, ahhoz mi kell? Hogy elengedje az empiriát. Tehát itt olyan változásoknak kell létrejönni, hogy valóságban a teomágia művelőivé válunk. De ehhez nagyon sok mindent el kell engednünk, ami pillanatnyilag gúzsba köt bennünket. Fogunk tudni teremteni. Hiszen úgy indultunk.

Emlékeztek a lemúr korszakban. Ott teremtettünk, most isszuk a levét. De végül is mi teremtettünk, tehát fogunk tudni újra teremteni, És a teomágia dimenziójában minden körülmény alárendeli magát a teremtőnek. Ezt jegyezzétek meg. A teomágia dimenziója a jövő dimenziója. És minden körülmény alárendelődik annak, aki a varázslatot végezni fogja. Tehát ez vár ránk. Na de ehhez óriási felelősségtudat kell, morális erő, és ennek a felépítése, a kiépítése ránk vár. Ezt senki, senki nem tudja helyettünk elvégezni.

A kegyelem - ezt még elolvasom, a többiről meg majd délután, meg holnapra hagyunk - ha rám bízátok addig. Ez meg azért érdekes ez a kegyelem, mert ezen a belső úton amikor az ember nagy hévvel magához öleli a dolgot, hogy most megindulok, és rögtön az elején úgy orrba verik, és úgy vissza dobják és semmi nem akar sikerülni, és semmi nem jön be, a vágyott nyugalom, a fokozott harmónia helyett minden fölfordul az ember körül, mert így indul az egész, ami eddig működött, most már az se működik, akkor az ember kerül egy olyan állapotba, amikor tényleg elveszti az akaratát, a bátorságát. Hát mindek, eddig egész jól megvoltam, nem volt olyan fényes ez az élet, de legalább voltam, de most már ez sincs. Szóval itt már, ott meg még nem vagyok otthon. Ez a legrosszabb állapot. Na most, ennek a leírása ez a Reményik Sándor vers, aminek az a címe hogy Kegyelem. Néhányatoknak már odaadtam.

Először sírsz, azután átkozódsz, aztán imádkozol, aztán megfeszíted körömszakadtig maradék erőig. Akarsz eget ostromló akaratokkal és a lehetetlenség konok falán zúzod véresre koponyád.

Aztán elalélsz. S ha újra eszmélsz mindent újra kezdesz.
Utoljára is tompa kábulattal szóltanul, gondolatlanul mondd magadnak,
Mindegy, mindhiába, a bűn, a betegség, a nyomorúság, a mindennapi szörnyű szürkeség tömlőcéből
nincs menekvés.
És akkor magától megnyílik az ég.
Mely nem tárul ki átokra, imára, erő, akarat, kétségbeesés, bűnbánat hasztalan ostromolták.
Akkor magától megnyílik az ég, s egy kicsi csillag sétál szembe veled,
S olyan közel jön szépen mosolyogva, hogy azt hiszed a tenyeredbe hull.
Akkor magától szűn a vihar, akkor magától minden elcsitul,
Akkor magától éled a remény álmofájdinak minden aranyágán csak úgy magától friss gyümölcs terem.
Ez a magától, ez a kegyelem!

Lehet az ember olyan mélyen, mint a kígyó köldöke, akkor is a kegyelem tenyerében vagyunk. Ha a gondolat mágiáját magunkba tudjuk fogadni, mint tényleget. Mert tény, mert körülvesz bennünket, mert naponta hajtunk végre mágikus tetteket gondolati szinten, az hogy tudunk róla vagy nem, az már más kérdés. Akkor a következő lépés már a mantrisztikus mágia, ami a belső útnak egy alapvető tevékenysége szintén. Ebből fejlődnek ki aztán a formulák, amik szerint a meditatív praxist az ember aztán végezni tudja. Tehát a gondolati energiákat addig kell finomítani, amíg imaginációs energiává finomodnak. Nos, az imaginációval nekünk már kezdet kezdetétől súlyos gondjaink vannak, mert ahogy mondtuk, ez az elbitangolt nyelvezet nem csak hogy lineáris, de olyan ízt kaptak bizonyos szavak benne, hogy az embernek már borsózik a háta. Ha én kimondom azt, hogy képzelet, akkor mindenki azonnal azt mondja, hogy igen, de az nem valóság, és akkor azt kell mondanom, hogy a képzeletnél magasabb rendű valóság nincs. Pillanatnyilag a mi fejlettségű szintünkön. Ez a fizikai valóság ami körbefog bennünket, ez a közelébe nem jöhet az imaginációs világok és a dimenziók gazdagságának. Mert amikor én az imagináció, a képzelet valóságáról beszélek, akkor én azt az éteri és asztrál világot érintem meg, ha csak elsődlegesen és utólagosan is. Tehát senki ne lőjön vissza azzal, hogy igen, de az nem realitás.

Mert a realitás relatív. Ezzel minden ember aki elindul a belső úton, villámgyorsan meg fog ismerkedni. Ahogy az én belső látásmódom változik, a külső világom döntően át fog alakulni. Ez az asztal nem az az asztal lesz. Ahogy Steiner mondta: Amikor a szellemi ember alkotni fog az imaginációs energiák, nem a gondolati energiák, hanem az imaginációs energiák ihletettségétől, akkor fognak olyan vasútállomások, olyan gyárak, üzemek épülni, amelyekben rezegni fog a munka energiája. Tehát megszűnik az a rettenetes sok rondaság, az amit létrehoztunk az anyag szintjén, miért? Mert szellemtelenül gondolkoztunk. Ezt az anyagi ember gyönyörűen lefordította praktikuság, meg progresszió címszavak alá rejtve, de ez azt jelenti, hogy amit a szellemi kapcsolat bármiféle anyagi valósággal elsorvad, és megszűnik, mert hiszen az anyagban ott van a szellem, az anyagi valóságnak a minősége végzetesen romlani kezd. Ez a végzetes romlás, süllyedés, ez gyönyörűen tükröződik a modern kor egyes művészeti irányzataiban, amikor a szép helyett elkezdjük kultiválni a rondát, a torzít. Na most, emlékeztek, hogy az elementális erők tárgyalásánál beszéltünk arról, hogy micsoda kisugárzása van egy harmonikus szépséget kifejező műnek, és ugyanilyen ellentétes előjelű sugárzása van a torzít, a rondaságnak.

Na most, ennek a kultivációja komoly következményekkel jár az ember éteri és asztrális testére. Amit a mi gyerekeink kapnak televíziós táplálékként, az egy tragédia, az egy rettenetes örökség a jövőre nézve. Mert ha az a gyerek valóban úgy magába szívja, sőt lassanként annyira rászokik a torzít és a durvának és a perverznek a kultivációjára, hogy más nem köti le - és ebben a mai korban könnyű belecsúszni, mert hiszen emlékeztek érzékszervileg ott tartunk, hogy a szüntelen stimulusok szinte életszükségletté vált, tehát állandóan kell valami, ha lehet minél hangosabb, és minél gyorsabb. Na most, azok az irányzatok, amik ezt a belső süketséget ilyen híven kiszolgálják, ezek óriási rombolást végeznek a fejlődő gyermekben az összeálló négy princípiumban és ennyivel nyomorékabban indul el az ember, és ennyivel nyomorékabban lép ki a fizikai élet szintjén, és azonnal egy alacsonyabb szintről kezdheti az újraépítkezést a következő életre. Szóval beláthatatlan következményei vannak. Tehát az embernek az imaginációs gondolkodás kifejlesztésével a szépség, a harmónia kultivációjával kel elindulnia. És ha eddig nem ez uralkodott az életében, akkor ezt döntően meg kell változtatnia. Na most, hogy lehet a mindennapi élet szintjén illusztrálni azt, hogy a gondolat hatalom. Hát odáig azért eljut az ember, hogy vannak ilyen jelszavaink, hogy amit igazán akarsz, azt meg lehet valósítani. Ez tökéletesen igaz.

Csak az akaratunk és az energiáink forrását nem ismerjük. Tehát az akarat éppolyan absztrakcióvá vált mint Lucifer. Hát úgy biztos nyílt, hogy valamire ráteszek egy szintet. Az akarat éppen olyan élő entitás, mint az érzés vagy a gondolat. Na most, minden érzésem és akarat meg nyilvánulásom is, hogy hozzám férközzön, tehát az intellektus hídján leérkezzen hozzám, gondolati csatornába kell hogy terelődjön. Hogyha bennem fölébred az érzés, akkor én azt megfogalmazom egy gondolatba, lerögzítem szavakba, tehát minőségétől függően így vagy úgy, de rám marad. Na most, ezek a gondolati energiák hogyan hatnak a mindennapi életben. Az 1920-as években kezdődött meg ennek a tanulmányozása, érdekes módon a gyógyítás területén.

Ez volt a bölcsője a természetgyógyászatnak, az Amerikai Egyesült államok, Anglia és Skócia viszonylatában. Akkor kezdtek el azon töprengeni, hogy hát itt van ez a beteg test, meg az az orvosi probléma, hát milyen szerepe van ebbe a betegségbe a betegnek. Erről majd két hét múlva részletesebben fogunk beszélni. A lényeg az, hogy orvosi körökben indultak meg az első kísérletek arra nézve, hogy a beteg gondolkodása hogyan befolyásolja ennek a betegségnek a lefolyását. Az első kísérletek nem is arra irányultak, mert ez már egy második, egy haladóbb lépés, amikor a beteg és a betegség összekapcsolása, belül oldom meg a dolgot, hanem arról volt szó, hogy mi van akkor, hogyha egy külső ember, vagy egy csoport gondolati energiája összekapcsolódik egy beteg csoport gondolati energiáival. Mi történik akkor. Ezt nevezték az ún. Spenfild kísérletnek, fenn Skóciában egy egyetemen.

Ahol arról volt szó, hogy az orvos megkért néhány embert, hogy az ő intenzív osztályán fekvő betegeiért naponta 10-15 percig üljenek össze és imádkozzanak vagy meditáljanak, egyáltalában a gyógyulást sugárzó gondolatokat küldjenek ezeknek a betegeknek. És ő elkezdte figyelni egy kontraszt csoporttal együtt, hogy mi történik ezen az osztályon, szemben egy másik osztállyal, ahol a betegért a kutya sem imádkozott vagy meditált és 40-70 százalékos eltéréseket látott a gyógyulási gyorsaság, a komplikációk megjelenése és az általános fizikai kondíciójukon a betegeknek. Tehát ez nem egy kevés különbség volt és ez rögtön szemet szúrt. A professzor, aki ezt elkezdte, nyilván nem véletlenül, és nyilván régről hozott tudást valószínűleg meg az anyagi világ szintjén, persze szellemileg magas szintű ember volt, mert ő azonnal az asztrális részét is számításba akarta venni ennek az egésznek, és azt mondta, hogy hát igen, de valahol azért itt az érzelmi energiákat is valahol számításba kéne venni, hiszen a legtöbb embert rá lehet venni arra, hogy na ülje le már és küldjél egypár jó gondolatot valakinek, aki beteg. H ez ilyen egyszerű lenne, akkor ez miért nem működik állandóan, miért? Mert egészen egyszerűen nem így élünk. A legtöbb embernek ez eszébe sem jut, hogy ezt megteheti. És ő azt mondta, hogy itt érzelmi kötődésről is van szó és mi van akkor, hogyha az embert nem egy másik emberrel kötöm össze, hanem mondjuk egy, az életnek egy más formájával, egy növényi léttel, egy állati léttel, ahol kevesebb az érzelmi kapcsolat lehetősége. S ekkor született meg az a híres kísérlet - amit meséltem már talán nektek - az árpamagról, hogy mi történik itt. Van egy edényben egy árpamag, amit gondosan locsolgatnak és csírázni kezd. És ezért az árpamagos edényért ez a tíz ember naponta 15-20 percig imádkozik vagy meditál, odaküldi a gondolatait, hogy ez egészségesen, gyorsan, erősen csírázzon ki. És ezzel szemben ott van a másik fazék árpamag, amivel nem történik semmi, és sokkal satnyább, vékonyabb, zseggébb, szóval kiáltó a különbség. Hát mi történik itt. Az a pár ember kibocsát magából egy energiát és mit tesz Isten, ez az energia transzformálódik az árpamagba, valahol az árpamag fogja ezt az energiát. Ekkor még szó se volt a Shealdrake féle elméletéről, tehát a morfogenetikáról még nem tudtunk, a közös energia mezőkről, de már ott volt a konkrét példa. Na most, a legfontosabb és számunkra talán a szellemünk számára a legfontosabb fázisa ennek a kísérletnek az volt, amikor ez a professzor azt agyalta ki, hogy na jó rendben van, itt van ez az árpamag, de mi van akkor, ha ezt az árpamagot stressznek fogom kitenni.

Tehát nem egészsége ez az árpamag, hanem valami bajt okozok neki. Akkor milyen lesz a ráció az eredmény szempontjából. És ami kiderült, az döbbenetes volt és az intrikációban hihetetlenül fontos a mi számunkra, tehát az derült ki, hogy amint elkezdtek az árpamagot alulról sós vízzel locsolni, tehát stressznek tették ki, és ugyanaz az embercsoport a további, a megszokott intenzitással a segítő energiákat küldte ennek az árpamagnak, a növekedési ráció, nemhogy csökkent, hanem emelkedett az egészséges árpamaghoz képest. Vagyis mit jelent ez? Hogy ahol baj van, ahol stressz van, ott ezek az energiák hatékonyabban működnek, mint ahol nincs. Vagyis mi az az ezoterikus törvény, amire most ráadok. Hogy ahol a legnagyobb a sötét, ott van a legközelebb a fény lehetősége. És itt egy a leghatalmasabb, a teremtésnek a szellemi törvénye mutatkozott meg az árpamagos edényben. Persze ezt

akkor így nem fogalmazták meg, meg még talán ma sem, de tulajdonképpen erről volt szó. és akkor ez beindította a húszas évektől kezdve beindított egy hullámot, ahol aztán patkánytól, görényig mindenféle kísérleteket végeztek az emberi gondolati energia átvitelével kapcsolatban és döbbenetes eredményekkel járt. Vagyis mi derült ki? Hogy amikor én elgondolok valamit, legyen az pozitív vagy negatív, az egy erő, amelyik nem marad meg nálam, hanem kiárad, és nevezzük morfogenetikus térnek, nevezzük örnek - ör egyébként nincs - de végül is az az erő bejár egy utat, képes transzformálni egy másik létformát, és ennek következtében el kellett számolni azzal a képességünkkel, hogy ez pozitíve is és negatíve is működik.

Ez volt a bölcsője a holisztikus orvostudomány újra éledésének. Amikor rájöttek arra, hogy a gondolati energiák útján pozitíve vagy negatíve döntően tudom befolyásolni a fizikai test állapotát, ezt aztán később odáig fejlesztették, hogy egyetlen sejt állapotát, az ún. bájtojtirbek, gépek kifejlesztése és gép úton való bizonyítása annak, hogy bizonyos gondolati energiák kibocsátása képes a metabolizmus lelassítására, a vérkeringés, a vérnyomás, a pulzus megváltoztatására, tehát rádöbbenünk arra, hogy álljon meg a menet, és itt én valahol erővel bánok, és ezek az erők naponta velem vannak, állandóan minden pillanatomban velem vannak, és akár tudok róla, akár nem, én létrehozok erőtereket, pozitíve vagy negatíve. Szóval itt lökték nekünk először oda a labdát, ami a szellemi ember viszonylatába oda kell hogy fejlődjön, hogy minden gondolatammal alkotok, ennek következménye, hogy minden gondolatomért felelős vagyok. Na most, ha ezt tovább viszem, és azt mondom, hogy mi megtanultunk ennek a fizikai világnak a kialakulását, azt a csodálatos folyamatot, ami mögött ott rezeg a hármashierarchikus körnek a szellemi tápláléka, akkor én azt is tudom, hogy ez a fizikai világ ez egy óriási, hatalmas elektromágneses magnetikus erőter. És ennek az állapotát különösen az éteri és az asztrál szint viszonylatában, mert hiszen a mentál szintbe még nem nagyon tudunk bele szólni pillanatnyilag, ez a jövő, döntően befolyásolja az, hogy egyenként valaki mit gondol.

Mindegy, hogy mi valósul meg abból a gondolatból. A gondolat mint energia nem vész el, hanem áthatol a szellemvilágon és annak megfelelő, a minőségnek megfelelő változásokat hoz létre. Vagyis ha szellemi nyelvre akarom lefordítani, akkor mit szolgálhatok egy gondolattal? Szolgálhatom a jót és a rosszat. Kiszolgálhatom Arimant, kiszolgálhatom Lucifert, vagy kiszolgálhatom a magasabb ént, azt az isteni szikrát, amit haza kell vinni. Tehát minden gondolatom választóvíz ilyen szempontból. Na most, ezt így elmondani, ez nyilvánvalóan nagyon szép. Igaz? De mikor az emberi élet mindennapjaira le kell hozni, akkor az ember megtorpan. Mert ki az aki minden gondolatát kontrolálja. Hát ez az, hogy az első lépcső megtanulni bánni a gondolati energiákkal, mert a gondolkodásunk is mint minden más eltorzult, ahogy a beszédünk ellanyhult, ahogy az írásunk eltorzult, hiszen a hieroglifákhoz képest a mai írás az már egy érthetetlen zagyvaság szinte. A hieroglifák vonalvezetése artisztikai, esztétikai kombinációja még őrizte a tartalmi rezgést. Egy hieroglifa még elmondta, hogy mi van mögötte. Ma én akármilyen szót leírok, mögötte nem fogod megtalálni azt, amit a szó jelez. Hiába írom ki hogy rózsza, senki nem fogja az illatát érezni, vagy megsúrni tüskével a kezét. A rezgés már régen elveszett belőle. Tehát ugyanúgy nekünk a gondolati minőségünk is leromlott. Nem is gondolkodunk igazából, hanem szállnak ezek az ideon-pszichon kötegek. Mert tulajdonképpen mi ez?

Energetikai kibocsátás jobbra, balra, oda sem figyelve árasztjuk magunkból. Befogadjuk azt, amit a fizikai világ kínál, ami egyre salakosabb, egyre nyugtalanítóbb, egyre rosszabb, minek következtében a gondolati energia esélye a tisztulás és a magasabb rendűsége egyre kevesebb, tehát itt vagyunk egy ilyen kettősségben. És ezt csak úgy lehet megállítani, hogy az ember azt mondja, hogy most itt a választópont, én most elkezdek figyelni a gondolataimra. A mai ember azonosult a testtel, azonosult az agytevékenységével, tehát elkezdek figyelni önmagamra, és pontosan ezek az első lépések a belső úton, amik az aspiránst elindítják és az első gyakorlatok nem a magasabb szintű mantrikus meditációk, hanem a gondolat, azoknak a gyakorlatoknak az előírása, hogy tanulj meg gondolkodni. Helyesebben gondolkodj és nézd meg a gondolataid, nézz utánuk hogy milyen ez a gondolat. Na most, mondom, hogy napközben millió és millió gondolat megjárja az agyunkat, amikor az első relaxációs biomechanikai tréningeket bevezették itt, legtöbb ember rádöbbsen arra, hogy arra képtelen volt, hogy egy ilyen relaxált állapotba kerüljön. Arra végképp képtelen, hogy az agyát kiürítse, mert csönd az agyában nincs. állandó a forgalom, állandó a gondolat hullámozás. Ezt kell valahol megállítani, ezt kell valahogy lecsendesíteni. És nyilvánvaló az első logikus lépés az volt, hogy ezt az öt érzékszervi csatornát elfordítom a külső világtól. Emlékeztek az antropogenezisre, hogy a vér és az ideg tábláját eltávolítottam egymástól. Tehát amennyire lehet, visszavonulok a fizikai világtól.

Nem azért, mert el akarok fordulni, hanem mert a stimulus szegénységet próbálom arra használni, hogy a gondolati energiáimra jobban oda tudjak figyelni. Na most, ha ezt az ember elkezd az meg, csak először nagyon nehéz. Ennek következtében aztán hát nem tudom hányan ismeritek Steinernek a magasabb világokhoz vezető útját, az első gyakorlatok amiket ő leír higgyétek el, hogy jobb, biztosabb és tisztább gyakorlatok nincsenek erre a célra. Egyszerűen arról van szó, hogy először ki kell választanod bizonyos gondolatokat, ideákat, ha úgy tetszik, és ideálokká kell őket fejlesztened, tehát bizonyos gondolatsorokkal naponta foglalkoznod kell. Hogy aztán ennek a tematikája meg a milyensége hogyan alakul, az egyéni. De arról van szó, hogy ugyanazt a gondolatot megjáratom magamban többször is. Vagyis egyrészt átélem, és mivel a gyakorlat olyan jellegű, hogy kizárom lehetőség szerint a külső stimulusokat, a gyakorlat olyan jellegű, hogy a befelé fordulással nem egy teljes csendes és üresség állapotot érek el, mert az a mi számunkra szinte kivihetetlen, hanem egy belső intenzív fókusz állapotot érek el. Tehát az agyamat, ami megszokta hogy állandóan jár, ráfogom valaminek a központjára. Tehát ráfókuszolok valamire, és így kezdek el valamiről gondolkodni. Na most, hogy az nyilvánvaló, hogy önismeret útjáról van szó, mert az ember a saját gondolatvilágát elkezd vizsgálni, akkor óhatatlanul mit tesz. Amit mi már többször megtettünk együtt, hogy leül a tükör elé, szembenéz magával. Tehát az önismeret útjára lép.

A legbiztosabb útja annak, hogy ez intenzíven meginduljon az emberbe, az számunkra hogyan lehetséges. Nyilvánvalóan, hogy ezt a gondolatiságot már a kezdet kezdetén össze kell kevernem az asztralitással. Mert én annyira asztrális lény vagyok, hogy minden gondolatom mögött asztralitás rezeget. Nincsenek érzés nélküli gondolataim. Nincsenek csak azt hisszük, hogy vannak. Tehát jobb akkor már kezdet kezdetén összehúzni az asztralitással és olyan gondolatsorokat beiktatni, amik akár pozitíve akár negatíve - na most a negatív nehogy azt higgyétek, hogy azt jelenti, hogy az ember elkezd foglalkozni valami morbid, fekete, sötét dologgal, mert van nekünk éppen elég bajunk anélkül is. Egész egyszerűen arról van szó, hogy bizonyos dolgok, amik eddig negatívan hatottak rám, azokat fogom megvizsgálni ezzel a megváltozott gondolatisággal. Az a gyakorlat, amikor azt kéri az embertől, hogy most gondolj el valamit, ami számodra rossz volt, leverő volt, tragikus volt, ahogy visszaemlékezel és visszaidézed tehát az éteri test az éteri test hídján ami az emberi test központja, visszahozod, még mindig érzed, bár nem a kezdeti intenzitással, de még érzed annak a visszacsengését, idézz fel valami olyasmit, amikor amennyire lehetett átélted, akkor próbáld meg az egészet átvetíteni valaki másra. Hogyha ugyanaz a szituáció valaki mással történt meg, akkor te hogy érzed magad.

Tehát az első óvatos lépés arra, hogy azonnal rádöbbenjek, hogy amint nem az én bőrömről van szó, hanem ugyanez a szituáció másé, egészen mások az érzéseim. Így van? Tehát mi alakul ki az emberbe? A kettősség. És ha továbbfejleszttem a dolgot, és azt mondom, rájöttem arra, hogyha mással történik meg ugyanaz, akkor az én érzéseim egészen mások, akkor a harmadik lépcsőfok mi lesz. Rájövök arra, hogy itt hiányzik valami, és ez szellemi úton nagyon hamar meg fog nyilatkozni, mert a szellemi ember a gondolati energiák finomodásával arra a szintre fog eljutni, méghozzá elég hamar, ha ez tudatosodik benne, hogy amikor valakivel mással történik meg ugyanez, ami velem megesett, ugyanolyan intenzitással vagyok képes érezni, mint amikor velem történt. Ez az első áttörés a szellemi út felé. Vagyis ez is megint mire tanít és mire nevel, az a bizonyos bukás csíra, ami kilökött bennünket a kerubi körből, annak mi volt a lényege, az önzés. Letéptük a szeretetet, és nem adtuk vissza. Most meg kell tanítani magamat az önzetlenségre. És ezt ilyen óvodás módon kell elkezdenem. Hogyha az én házam ég le, az nekem nem fájhat jobban, mintha a szomszédomé ég le. Itt kezdődik. Te is én vagyok. Hát aztán a tanulmányok során, amikor már a karmikus szavazat filozófiáját is be merem fogadni.

- De itt most arról van szó, hogy aki soha nem tanult Steinert, meg nem olvasott ilyen-olyan könyveket, annak így lehet elkezdeni ezt az egész gyakorlatot, hogy a saját gondolataim megfigyelem, veszek egy konkrét esetet, ami belém rögződött. Na most, nyilván valami rögződött és évtizedek múlva is bennem van, annak azért hatása volt rám. Hiszen azért rezeget még mindig bennem, és az éteri test még azért sugározza felém ezeket az impressziókat, nyilvánvalóan hogy hatással van rám még ma is, itt el tudok indulni. Amikor elérem - és erre jól figyeljtek - amikor elérem a gondolatgyakorlatok során azt az állapotot, hogy az asztrális keveredése ennek a gondolati képletnek azonos lesz mind a két esetben, vagyis át tudom érezni a másik embernek ugyanazt a fájdalmait, magamba tudtam érezni, akkor milyen lépcsőfokra jutottam el? Arra a lépcsőfokra, ami elsődleges követelmény az éteri világba kilépésre. Mert majd erről holnap fogunk csak beszélni - de az éteri világba addig nem léphetsz ki, amíg a

transzformativa képességedet oda nem fejlesztetted, hogy ami veled szemben manifesztálódik, te abba átlépsz és átlényegülsz azzá, különben nem történik veled az, aminek az éteri síkon meg kell történnie. Tehát

- Ez a Jákob két létrája?

Szimbolikusan. Itt a belső transzformatív energiák ébresztését végezzük a gondolati csatornák útján. Amikor az ezoterikus pedagógia módszertanáról beszélünk egyszer, akkor felmerült, hogy ez a gondolati erő milyen félelmetes fegyver és hogy mennyire használjuk nap mint nap, olyan esetekben, mikor más emberek életét irányítjuk gondolatilag. Na most, ez vonatkozik kikre? Vonatkozik a gyógyítókra, és vonatkozik a tanítókra. És tudjuk azt, hogy egy beteg és terapeuta viszonylatában egy gyerek, egy alakulóban lévő most rendeződő négyes princípium és egy pedagógus viszonylatában ezeknek a gondolati energiáknak a kicserélődése milyen óriási fontossággal bír. Egy gyermek esetében a sebezhetőség óriási. Hiszen ott van az alakuló éteri test az alakuló asztrál test, saját burka még nincs, még az asztrál világ és az éteri világ fogja körbe, ezért a gyerek aurája mindig más mint egy felnőtté, még nincs meg a kialakult pszichon gömb a kialakult pszichon burok a gyerek körül.

Na most, ha ebbe az alakuló a pszichon gömbbe ebbe az asztrális és éteri burokba negatív hatások érkeznek a gyermek sokkal jobban sebeződik, és mi történik. Azonnal átcsurol az éteri test hídján és a gyerek beépíti a fizikai testében ezeket a hatásokat. Ez egyébként egy ősi ezoterikus tanítás, amit a mai modern pszichoterápia számunkra fényesen bebizonyított, mert ezek a nagyon mélyről gyökerező neurózisok, amik a negyvenedik, ötvenedik életév táján kezdődnek és borzasztó állapotokat okoznak az embereknek a többsége a hét éven aluli gyerekeknek fejlődött ki és 30-40 év múlva csapódik le a fizikai test szintjére. Tehát nagyon sok mindent megtanultunk már ezekről, de a lényeg az, hogy nekünk mindent ami ezentúl a tudomásunkra jut, szellemileg kell megvizsgálni. Tehát a gondolati energiáinkat kell finomítani. És ne féljünk azt mondani, hogy nem elgondolom, hanem elképzelem. A képzelet a gondolati energiának egy finomabb magasabb szintű rezgése. És aki ki akar jutni a fizikai világból, aki meg akarja pillantani láthatóan érezhetően, érzékelhetően és visszavonhatóan a szellemi világot, az imaginációs energiák nélkül nem lesz rá képes.

Tehát addig gondolkozhat, amíg szétreped a feje, nem fog kijutni a fizikai síkról. Egyszerűen nem teheti, mert az éteri érzékszervek felélesztéséhez a gondolati energia csak akkor alkalmas, ha imaginatív energiává finomul. Tehát a képzelőerőt kell újra arra a rangra emelni, amin mindig is volt, csak mi megfosztottuk a trónjától. Tehát nem félni elképzelni. Ha én valamit elképzelek, akkor mit teszek tulajdonképpen? Ha azt mondom, hogy van mindenkinek egy erőtere, igaz? Minden embernek van egy aurája, na most ha megtanultok éterileg látni, és mindenki fog éterileg látni, akkor meglátjátok azt a hatalmas kisülést, amit egy gondolat jelez egy emberi aurába. Ez a kisülés továbbrezeg az éter és az asztrális világ felé. Létrehoz egy erőteret, elmegy egész a mentál síkig. És a mentál síkon keletkezik egy örvény. Na most ebben a mentál síkban viszont mi van. Itt a hierarchikus szféra, a tanító szféra, a nevelő szféra, a védő szféra.

Itt vannak azok a magasabbrendű energiáink, azok a központjaink, amiből mindenki karmikus képlete szerint táplálkozhatok, itt van az a szféra, ahol álmunkban kipucolnak bennünket, tanítanak bennünket, újra összepofoznak arra, hogy reggel megint össze tudjuk rakni magunkat. Na most ebben a szférában megjelenik az én gondolatom, és a mentális síktól egy hatalmas örvényt kavarva visszafordul. Megtöltődik érzéssel, az asztrálvilág töltésével és a fizikai sík felé közeledve elektromagnetikus erőket hoz létre, vagyis meg fogja teremteni az anyagi valóságot. Tehát amit én elgondolok, az teremtés. Hogy nem azonnal, hanem egy másik korszakban lesz, az nem változtat a lényegen. Tehát a gondolatformák, azok a jövő anyagának a szellemi előképei, amelyek kitörölhetetlenül beköltöznek a Föld elektromagnetikus erőterébe.

Érthető ez? Na most ezzel búcsúzunk.

Ezeket mind azért hozta, mert a gondolati energiák transzmutációjához a mi mostani szintünkhöz - tehát megbeszéltük, hogy a gondolkodásunk salakossá vált, az intuíció elzsibbadt, imaginációs erőnk magunk löktük el magunktól, és most ennek a visszafordítása folyik. Beszéltünk arról, hogy a gondolati rezgés micsoda teremtő hatalom. Ha most ezt egy kicsit továbbviszem, mert azért játszani mindig kell,

mert a játékos kedvet a szellemi úton nem szabad elveszíteni, ez az egyik, ami nagyon fontos, a másik a humor, hogy az ember kínjában tudjon magán nevetni. De ez tényleg rettenetesen fontos. Igazából egy bizonyos szellemi szinten elkerülhetetlen az egészséges humorérzék. Aki mindent teljesen véresen komolyan vesz, az nem tud továbblépni. Én ezt elhiszem, hogy a diadalmas útban erre utaltam is amikor Steinerről írtam nektek, hogy sokszor ráhörrent a tanítványaira, hogy az Isten szerelméért ne vágjatok olyan ájtatos képet folyton, és nem medítálganak állandóan. Nézzetek a tükörbe és nevesetek egy nagyot. És ez nagyon fontos.

Az elején az embernek ilyenkor nincs nevetni való kedve és ideje sem. Amikor a gondolati energiákat először pórásra vesszük, akkor ez egy nagyon komoly időszak. Emlékezték arra az álom állapot elemzésénél, okkult elemzésénél, arra végtelen bonyolult folyamatra, amikor tisztáztuk, hogy az éteri és a fizikai test leragad anyagi szinten. Az asztrális és a mentális én kiszabadul és elmegy azokba a szférákba, ahol munkálkodni tud. Ilyen értelemben ha megfordítom a tükört, akkor azt mondom, az egész földi létezés az asztrál és a mentál énem számára egy időleges bebörtönzés az ébrenlét óráira szorítkozva. Az asztrális és a mentális lét az első adandó alkalommal lelép és elfoglalja a helyét ott ahová tartozik. Az, hogy én ennek a kettőnek az összefüggéséről mit se tudok, az ezen a folyamaton mit sem változtat. Amin változtat az az én elesetségem. Az, hogy nem tudom felhasználni ennek a felismerésből támadt energiáimat. Vagyis tudattalanul élek nagyrészt. Arról is beszéltünk, hogy olyan a gondolat tartalmunk, emlékezték, ezt újra felidézük most, a gondolati energiáink olyanok, vagyis olyanokkal foglalkozunk a mindennapi élet szintjén olyanokra pazaroljuk a gondolati energiáit, ami az asztrális vagy mentális szféránk építéséhez abszolút használhatatlan. Ezért áll be a tudattalanság állapota.

Mert az asztrális és mentális én köszöni szépen nem kér abból semmit, amit én a nap folyamán összegyűjtöttem a fizikai lét szintjén. Ez a pillanatnyi helyzet. Abban a pillanatban amikor ezen változtatok, tehát miről van szó? Finomítani kezdem a gondolati energiáimat, akkor mi történik. Ez a helyzet megváltozik. Emlékeztetek arról is beszéltünk, hogy hierarchikus lényeknek, a hozzánk legközelebb álló 3. hierarchikus szinten létező, alighogy az emberi szintet alighogy elhagyott lényeknek az angyalok tevékenységének köszönhető az, hogy az álomállapot folyamán a gondolati energiák ki tudnak áramolni az éteri test hídján, tehát az, amit én nap közben elgondolok, azt magukhoz veszik az angyalok és viszik magukkal és fokozatosan elosztják a szellemi világ szféráiban. Tehát lefejtik rólunk. Na most okkult látással látó ember az egy alvó ember körül látja ezt a gondolati áramlást. Tehát látja a kiáramlást, látja a hierarchikus lenyúlást is, ahogy ez a gondolati szféra kiemelkedik és eltűnik. Tehát ami ilyenkor történik, hogy ezt az ilyen minőségi, gondolati energiát is az angyalok kénytelenek eltenni, lefejteni rólunk. És majd a kultivációnál holnap az éter és asztrál világba való belépéseinknél emlékeztetek arra, hogy ott is az angyalainknak is köszönhetünk nagyon sok mindent, nemcsak Lucifernek.

Neki is az angyalunknak is, aki megengedi nekünk azt, hogy bizonyos dolgokat átélhessünk, amit átéltünk azt elraktározza és nem engedi vissza az éteri test szintjére, nehogy bennéjük. Tehát itt a gondolati finomodás, illetve a gondolati transzmutáció folyamatánál az angyal azt végzi el, hogy a napi ébertudati létezésünk szemetét olyan amilyen, lefejti rólunk és eltávolítja. Aminek meg kell maradni az 72 órán át tartalmazódik az éteri testbe és azután szintén elhagy bennünket. De a memória rögződés az megint egy olyan okkult folyamat, amelyet viszont már egy magasabb hierarchikus kör a második hierarchikus kör fog kontrolálni, mert a memóriarögződésnek meg már fontos karmikus kötésekkel van kapcsolata. Hiszen erről is beszéltünk. Na most, nem véletlen, hogy miért emlékszem valamire, hogyan, mikor, miért hívom elő. Az már karmikus kötődést jelent. Tehát lefejtik rólunk a gondolatanyagot. Egyenes következtetést lehet ebből levonni, ha én azt mondom, tudatosan kezdek élni, a gondolati energiámat használom végre, tehát finomítom a rezgést, akkor az, amit az angyalok lefejtenek rólunk álomállapotban, az más minőségű lesz.

Na most, arról is beszéltünk, hogy amit levesznek rólunk, az hogyan tűnik el? Éppen úgy, mint az ébertudati szinten az én kibocsátott gondolataim, ugyanaz a rezgés ismét megjelenik a Föld magnetikus erőterében. Na most, itt azok a gondolatok, amelyeknek erős asztrális színezete van, az nyilvánvalóan hogy a második hierarchia rezortjába fognak tartozni, mert az erős asztrálitás mindig mit jelent? Karmikus kötést, karma csírákat generálunk és a karmánkat építjük. Mert nemcsak fizetünk és törlesztünk, de állandóan építjük is a karmánkat. Tehát a második hierarchia az asztrális töltésű

gondolatenergiákat magába szívja és készíti az én erőteret belőle, amelyben majd én magam megfürdök a fizikai halál állapotát után. Amikor is a körutazásom megkezdődik a köztesléti állapotba. És a mentális - ha netán támadt egy mentális gondolatom - akkor az első hierarchia szférájába kerül, abból pedig mi lesz?

Korszakváltó esemény lesz. Tehát az események hídján a jövő eseményének hídjához kerül. Na most, ez megint lehet pozitív és negatív. Tehát mentalitás magasabb koncentráció is lehet negatív előjelű. Ne felejtsetek el. Amikor én azt mondom, hogy nem vagyunk képesek mentalitásra, akkor azt mondom, felszínesen gondolkodunk. De amikor a gondolati energiáinkat finomítani kezdjük, és emellett elhanyagoljuk a morális kultivációt, akkor mi történik? Akkor finomodni kezd a gondolkodási energiánk, de kinek a szolgálatában fogjuk állítani. Lucifernek és Arimannak. Tehát olyan mentális képletet fogunk létrehozni, ami a jövő kataklizmikus eseményének lesz a szülőmehé. Mert ez meg törvény, hiszen Ariman és Lucifer akik elvállalták a teremtés szintjén a kataklizma létrehozását, szóval nyilvánvaló hogy ha én tudatosan foglalkozom a gondolatvilágommal, akkor az álomállapotomban történő okkult folyamatok szubtilisen először de egyre döntőbb mértékben átalakulnak. Ugyanakkor nyilvánvaló, hogy a világ magnetikus aurája is másképp alakul. Tehát egy tudatosan élő ember, uram bocsá esetleg egy csoport később, szélesebb körben döntő változást hoz létre hol?

Egyrészt a Föld magnetikus aurájában, másrészt a fizikai kozmosz minőségében, harmadrészt a bennünket körülfogó, velünk dolgozó hierarchikus rétegek evolúciós lehetőségeiben. Hiszen arról is beszéltünk, és amikor én azt mondom, hogy egy emberi lény 24 dimenzióban cselekszik, él, dolgozik, működik, gondolkodik, ha tud róla ha nem, akkor arról is beszéltünk annak idején a magasabb hierarchikus rétegek tárgyalásánál, hogy a legmagasabb hierarchikus szint, ami a mi kozmikus világunk szempontjából a legmagasabb, az egy evolúciós lépcsőfok. Az egy másik szintről tekintve, mondjuk a Szíriuszról tekintve az egy viszonylag alacsony szint. Tehát ez a számunkra legmagasabb hierarchikus evolúciós függőségben áll tőlünk. Tehát amit mi létrehozunk, és amit nekik állandóan tisztítani, formálni, karmikusan összekapcsolni kell, planetáris és szoláris szinten irányítani kell, az számukra is jelent stagnálást, előrehaladást. Tehát ennek is mi vagyunk a letéteményesei. Csak annyi a felelősségünk a világ viszonylatában. Na most mindennek a vigasztalása az amit mondtunk, hogy a gondolat egy végtelenül potens erő. Persze gondolkodni is sokféle képpen lehet. Az ember futólag átereszt magán egy ideát és nem követi másikat, vagy nem ismétli meg az ideát. Ettől ez az idea mint rezgés életben marad. Ha ezt az ideát elkezdem ismételtetni, akkor mi történik, akkor egy magnetikus erőteret hozok létre. Az ismétlés mint ritmus, arról már tudjuk, hogy teremtésnek az alapeszenciája.

Igaz? Ritmus nélkül nincs teremtés. Az egész világ ritmus. A manvantara tehát az aktív teremtés, az alkotás és a talaja tehát a kozmikus megteremtődés, elhalás, éjszaka, felébredés, teremtés és így körforgásban ennek a ritmusnak engedelmessé válnunk mi még atomikus szinten is. Tehát ha én egy gondolatot elkezdek ritmikusan ismételni. Ma már arra a szintre a legtöbb ember eljutott, ha én megfogalmazok magamnak valamit, és a mögött akarati erőt gyűjtünk, most ne részletezzük, hogy az asztrális erőnek mi a minősége, mért akarom és hogyan akarom, most tegyük félre a morális tartalmat, az külön megtárgyalni való, akkor nyilvánvalóan, hogy az ismétlés, a ritmus ismétlés egy felfokozott erőteret fog generálni. És mi történik az idea fokozatosan közeledni kezd az egzisztenciális szinthez. Vagyis az a bizonyos örvény, amit az előbb leírtunk egyre nagyobb teret fog kapni a magnetikus aurában és egyre tévedhetetlenebb és egyre biztosabban közeledni fog a fizikai szint felé. Na most a régiek pl. a hinduk civilizációjában ha a védákba vagy az upanisádokba bepillantotok arról már beszéltünk, hogy a 70 százaléka számunkra érzéketlen, érthetetlen, annak az egyik oka az, hogy más mentalitású emberekhez szól, abba a korba más volt az ember felépítése, más volt a négy princípiuma. A másik pedig az axiómák úgymint a hermetikus tabula smaragdina ami megint csak egy ezoterikus axióma gyűjtemény nem a fizikai síkra éleződik rá, nem annak szól, hanem a mentális síkra szól. Mire megértjük, addigra már olyan szinten leszünk.

De végül is ezekbe az szférákba az italitásokba is ragyogó leírása található annak, hogy a védák korában egy gyűlöletes gondolatot vagy egy szerető gondolatot még konkrétan felismertek az emberek, tehát éterileg fölismertek. Ez nálunk már nincs meg. A gondolat mint energia nem tudja magát megjelentetni a fizikai látás, hallás, felfogóképesség számára csak a tisztánlátók számára. Tehát azok az emberek számára, akikben a képesség felébred, vagyis a megfelelő magasabb központok aktiválódnak. Akikbe a 3 magasabb lóbusz fénye megjelenik, és a kerék, hogy úgy mondjam pörögni kezd, azok

képesek erre. A 3 magasabb központról beszélünk. Tehát mind ezzel együtt nekünk valamilyen formában el kell fogadnunk azt a tényt, hogy a gondolat élő, teremtő potencia, erő. Ezzel a felelősséggel élni kell. Na most, aki ebből kiindulva kezd működni tudatosan, annak egész rövid időn belül ennek az igazolásait is megszületnek. Vagyis megpillantja az életében azt a folyamatot, amikor az ember tudatosan teremt a körülményeit. Eddig is teremtettem a körülményeim, de nem tudatosan. Ennek következtében a körülményeim áldozatának éreztem magam. Kényelmességemben nagyon szívesen azt mondtam, hogy én megtenném, de hát ez van, meg az van, így vagyok meg úgy vagyok. Ez az első sámlí, amit kirúgnak alólunk, mert a körülményekre többé nem tudok hivatkozni. Mert ha ismerem a gondolati teremtés mágiáját, akkor azt is tudom, hogy minden körülmény okkal, céllal rendeződött körém és ebben a folyamatban én döntő szerepet játszottam. Tehát nem tudom másra rátenni a felelősséget ezért sem.

Vagyis az ember bizonyos fokú szabadságot kezd élvezni a körülményeitől. Megnézem azt a körülményt, megnézem, hogy igazán van-e rá szükség, és ha úgy döntök, hogy nem, akkor mi történik? Akkor lefejttem magamról azt a körülményt. Na most, mit kell ehhez csinálni. Az égvilágon semmit. Fel kell ismernem, hogy a körülményt én alkottam, fel kell ismernem a körülmény értelmét és célját az életemben. Ebből születik az a döntés, hogy szükségem van-e még rá, és ha nincs, akkor ebben a rezgésben kell tovább élnem, hogy nincs rá többé szükségem. És itt mutatkozik meg először a tudatos gondolkodásnak a mágiája, amit meg lehet magyarázni aurikus szinten, energetikai szinten, tulajdonképpen a mindennapi életben ragyogóan beigazodók. Vagyis az, hogy amit igazán akarok és megkívánok, azt meg fogom teremteni. A probléma ott kezdődik, hogy mi az, amit akarok és mit kezdek vele, mikor megteremtetem. Tehát az ember elkezd tapasztalni, hogy való igaz, még akkor is ha nem látom az aurát, aki látja az aurát, az jól tudja, hogy ha én megpillantok egy bizonyos szinkompozíciót egy ember aurájában, akkor tudom, hogy az ember aktívan dolgozik egy mantrán. Lehet az a professzionális életének a gerince, lehet az az érzelmi életének a gerince, de valahol ennek az embernek van az életében egy kihegyezett erő, ami köré ez a fizikai lét most épült, és ezt az embert ez járhatja, ez irányítja. Ez pontosan megmutatkozik az aurájában, már akinél elég fejlett.

Mágnesen ellenállhatatlansággal vonzza ennek az embernek az aurájában, és ha az aurát másképp akarom hívni, akkor mondhatom, hogy misztikus gravitációs erőterébe, mert az aura az egy gravitációs erőter is személyre szabott gravitációs erőter.

Ellenállhatatlan erővel fogja oda vonzani a megkívánt, megteremteni óhajtott kívánság tárgyát körülményeit. És ez az életben állandóan megvalósul. Ebben a képletben aztán szépen belefér aztán az is, amit majd a betegségtudatnál bővebben ki fogunk tárgyalni, hogy a görcsös félelem, a rögeszme az mi? Az ugyanúgy gondolati mágia. Így van? Ezek a bizonyos önbeváltó próféciaák, amik a neurózisunk 90 százalékának gyökerében találhatók, tehát hogy addig idézem magamra, amíg meg fogom teremteni. Ez vonatkozik betegségekre, kondíciókra. Aki mániákusan fél valamitől, befizethet rá, hogy előbb utóbb meg fogja kapni. Mert szüksége van rá. Mert ezt a félelmet csak úgy lehet levetkőzni. Így van? Szóval a gondolati teremtésnek nagyon sok olyan ágazata van, amivel a mindennapi élet szintjén állandóan találkozunk, de nem tudatosítjuk. Na most, egy szellemi embernek percről percre így kell élnie. Ez a percről percre való élés először rendkívül fárasztó. Utána viszont sokkal kevesebb energiát igényel, mint az a szétszórtság, szétesettség, amivel eddig működött az ember. Utána olyan lesz, mint a lélegzetvétel.

Természetessé válik. Az ember lát, hall, érzékel extra dimenziókba és ez nem varázslat, ez nem kivételes állapot, ez mindenki számára elérhető. A legszebb és a legjobb demonstráció talán az lenne, hogy ha az ember egy órára egy csoportot olyan állapotba tudna helyezni, ami a szellemi embernek normális állapota, hogy ez mért nem adatik meg, hát erről olyan sokat beszélgettünk amióta ezek a diszciplínák köztudottá kellett hogy váljanak. Nem tudom, hogy hányan ismeritek Morris Maeterlincnek a Kék madár című könyvét, ami egy gyönyörűséges mesekönyv. Nagyon sok szellemi igazság van benne. Na most, ennek a mesekönyvnek az írója nagyon különös viszonyban állt a szellemvilággal, mert szenvedélyesen vágyott rá, de mivel személyes élmények Mertelinget sose volt benne egy ilyen ózdkodó agnoszticizmus is, hogy na jó, de hát végül is miért nem tudok én ebből semmit átélni, hiszen megvan a nyitottság hát művészember, gyönyörűségeset írt, az a meg nem születettek csillaga, bolygója az egy csodálatos képlet a Kék madárban.

Neki az volt a rögeszméje, hogy ha a szellemvilág egy ilyen bonyolult, hihetetlenül komplex törvénynek engedelmessé, állandó kölcsönhatásban van a fizikai világgal, akkor annak valahol fizikai

bizonyítékának lenni kell. Van is. De amit ő elképzelt és amit vitairatokban publikált, hogy akkor szedjünk össze tíz embert, az a tíz ember sorakozzon fel és gondoljon valamire, és azelőtt a tíz ember előtt álljon meg az a clairvoyant az az okkult látással rendelkező valaki, és legyen olyan kedves, annak a tíz embernek az aurájából kiolvasni, hogy az a tíz ember mire gondol. És akkor kérem szépen egyszer s mindenkorra rendezve van a dolog és bebizonyítottuk, hogy ez van vagy nincs. És akkor nem kell többet a dologgal foglalkozni. Na most, ezzel mi a probléma. Ezzel az a probléma elsősorban, hogy ezt a bizonyítékot mindig olyan emberek kérik, akik még egyetlen lépést nem tettek a szellemvilág felé. Tehát csak a fizikai síkon azon maradva, olyan állapotban, olyan négyes princípiumi rendeződésben, tehát az abszolút összehangoltságnak még csak a tájékára sem jutva kívánnak valamit bizonyítva látni az öt érzékszervükkel, amelynek a létrehozása nem a fizikai síkon történik, nem olyan törvények érvényesülnek, amelyek a fizikai síkra vonatkoznak.

Vagyis mit óhajt, két dimenzióknak az összeolvasztását olyan szinten, ami pillanatnyilag lehetetlenség. Nem a szellemi dimenziók hiányossága miatt, hanem a mi mélységünk miatt. Na most, ha veszem azt a tíz embert, és veszem azt a tisztánlátót, minden valamire való tisztánlátó tudja, hogy az egyik legelső törvényszerűsége a belső látásnak az, hogy a belső látás akkor adatik és úgy adatik, és a felhasználása csak úgy lehetséges, ha azt nem valamiféle önző belső érdek diktálja. Tehát soha nem használhatod önbizonyításra. Tehát a kapott információt nem hozhatod nyilvánosságra azért, hogy neked valaki higgyen. Ez már egy olyan törvény, amit ha áthág, akkor a saját tisztánlátását rombolja szét. A másik. Ahhoz, hogy tíz ember fölajánlja magát egy ilyen kísérletnek, és a tíz ember elé odakerüljön az a tisztánlátó, ahhoz mi kell - tehát annyit már tudunk a szellemvilág törvényeiből - hogy annak egy karmikus kapcsolatnak kell lenni, mert az ember nem véletlenül kerül egy ilyen szituációba. Na most, azt is meg kell nektek mondanom, hogy informálsan ilyen szituációk állandóan lejátszódnak.

Tudnák rá példát mondani a magam életében, hozzám közelálló életében, tanítványok életében, de ezek a folyamatok és ezek a kapcsolatok, amik így lejátszódnak olyan minőségűek, hogy sem azoknak, akik a térfél egyik oldalán vannak, sem annak, aki a térfél másik oldalán ezt a folyamatot levezeti, ezse ágában nincs se egy újságíróhoz, se egy televízió-kamerához odamenni ezzel a felfedezésével. Mert mit tud? Azt, hogy ez a fenoména, ami itt lezajlik, ez nem való bizonyos médiák kezébe. Mert ha ezt egy bizonyos szintre lehozom, akkor mivel keverem össze? Az anyagnak a legsötétebb dimenzióival. Na most, van ennek egy ellenvetése, én tudom, és ez manapság nagyon sokszor elhangzik, hogy igen, de hát arról van szó, hogy másokon kell segíteni, és hogy az érdeklődést fel kell kelteni. Nem kell! Az érdeklődés megvan. Na most, ha én valakiben érdeklődést keltek olyan eszközökkel, amelyek nem felelnek meg a hierarchikus törvényeknek, tehát vagy az egót, vagy az asztrális ént előtérbe helyezem a magam viszonylatában és elkezdem hirdetni - téríteni és csinálni, és hízlalni azt az egészet, akkor voltaképpen kinek fogom felkelteni az érdeklődését, akiket ez az egó dagasztó érdeklődésfelkeltő Luciferi, Arimanikus impulzus vonz.

Tehát pontosan azoknak az érdeklődését keltem fel, akiknek még a preparáció, a tisztogatás korszaka lenne a normális és az egészség. Érthető ez a számotokra? Igen! Szóval azért mondom, hogy nem olyan egyszerű azt mondani, hogy jó kérem, most álljon ide ki valaki és tessék nekem elmondani, hogy mi van az aurába. Hát el lehet, de mi az értelme és a célja. Úgy hogy ezért mondom, éppúgy, mint a reinkarnációnál - erről beszéltünk - fizikai bizonyíték, hogy a csecsemőnek van egy aranyfoga. Hát el tudjátok képzelni, hogy a szellemi szinten ilyen vonalon intézik a bizonyítást. Szóval valahogy meg kell tanulnunk szellemi szinten gondolkodnunk. Na most, ehhez az kell, hogy ki kell lépni a szellemi szintre, ki kell lépni a szellemi világba, megismerkedni azokkal a lényekkel, akik ott munkálkodnak, megismerkedni a saját tanítómestereimmel, megállni a magam hierarchikus mestere előtt, aki az összes beavatásaimat intézi, és aki mindig ott van, és aki már alig várja, hogy szemközt állhasson velünk. És akkor az ember fogalmat alkothat arról, hogy micsoda erők munkálkodnak bennem, micsoda erőközpontok metszéspontjában élem le ezt az egész inkarnációm. Akkor viszont az emberben soha nem egó építő impulzusok indulnak be, hanem egy végtelen alázat. Akinél ez nem születik meg, annak régen rossz.

Nagyon sok tekintetben. Na most, én tudom, hogy vannak parafenomének, én tudom, hogy vannak különleges képességekkel rendelkező emberek, akik ezt a képességüket propagálják, és bizonyos célok szolgálatába állítják. Ezzel semmi probléma nincs, ez mindenkinek az egyéni magánügye. Hogyan, miért, milyen belső törvényeknek engedelmességgel mutatja meg, hogy neki mi adatott? Ezt mindenkinek

magának kell eldönteni. Erre nézve a hierarchia soha nem ad utasítást. Amit végzek a magam szintjén, annak az eredményét viszont úgyis én vágom zsebre. Egy bizonyos látásmód megszületése után a négyes princípium állandó összehangolása a cél. Akinél pedig a napi gyakorlat magában foglalja a négyes princípium együttrezgését, annál egyértelmű, hogy a mentális fény egy egyenes széles csatornán zuhog le, egészen a legelső princípiumig. Tehát átvilágít, ha az ember úgy akarja. És akkor meg már ilyen problémák nincsenek. Az út elején az ember örül, hogy él, és örül, hogy a gondolati energiáit úgy ahogy fókuszba tudja rendezni. Meséltem a gondolati energiák erejéről különböző példákat, hogy hogyan és milyen körülmények között teremtünk energetikai kötést, ideonszál kötést egy magasabb dimenzióval az sokszor a legelképezhetőbb módon nyilvánul meg a mindennapi élet szintjén. Nekünk volt egy nagyon kedves barátunk, Amerikában aki egyébként egy nagyon híres clairvoyant, az Edgar Cayce-nek volt az unokája, maga is klinikai pszichológus, egy nagyon értelmes, jó humorú ember és neki volt ez a története. Neki négy kislánya volt, ezek nagy könyvbolondok voltak, de még a könyveknél is jobban szerették az élő mesét.

És rutinná vált, hogy minden este összeültek és együtt meséltek. Szóval a papa is mesélt - dr. Cayce - és a négy lány, szóval együtt alkottak egy ilyen keretet, amibe aztán megjelentek a szereplők. Történetesen mind a négy lány ló bolond volt. És mind a négynek volt egy-egy kedvenc lova. Az egyiknek egy almásderes, a másinak egy fekete arab telivér, és így tovább, és a mesék napról napra, estéről estére gazdagodtak, színesedtek, és ez rutinná vált. Na most, mi történt itt. Alakult egy mágikus kör, egy mantrisztikus kör. Az együttrezgő gondolati energiák beindítottak egy folyamatot. Ezt most én csak úgy előre mondom. A lényeg az, hogy a történetet a Kész doktor sose így mesélte el. Ő elmondta azt, hogy minden este foglalkoztak ezzel a mesével, színezgették, alakították, és két vagy három év múlva a feleségének egy bronchitis problémája támadt és az orvos rendeletére el kellett őt vinni Észak-Carolinába, egy tengerparti területre, hogy a sós, párás levegő jót fog neki tenni. Elmentek valamennyien és egyszer egy kora reggeli napon, szombaton elmentek a négy kislány és a papa autóval, meglepik - a mama még aludt - elhosszú, neki a friss divatújságot a falu postájáról, és ahogy mentek és hajtottak az úton, rákanyarodtak a tengerparti részre, és ott egy réten egyszer csak a négy kislány felkiált, ott volt a négy ló.

A négy ló pontosan úgy nézett ki, hogy ők leírták, és egyre közelebb jöttek az autóhoz, és mind a négy pontosan úgy viselkedett, olyan tulajdonságokkal rendelkezett, ahogy a gyerekek annak idején meg a pap ezt a mesét megalkották maguknak. És jó néhány percig a gyerekek meg a pap meg a lovak így ismerkedtek, nézték egymást. Aztán a lovak megfordultak szépen lekanyarodtak a tengerpart felé és eltűntek. Na most, ez olyan határig megrázta dr. Cayce-t és a gyerekeket, hogy Késznek volt egy befőttesüveg a kocsiban és hozott egy kis fizikai bizonyítékot a lovaktól, hogy maga is elhiggye hogy az. És akkor visszaemlékeztek a mesékre, úgy egy pár évvel ezelőtt lezajlott ez a mesekör. És hogy ez a négy ez pontos mintázata volt viselkedésben, közelítésben - az egyik barátságos volt, az almásderes az mindig hátul maradt - tökéletes megjelenítése volt annak, amit ők megalkottak.

Na most, itt is tulajdonképpen mi történt. Egy mágikus szertartás résztvevői voltak éveken keresztül, és ez a mágia megnyilatkozott az anyagi világ szintjén. Ez is egy gondolati manifesztáció semmi más. De hát az ember állandóan alkot ilyesmiket, és folyton él is velük. A pedagógiai intrikációkról mikor beszéltem nektek, akkor talán említettem azt is, hogy volt egy ilyen kísérlet is, hogy meghamisították gyermekeknek az intelligencia tesztjét. És négy vagy öt olyan gyereket választottak ki az osztályból, akik kifejezetten gyengék voltak. Szuper jó, szóval olyan magas intelligencia quociens-t adtak nekik a meghamisított teszteken, hogy a géniusz régióba helyezték őket, és utána elrohantak a pedagógushoz, hogy erre a négy gyerekre rettenetesen ügyeljen, mert ezek zsenik. Ezekből olyan ember lesz, amilyen még nem volt!

És egy év múlva, amikor megismételték ezeket a teszteket, ez a négy gyerek tényleg a géniuszba végzett. Miért? Mert egy évig annyit gürizett velük az a pedagógus, és olyan pozitív elvárásokkal irányult feléjük, hogy kihozta a gyerekekből, amit ki lehetett hozni. Tehát eleve feltételezte, hogy a gyerek ez. És úgy bánt vele, és a gyerek úgy reagált. Na most, a gyereknél sokkal könnyebb elérni, mint egy felnőttél, a gyerek hajlékony. Tehát ilyen határig a gondolati mágia ott van a gyerekevelésben is, a gyógyításban is, az életünk minden szintjén, csak használni kell. Na most, beszéltünk arról, hogy ez a sok gyönyörűséges kép azért született, hogy egy kicsit megkóstoltassa velünk a szimbólum tanulmányoknak a gyönyörűségét. Hát ez az egyik legszebb része az ezoterikus iskolázásnak a

szimbólumtanulás. Tényleg. Na most, minek nevezzük a szimbólumokat? Milyen más nevet adhatunk a szimbólumoknak. Van valami ötletetek?

- Képek.

A szimbólum tulajdonképpen letűnt dimenziók, letűnt világek, letűnt léttapasztalatainak a sűrített változata. Ahogy beszéltünk régen arról, annak idején, hogy a mesék, legendák, mítoszok, kincsestára ugyan ezt tartalmazza a mi számunkra töredékesen, elfakulva ilyen-olyan formában pontosan idáig sorvadva, ameddig mi sorvadtunk. De azért mint a lámpás itt pislog nekünk, hogy ha akarjuk a fényénél megláthatunk bizonyos dolgokat. A szimbólumok ugyanis ránk maradtak. Na most, ezeknek a szimbólumoknak a tanulmánya minden rendesebb ezoterikus iskolában rettentő nagy fontossággal bírt annak idején. A pithagoraszai iskolában a krotonai misztikus iskolában négy szimbólumot kapott a tanuló egyetlen esztendőre. És azt kellett rágnia, köpnie, nyelnie, emésztenie egyetlen esztendőn át. Hát abból tényleg mindent kicsavart, amit lehetett. És minden évben négy szimbólumot kapott a hét éves képzés alatt, amivel dolgozni lehetett. Ha a Tarónak a 22 nagy arkánuma, mait úgy is neveznek, hogy Hermész könyvének kitépelt lapjai, azok tulajdonképpen ideon projekciók az elmúlt életszisztémák ideon projekciói a ma emberének és a jövő emberének szánva. Ezek mind azok voltaképpen. Ideon-pszichon projekciók. Szellemi energiák intenzív rezgése képekbe foglalva. Ilyet milliót találunk a mindennapi, az élet szintjén. Az életben tárgyakkal vagyunk körülveve, amelyek szimbólumokat tartalmaznak. Ez is egy különös játék, külön élvezet, megkeresni a mindennapok szintjén a szimbólumokat. Nemcsak az élővilág - az élővilág az hemzseg a szimbólumoktól - ha már itt tartunk, melyik a leghatalmasabb, legerősebb és legtitokzatosabb szimbólumunk. Mi magunk. Az ember a hét pecsétes titok. Az ember egy csodálatos szimbólum. Nem egy világekorszaknak, hanem az egész ősteremtésnek a ránk maradt szimbóluma. Íme, mivé lettünk és mivé fogunk válni.

Minden bennünk van, ahogy mondtuk, hogy idő az illúzióképpen létezik a szellemi ember számára, és hogy mindaz ami megtörtént, ismét bekövetkezik és mindaz, ami lesz, az már rég bekövetkezett. Ebből a szempontból mi vagyunk az örök szimbólum. És ahogy mi alakulunk, úgy alakul a teremtés. Tehát valóban a kereszt is az. De az ember maga és ha még magasabb távlatokba akarom ezt kinyújtani, akkor mondhatom azt, hogy ez a fizikai univerzum, aminek mi a lakóivá váltunk, ez tulajdonképpen, ha először a gondolati energiák szintjére hozom le, akkor azt mondom hierarchikus gondolat projekció. Ugye? Hát hiszen a kerubok, a szeráfok kezdték az egészet az ősz Szaturnusz hőszférájának kialakításával, és ahogy a gyűrű tágult szélesedett, úgy alakultak egymás után az őskorszakaink, úgy folyt a teremtésünk. Tehát az, amibe most élünk, az tulajdonképpen egy mágikus ideon projekció. Gondolati megvalósulás. Ilyen értelemben az egész fizikai kozmoszt vehetem Isten egy gondolatának. Mert az! Hogy miképpen hullámzik és alakul, és hogy a mi életünk benne hogyan alakul, az folytonos kölcsönös egymásra hatás és együttműködés terméke és eredménye. Ha így veszem a zodiákus csodálatos köre emlékeztek a zodiákus kialakulása? Először a négyes kerubi behatás az tulajdonképpen egy hierarchikus áldozat projekciónak a kikristályosodása. Ez a zodiákus.

De ha fogom a zodiákust, és még egy kicsit még mindig mögé nézek, akkor azt is tudom, hogy planetáris evolúciós szinten a zodiákus mi? Egy planetáris lépcsőfok. A Föld egyszer zodiákusi körre fog válni. Mikor? Amikor lejárta a 7 x hetes metamorfózisát, eléri a vulkán periódust. Tehát a Jupiter, a Vénusz, a Vulkán periódusát és a hetedik korszak hetedik fordulatába megérik az áldozati törvény befogadására, vagyis kreatúrából kreátor lesz és megsemmisül, vagyis szétrobban. A mostani zodiákusi körünk egy ilyen világteremtési korszaknak a szétrobbant emlékeztetője, vagyis a jövő imitációja a múlt és a jövő metszéspontja. Tehát ha szimbólumokat keresek, az mindenhol van. A cipőm zsinórjától kezdve egészen a zodiákusig csak meg kell találni, és a szellemi embernek ki kell nyitni a szemét a szimbólumok felé. Azt mondtam, hogy az élővilág az gazdag szimbólumokban. Hát hogyne lenne az. Gondoljátok meg, hogy akár a rovarvilágban, akár az állatvilágban, a növényvilágban mennyi szimbólum rejtőzik. Hát az állatokról megbeszéltük azt, hogy az állat az tulajdonképpen egy egó nélküli asztráltest. Amit mi az asztráltestünkbe hordunk és az egónkkal úgy ahogy fedezgetünk, azt az állat nyersen magában hozza, megtestesíti, és az egóját bele sem keveri. Tehát egy előzetes fejlődési periódus. Az állatvilágnak az ember rengeteget köszönhet, mert lefejtette rólunk a teremtés az extra asztralitást, ami miatt végül is az egó elérhette azt a szintet, hogy összezárhatta magát a negyedik princípiumként. Az állatvilág áldozati törvénye az ember felé.

Viszont megfordítva az ember feladata mi lesz, hogy ezt az állatvilágot a rettentő nehéz asztralitásából kibontsa, ennek következtében minnél finomabb lesz az állatvilág asztralitása az én megváltozásom következtében, annál közelebb tud sodródni a csoport egó és annál közelebb jöhet az az idő az állatvilág számára, amikor a csoport egó veszi magának a bátorságot, és összeköti magát a három már a fizikai síkon létező princípiummal, vagyis milyen létszintet ér el, az ember létszintjét. Tehát itt a kölcsönhatásba is ott van a teremtés örök szimbolikája. A megváltás, a folyton ismétlődő megváltás. Na most, bele kéne vetnünk magunkat így teljes mellszélességgel a szimbólumok tanulmányába. Csak azért próbálkozom az egyszerűbbekkel, hogy kicsit szájízot kapjatok. Emlékeztek talán, hát ott van az állatvilágban a pillangó. Az ezotériában, az okkult tudományokban a pillangó a levegő teremtménye, a levegő szimbóluma. Így ahogy a méhecske a tűznek, a hőnek, a Szaturnusz elvnek a megszemélyesítője, és a méhkas pedig a csoportléleknek a megszemélyesítője az ezotérista számára. Na most, a pillangónak az egész születése és a kifejlődése az tulajdonképpen gyönyörűen szimbolizálja az emberi életet, helyesebben ha így fogom fel, a szellemi életet. Mi történik, hogyan alakul ki egy pillangó?

Hiszen emlékeztek. Van a pete. Na most, a pete az egy adott valami, ami a teremtésnek a legalacsonyabb szintjén az ásvány, mozdulatlan, se erre, se arra, az van. Tehát nagyjából a minerál, tehát az ásványi fázist jelképezheti az életvívónak, és ebből a petéből ki fog bújni a hernyó. Na most, ez a hernyó röghőzkötött, de már mozgóképes, tehát már van valamiféle lehetősége az életszférában. Mire ezt a lehetőséget fenéig kihasználja elkezdődik a következő fejlődési korszak. Ez pedig mi? Ez a gumó! Na ez az, amit a szellemi ember életében a klauzúra jelent. Tehát mi röghőzkötött hernyócskák egyszer csak elérjük azt, hogy vágni kezdünk a magányra, hogy elégünk van az öt érzékszerven át hozzánk érkező stimulusokból. Ekkor begubózunk. Vagyis megteremtjük a klauzúrát. Eleinte naponta néhány percre, aztán később hosszabb időszakokra, ahogy az igény erősödik bennünk. Még visszakanyarodva a hernyóra, még tovább játszhatunk vele. Tényleg élvezet.

A hernyó mit csinál. Reggeltől estig zabál, eszik, táplálja önmagát. Készül egy metamorfózisra. Mi mit csinálunk amíg a szellemi útra rá nem lépünk? Habzsoljuk azt, ami körül fog. Azt hisszük ez van és fülíg ülünk benne az anyagba, és esszük-esszük és beáll az a telítettség, amikor már nem bírjuk tovább, és akkor elég volt és akkor bezárom magam. És akkor körém épül a klauzúra, és akkor csend van, és akkor időm lesz gondolkodni. És akkor a klauzúrában történik mi? A klauzúrában a belső világ megnyílik, aktiválódik a harmadik szem és a metamorfózis. Tehát az emberből szellemi ember lesz, vagyis felpattan a burok és kirepül a pillangó, akit már nem köt a gravitáció. Tehát a földhözragadt hernyóból pillangó lesz. Ez egy tökéletes szimbolikájú az emberi létnek. Így van? És millió ilyent lehet találni. Emlékeztek a reinkarnációnál beszéltünk az esőceppről. Hát nem tökéletes szimbólum az eső? És minden, a felhő, az minden időjárás, még csak a Föld légköri felosztása a toposzférától az ionoszféráig és annak kapcsolata az éter és az asztrál világ viszonylatában, ez mind szimbolikus rendbe van téve.

És aki ezt a szimbolikus rendet felismeri, az ráérez, megérti és ráérez ezeknek a szféráknak a jelentőségére. Tehát a szimbólumok megnyitnak előttünk olyan régiókat, amit az értelem sose fog. Tehát én gyötörhetem a fejemet logikus gondolkodással és analízissal hetekig és hónapokig és soha nem fogok rábukkanni egy olyan ideára, amit egy szimbólum tanulmányozása folytán. A másik, amit tudnotok kell, és amit a gondolati energiához még feltétlenül hozzá kell fűznünk, hogy az ember gondolati termékeit az ember, az angyal lefejtí rólam éjszaka amikor a nagy álom beköszönt, vagyis itt hagyom a fizikai létet, akkor ugyanez a folyamat lezajlik és az egész életnek a gondolat esenciája, minősége árad ki. És ez az anyag amiből építkezik a magasabb világ, amiből építkezik Lucifer és amiből építkezik Ariman. Tehát amilyen minőségű az én gondolatanyagok, olyan építőanyagot szolgáltatok a hierarchia számára, pozitíve vagy negatíve. A kultivált ember a kultivált szellemi ember gondolatanyaga egyértelműen, hogy hova kerül és milyen erők szolgálatába. A másik oldal ugyanígy. Na most, a gondolati kultiváció anyaga és ezotérikusan így szoktam kifejezni, nem semmisül meg.

Tehát olyan értelemben nem semmisül meg, hogy a szellemi tudás, ami magasba emelő, tehát morálisan tiszta szellemi tudás, tehát nem egó építésre, nem önzésre, hanem mások szolgálatába állított magasabb tudás, az egy olyan erőteret hoz létre, amely a halál után szinte megszakítás nélküli intenzitással tovább rezeg. Vagyis ha szerényen - mert ez egy okkult erény a szerénység - azt mondhatom, hogy ezen a szinten az ember maga is egy parányi éteri központtá válik a halál után. Ezekből az éteri központokból nőnek aztán ki a nagy tanítóközpontok. Arról beszéltünk, hogy realizált szellemek, magas szintű lények

hagynak maguk után éteri és asztrális központokat, egészen a krisztusi szintig. Amelyek ott rezegnek a szellemvilágban, és amelyeknek felkeresése és amelyeknek tudásának befogadása lehetséges az ember számára, megfelelő körülmények között. Tehát a világmindenség javítása, ezen a napi kultiváción indul meg. De ha olyan gondolatokat táplálok magamban tudatosan, tehát a szellemtanokkal foglalkozok - és nem szabad lebecsülni, ennél nagyobb lehetőséget az emberiség talán még soha nem kapott, mint ma, amikor a szellemi tudomány ilyen szinten, ilyen befogadható állapotban mindenki számára nyitva van. Hogy nem mindenki fogja befogadni az természetes. És nem is probléma ez. De azt tudnotok kell, és tudatosodnotok kell, hogy soha még ilyen helyzetben nem voltunk.

Ekkora lehetőség nem állt az emberiség előtt mint most. Tehát ami ma megszülethet bennünk, aminek ma a tudatos kooperáló munkásaivá válhatunk, az tényleg valamennyiünk jövője, a legmagasabb szintekig. Hierarchikusan a legmagasabb szintekig, hiszen a szoláris logosznál tovább nem igen látunk a fizikai sík viszonylatából, de mérhetetlenül magasabb szintek léteznek a szellemi világban. Tehát csak ennyi forog kockán. Tehát az aspiránst, akár van tanítója, akár nincs előbb utóbb megfogják a szimbólumok. Itt még egy kicsit ki kell térnünk arra, hogy aki elhatározza magát erre a belső útra, ugye mondtuk, hogy maga már ez az elhatározás, ez a ráhangolódás aurikus változásokat hoz létre. Na ezek az aurikus változások a kezdet kezdetén elég gyengék. Olyan értelemben, hogy a villanykörte szintjén olyan huszonötös égővel lehet összehasonlítani, de már ott van az aurában. Ennek a vonzásköre már alakulni kezd. Amikor az ember intenzívebben folytatja ezt a munkát, megindulnak benne azok a belső változások, amik elkerülhetetlenek egy ilyen ember viszonylatában. Az aurikus kép döntően megváltozik. A belső fény - hogy úgy mondjam - egyre intenzívebb lesz. És ez az a fény amelyik megfogja a hierarchia figyelmét. Tehát a szellemi hierarchia szempontjából mi valamennyien fénylények vagyunk, és hogy úgy mondjam a watt számunk szerint vagyunk nyilvánartva.

Amikor ez a fény azt az intenzitást eléri, hogy a szellemi hierarchia számára már nyilvánvalóvá válik, hogy a magasabb rezgések befogadására már képes vagyok, vagyis a vezetőeim megfelelően megtisztultak a praxis, a karmikus okok, az életemben szerepet játszó, a hét kozmikus sugárból az életben döntő szerepet játszó öt sugár metszéspontja úgy alakul, hogy ez a fény maximálisan felerősödik, akkor ebben az inkarnációban a szellemi hierarchia engem be fog vonni az aktív kozmikus munkába. Hogy ezt aztán milyen formában és milyen szinten, arról majd később beszélünk. De ez az a készenléti állapot, amire a hierarchia vár. Amint az elkövetkezik, akkor már nemcsak felgyorsulnak a folyamatok, de az ember egyre gyakrabban éri el azokat a tudatszinteket, amikor nem transz állapotban megváltozott tudatállapotban nem meditatív állapotban, hanem a mindennapi élet szintjén pontosan érkezik, hogy mit hordoz magában és mi rezeg benne. És ez az, ami aztán az igazi erőforrásokat a pszichikai erőforrásokat az ember számára nagytja.

A szimbólumokról.

Hát amit én itt elhoztam az néhány szimbólum és néhány szimbólum rendszer. Amit itt láttok a táblán az egy kozmikus szimbólum. Nem tudom hogy álltok csillagászatban, asztronómiában, én nem túl jól, de a lényeg az, hogy az időtlen bölcsesség tanításaiban időtlen idők óta szerepel ez a bizonyos Adam Kadmon kifejezés - ezt biztosan hallottátok - a kozmikus ember, aki a makro kozmoszban lakik. Tehát nem a mikrokozmoszban, nem a földi világ szintjén, hanem ezt az egész kozmikus légteret, ami nekünk pillanatnyilag van, ezt behálózza.

Adam Kadmon olyan hatalmas, hogy Andromédától a Magellán ködíg terjed. Na most, ha ezt asztronómiailag felmérte, hát ez egy elég fényévben megbecsülhető távolság. Hát ezeket a ködöket az asztronómia ismeri. Azért hangsúlyozom, hogy asztronómia, mert az asztronómia is mi? Egy empirikus tudomány. Leltároztuk a csillagainkat, szét szórtuk őket hőfok, szín, ilyen pörgés, olyan hatás, hogyan születik egy csillag, hogyan pusztul el egy csillag, ezeknek az anyagi vonzataival nagyjából tisztában vagyunk. Hogyan keletkezik. És olyan elégedettek is vagyunk, hogy az egész kozmosz végeredményben egy elég könnyen bejárható dolog, mert ez történik. Van ez a nebulium ugye, amiből a nebula kialakul, a köd, és a ködök pedig a következő naprendszerek szülőhelyei. Na most, ez mind logikus tudományos következtetéssel így tudjuk.

Az ezotérista pedig azt mondja, hogy ez az egész világegyetem, ami pillanatnyilag körülöttünk, bennünk van, ez tulajdonképpen az embert mintázza mint hieroglifa. És azt mondja, hogy ez a kozmikus ember

ez Adam Kadmon. Akinek a feje az Androméda köd, a Rák köd, és az Amerika köd - az Amerika köd ez onnan kapta a nevét, láttam fényképen, valami elképesztően szép, pontosan mintázza az Észak-Amerikai kontinensek a kontúrját, egy hatalmas ködrendszer - na most ezek a ködrendszerek borzasztó titokzatosak ám. Nehogy azt higgyétek, hogy tudjuk hogy hogyan és miért jönnek létre, és hogy mi lesz a sorsuk, egyrészt olyan méreteken vannak, másrészt pedig olyan - különösen az utolsó 30-40 évben már a fejlettebb műszereinkkel elárulták maguk - hogy olyan intenzitás van bennük, amit számunkra nem is szóval műszertanilag nem is lehet lehozni a fizikai síkra, nem mérhető. Amit gondolunk róluk az az, hogy szülőhelyeik a következő bolygóknak, naprendszereknek. Ami így is van.

Na most, Adam Kadmon feje ahogy mondtam az Androméda köd, a két karja, a keze a Rák és az Amerika köd, amely az Androméda ködhöz valóban körülbelül így helyezkedik el, persze iszonyatos távolságokra gondoljatok, Adam Kadmon testét az ezotéria a Tejútal akarja illusztrálni, amelynek ugye belsejében helyet foglal a mi kis naprendszerünk, ebben a hatalmas galaxisban. A mi naprendszerünket körbefogja a zodiákus gyűrűje, amit mi ennek a kozmikus embernek a szívével azonosítunk. Hiszen a zodiákusi gyűrű az, amelyik planetáris, interplanetáris és szoláris szinten a mi karmikus rezgésünket a mai napig tartalmazza. Emlékeztek erre. Azt is megbeszéltük, hogy ezt a hatalmas misztériumot is minden éjjel megéljük álmunkban. Igaz? Hogy amikor az ember két magasabb énjé elhagyja a testét, akkor mi történik? Kinyílik a napszem, kinyílik a szív szem, kinyílik a napszem és kinyílik a holdszem. Amikor kinyílik a szív szem, vagyis az asztrális testemnek az a része, amelyik nagyjából a szív szerepét tölti be a magasabb én viszonylatában, akkor megpillantom a bolygó rendszerünket. Tehát azt a hét szférát, ahol az élet folyik a köztesrét állapotában, és ahogy ez kialakult az ő Szaurnusz viszonylatából.

Amikor pedig a napszem kinyílik, akkor az egész zodiákusi kört járom be minden éjszaka. És ennek a zodiákusi körnek minden különálló szellemi szférája engem minősít minden éjszaka. És amikor a bolygók egymással beszélnek és a Mars közöl rólam valamit a Vénusz, ez valóságos történés, csak én nem tudom lehozni ezt a közleményt. De ott vagyok és befogadom, csak nem tudom azonosítani magammal amikor a négy princípium ismét összekerül. Tehát ezt a zodiákusi kört minden éjjel bejárjuk. És erre mondtuk még azt, ha emlékeztek, hogy a Golgota misztériuma óta Krisztus az, aki ezt a zodiákusi kört megvilágítja a számunkra. Tehát a krisztusi impulzus, a másokért érzett felelősségérzet, és az egyetemes szeretet impulzusa az, ami ebbe a zodiákusi körbe az embert igazán be tudja úgy helyezni, hogy megerősödvé tudjon visszatérni. Aki nem ezzel az alapállással indul, annak ezek a kirándulások jóformán semmi olyat nem tudnak adni, mit le tud hozni a fizikai élet viszonylatában. De ugyanez zajlik le a köztesrét állapotában, ha emlékeztek a napszféra viszonylatában, ott is a krisztusi impulzus nélkül nem tudunk továbblépni.

Tehát itt a kozmikus ember szívköre a zodiákusi kör és a kozmikus karma ura pedig 2000 év óta a Golgota misztérium óta Krisztus. Ugyancsak meséltem nektek a kereszténység, az ezoterikus kereszténység anyagánál emlékeztek a 12 bodhiszattva és a 13. az a mágikus titkos centrum, ami létezik a szellemi szinten és ahol periódusonként leérkezik közénk egy megvilágosodott, és azt is mondtam, hogy ez a 12 megvilágosodott újra és újra megmeríti magát a fizikai sík viszonylatában és mindig a 13.-ról beszél, amelyiknek a kisugárzását hozza, és ez a 13. egyszer érkezett eddig el hozzánk. Na itt is a 12-ek plénuma, hogy úgy mondjam nagyon-nagyon szorosan összefügg a zodiákusi körrel. Erről most többet nem érdemes beszélni, de ezen gondolkozzatok el. Na most, emberünknek a testéhez tartozik még az Orion köd, ami empirikus hagyományok szerint a naprendszer jövőjének a kulcsait tartalmazza. Amit itt a Tejút végénél és ennek a kígyószerű ködnek a találkozásánál láttok, az pedig az a titokzatos régió, amellyel egyre többet foglalkoznak az asztrológusok, a fekete ködök, a sötét ködök misztériuma. Hát bizonyára hallottatok már erről. Na most mit jelent. Ezoterikus értelemben a fény tulajdonképpen 2 féle módon keletkezhet, és ennek a két féle keletkezésnek a képlete hordozza az egész emberi sors képletét. Az egyik jöhet egy másik dimenzióból, tehát tükröződhet hozzánk egy másik dimenzióból. A fény keletkezhet önmagából az eredendő fény és visszatükröződhet számunkra egy másik dimenzióból. Ez a hierarchikus teremtés.

A másik pedig a mi lehetőségünk, hogy fény keletkezhet az iszonyatos presszurának kitett sötétségből. Ezek vagyunk mi. Tehát ezek a fekete ködök a mi jövőnket rejtik. Az eljövendő fényének a fészkei a fekete ködök. És végül a nagy Magellán felhő a mi kozmikus emberünknek a testének az alsó zónája, a lába, ahogy tetszik. Hát ez egy eléggé stilizált rajz. Voltaképpen csak azt próbáltuk illusztrálni, hogy

voltaképpen a világegyetem tele van szimbólumokkal. Az ember szimbólumával. Tehát Adam Kadmon a kozmikus ember az egész kozmoszt magába öleli. Na most a másik szimbólumrendszer, ha különválasztom a zódiákusi kört, elbeszéljük, hogy hogyan alakult ki 12 jegyből áll, ezeknek a jegyeknek egészen különleges ismertetőjelei vannak, karakterisztikái vannak. Magyarán arról van szó, hogy a hét kozmikus sugárnak ami a földi világ viszonylatában működik ez a 12 megnyilvánulása energetikailag magában foglalja mindazt, ami az emberi létben megeshet és ami az emberi létből következhet. Tehát ez a mi éltető szimbólumunk. Ez a zódiákusi kör. Ezt a mai asztrológiai tudást csak igen-igen törekeny és igen-igen hiányosan tükrözi alig-alig tudunk már valamit, de végül is a zódiákusi kör ettől még az, ami. Majd a tudás újra a kezünkbe kerül, amikor érettebbek leszünk rá. Egyébként nagyon sok tekintetben az időtlen bölcsesség tanításainak jó részével ez a helyzet, hogy nagyon sok minden van elrejtve. Ami újra a kezünkbe fog kerülni, amikor képesek leszünk annak a felhasználására.

A karma urai mindig tudták azt, hogy a nem tudás nem olyan veszedelmes az emberi karmára nézve mint a rosszul használt tudás. Ezért van az, hogy a szellemi úton tanító és tanítvány viszonylatában is ha magasabb szintről nézem a hierarchia soha nem fog vissza semmiféle tudást az embertől, aki megszolgált erre a tudásra. De soha nem fog átadni tudást olyannak - és itt most a magasabb hierarchikus szférákról beszélek -, ahol az ember nem megfelelő edénye ennek a tudásnak. Mert hiszen csak rombolás szülhetne belőle. Hogy az alacsonyabb szinteken mégis megtörténik az megint mint lehetőség, mint karma teremtő lehetőség áll rendelkezésünkre. És ez valóban így van, de végül is ezt a képletet részletesebben kitérgetjük majd akkor, amikor a tanító, tanítvány szellemi viszonylatához érünk. Most egyelőre csak azt akartam itt megmutatni, hogy a négy kardinális pont emlékeztek rá, amit úgy hívunk, hogy Isten négy arca, az a négy kerubi behatás, ami aztán az ősnap korszakától kezdve az egész fizikai teremtést döntően befolyásolta. A másik reprezentáció - miszerint a második Apokaliptikus pecsétnél láthatjátok a négy állatképletet, helyesebben a kerub és a három állat, hiszen az ember figurája is egy szárnyas kerub. Tehát a már asztralitásból magát kiverelkedő embernek a figurája. Tehát ez az a négy kardinális pont, ami köré aztán a zódiákusi kör rendeződött. Na most, mindegyik kardinális pont itt az oroszlán. Amit el tudtátok olvasni, ki tudtátok venni.

Ez a négy alkotóeleme a mi univerzumunknak. Na most, ha tovább bontjuk, akkor tudjuk azt hogy minden kardinális energiaforrásnak van két két segítője. És akkor itt lebontottuk azt néztük, hogy itt van a tűz jele; az oroszlán, a nyilas és a kos, akkor itt van a víz; a föld és a levegő. Tehát a 3 x 4 képlete hogyan követi egymást. És akkor fogtuk magunkat és ezeket a háromszögeket mindig az egymást komplementáló jelek pontos mutatóival berajzoltuk egy ilyen zódiákális körbe, mert ez tulajdonképpen a zódiákális kör. Amely állandóan mint a szanszara kereke, állandóan körülvesz bennünket. Az egyetlen különbség az, hogy ez nem forog, hanem mi úgy ahogy vagyunk naprendszerestül együtt a nappal utazunk ezzel a végtelen kerékben, és állandóan szívjuk magunkba ezeknek az energia formációknak a kombinációját. Na most ugyanez a zódiákusi kör megmutatkozik az emberi test viszonylatában, ha megnézzük. Ahogy az ember köztesréti állapotában eléri azt a fokot, hogy erőt vesz rajta az újabb inkarnáció impulzusa, tehát a lefelé forduló ív, a kozmikus éjféli után, annak az állapotnak a véget érésével, ahol a legtöbb ember álomba zuhan, különösen a fejletlenebb lélek, mert azokat a feszültségeket, azokat az erőket már csak tudattalan állapotban tudja magába fogadni.

A szellemi ember ott is ébren van, a kozmikus éjféli, tehát egészen a Szaturnusz korszakig, és onnantól fordul lefelé forduló íve, és indul meg a föld felé vissza. Akkor járja végig a zódiákusi kör teljes ívét és építi fel a fejétől a lábáig a testét. Tehát az, amit mi fizikailag mint képletet magunknak megalkottunk, az ennek a tizenkettes zódiákusi körnek az energia formációiból jön létre. És ezt is mindig is tanították Paracelsusnak az orvosi tankönyveiben még az emberi test így volt lerajzolva. Le voltak rajzolva az éteri központok, amik a gerincoszlop mentén olyan szépen látszanak, a csatrák. Én ezekkel majd a két hét múlva várható tanfolyamunknál foglalkoznék, mert ott kell ezekbe mélyebben belemenni. De így is látható, hogy akár pár 100 évvel ezelőtt is még a gyógyítás munkájában jelentős szerepet játszott a kozmikus tudás. Tehát az, hogy tudjam azt, hogy a testnek milyen részei melyik erőforráshoz kapcsolódik. Na most, hogy ez aztán a gyógyításhoz hogyan vonatkozik, hát azt nyilvánvaló, hogy ha elfogadom azt, hogy minden jel elemétől függően bizonyos tendenciáknak az erőközpontja - ideonpszichon metszéspontja, akkor nyilvánvaló, hogy ezeknek az erőközpontoknak a megjelenése a fizikai síkon más és más az egymáshoz való viszony arányában. Ez pedig, hogy ez a viszony hogyan fog alakulni az nyilván annak az inkarnálódni készülő egónak a karmikus képletétől függ. Érthető ez?

Minden ami fizikailag megteremtődik annak a szellemi előképe hogyan teremődik meg? A mi közreműködésünkkel. És ezen a szinten ahol most vagyunk ez a közreműködés abban merül ki, hogy a köztesléti állapotban a teremtés kegyelméből olyan helyzetbe vagyunk, hogy megismerjük egész kozmikus múltunkat, birtokába vagyunk egész kozmoszban és aztán belesűrítjük magunkba a kozmikus erők fizikai lecsapódásait testi szervek formáiban. Hiszen beszéltünk erről. Emlékezzetek vissza, mikor arról beszéltünk, hogy ahogy visszafelé zuhanunk az anyag felé, úgy szürkül a kör és a Szaturnusz és a Jupiter és a Mars belénk költözik. Lecsapódik szervek, fizikai formájában. És utoljára a nap és a hold ahol az glandula pinea és az glandula pinearész, tehát a 3. szemnek megfelelő mirigyközpontban még utoljára mint duális erő szerepel a nap és a hold, hogy aztán egyesüljön és ennek az egyesülésnek a belső energiáiból alakul ki a 2 fizikai szem. Ahol az egyik a napot a másik a holdat jelképezi.

Tehát nincs olyan szervem, ami valahol ne a kozmikus evolúciót tükrözi. Tehát mindenem szimbólum, a kisujjamtól kezdve, mindenem szimbólum, csak meg kell keresni az összefüggéseket. Ezt a kis szerény kis háromszöget ezt azért rajzoltuk oda - ezek a geometriai szimbólumok ezek azok, amik talán a legszélesebb körben ismeretesek. Hiszen ha rajzolunk egy háromszöget arról majdnem mindenkinek eszébe jut a hármasság törvénye - a három sárkány törvénye - igen. Meg egyáltalán a számmisztika az egy külön tudomány megint csak.

- Én valami ellentmondást érzek abban a rajzban a középsőben. Azt, hogy ott van az oroslán, a tőz ugye, akkor a bika a föld, ha szembenézek a bikával szemben az oroslán van, az oroslán lefelé nézve a kerubbal van a levegőben. Nincsen sas. Tehát a sas és a skorpió azt tudod, hogy egymást fedi a két jel. Ennek is annakidején az ősnap korszakában volt az, hogy a sas volt az - a mai napig szimbolizálja nekünk a sas a napba szárnyalást - tehát az ősnap korszakában a felszálló ágot képviselte a sas. Amikor nyilvánvalóvá vált, hogy a felszálló ág tarthatatlan lépett be a skorpió a halálos marással. A skorpió mint állat egyébként megint csak nagyon érdekes, mert mit szimbolizál? Egyébként ezt a zódiákusi jelben is erre ki fogunk térni - a skorpió tulajdonképpen az egyetlen állat, amelyik halálra tudja magát döfni a saját mérgével.

- Öngyilkosság?

Igen! Hogy sas lehessen. Szóval végül is az ember mit csinál? Az ember elpusztítja a fizikai testét, az éteri testét és az asztrál testét, hogy mentális emberré váljon. Hát ott kezdődik igen, hogy önmagamban martam.

- Akkor a sas címerekben való megjelenése is?

Hogyne! Hát a sas Atlantisznak volt az egyik központi jelképe, a napszellemnek a jelképe, az emberi homlok a sas madár. És ha emlékeztek a Prométheusz mondára, hát ott tulajdonképpen mi történik. Egy égi lény leköltözik, lehozza a tüzet. Szóval a sas madár mindig kettős jelkép volt. A szárnyalás, a kitörés a gravitációtól való szabadulás. A mai napig a madarak között a legmagasabbrendűenk tartjuk a sas madarat. Ugyanakkor pedig az ezoterikus értelemben a fékezhetetlen szenvedély is. Mert ne felejtjük el minden szimbólumnak dualitása van, minden jegynek dualitása van, minden zódiákusi jegynek dualitása van. Tehát a fékezhetetlen szárnyalás az pedig a napba való elézés. Amikor nem tudod a határaidat, akkor ott kerül bajba az ember. Szóval ez mindenütt valahol az embernek a mérleg mindkét serpenyőjét megmutatják ezek a jelképek csak mögjük kell nézni.

- Mindig ellentétpárt jelent a dualitás?

Muszáj, kell, hogy legyen, mert a teremtés maga dualitás. Anyag nem jöhet létre dualitás nélkül. A pozitív és a negatív nélkül nincs anyagteremtés. Az első fikció nélkül nem történik semmi. Tehát mindenütt ott van. És a mi feladatunk az egyensúlyozás. Így vonul 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7. Gondolkoztam, hogy ami szimbolikát eddig itt megtárgyaltunk az egészen alapfokú volt, és voltaképpen a szimbolika egyszerű dolog, ha már megvan az embernek a rálátása. Az is igaz, hogy minden ilyen szimbólumot, annyiféleképpen lehet megfejteni, ahány ember megnézi. És ez az igazi értéke. Ez nem von le a szimbólum értékéből. Na most a szellemi ember, aki már bizonyos előképzéssel rendelkezik az tudja azt, hogy minden szimbólumot 3 szinten kell nézni. Meg kell nézni külsőleg a vonalak és formák

összekapcsolását, tehát az Arimanikus oldalát. Aztán meg kell nézni az asztrális oldalát, tehát azt a részét amelyik a színek kombinációjában a formák egymásra hatásában van. És végül a harmadik szinten meg kell nézni a rezgését. Na most a rezgését fogni ahhoz már egy fejlettebb szellemi szint szükséges. Ahhoz, hogy valaki egy tárgynak egy képnek az aurikus kiáradását érezze, ahhoz már rá kell lenni hangolva egy bizonyos szintig. De végül is ez minden ember számára ez a képesség meg van, nyitva áll, csak a kultiváció kell hozzá, hogy az ember elérje. Most egy pillanatra az ötlött fel bennem, hogy mielőtt belemegyünk ennek a 7-es rendszernek az elemzésébe - ez egyébként amit itt láttok ez Rudolf Steinernek nem sokkal a halála előtt készült 2 vázlata - ami kapcsolódik az ezoterikus kereszténységbe érintett tanulmányainkkal, ez az Apokalipszis 7 pecsétje. És mint szimbólumrendszer rendkívül nehéz. Nem megfejteni nehéz, mert ha végigmegyünk rajta meglátjátok, hogy tényleg nagyon világos és tiszta és érthető, hanem dolgozni vele nagyon nehéz. Vannak bizonyos szimbólumok, amik a teremtés energiáit olyan módon sűrítik, tehát nem úgy, mint a mantrisztikus mágiában, hogy a ritmikus ismétlés igényével, hanem a formáció, tehát az Arimanikus erők igénybevételével, a fizikai formák összekapcsolásával úgy helyezik egy keretbe, hogy annak komoly erőtere lesz és ha ezt a szimbólumot magadhoz engeded és nem foglalkozol vele akkor ellened fordul. Tehát ez az amit tudnotok kell a szimbólumok tanulmányozásánál. Hogyha az ember rászánja magát - és előbb - utóbb a szellemi embernek a szobája az megtelik szimbólumokkal, képekkel. Ez kivétel nélkül mindenkiel meg fog esni. Mert ösztönösen egyrészt vonzódni kezd az ilyen képek iránt, másrészt ezek a képek dolgozni kezdenek rajta, amilyen ütemben ő dolgozik velük. De bizonyos szimbólumrendszereket csak azért, mert tetszik a formája, vagy színe, nem ajánlatos beengedni a légtértekbe, amíg nem óhajtotok vele mélyebben foglalkozni.

Ilyen bizonyos értelemben a Taro szisztéma is. Jó, tudom azt, hogy a Taro kártyának van egy elmoszarasított változata is, ami a kártyajóslás és a divináció fele mutat, ez egy asztrális változata egy mentális tudásnak. Majdnem minden diszciplínának van egy ilyen alacsonyabbrendű megnyilvánulása is. Létjogosultsága megvan addig amíg az igény meg van rá. Senki nem ítél el semmit. De például az Taró 22 nagy árkánuma is az az eredeti felhasználásában az Egyiptomi beavatásnak egy szerves része volt. Tehát a neofita mielőtt az első beavatáson átesett volna meg kellett, hogy álljon a 22 kép előtt és évek hosszú során át tanulmányozva ezt a 22 képet a maga inkarnációs képletét bele kellett helyezni ennek a 22 árkánumnak a metszéspontjába. Tehát mind a 22 árkánumot el kellett helyeznie a mostani inkarnációban olyan módon, hogy annak az együttes erejét őt abból a teremből magával elvihette. És így haladt tovább a beavatási folyosón. Tehát magyarán miről volt szó? Hogy bele kellett építenie ezeket a szimbólumoknak az erejét önnön erőterébe. Hát minden szimbólumtanulmány végül ezt akarja nekünk megadni. És mindenesetre úgy gondoltam, hogy még pár szóval azért még meg kell említeni, hogy mivel modern emberek elsírtuk már a panaszunkat, hogy annyira bele vagyunk rögződve az anyagba, hogy annyira nehézkessé vált az éteri test és a fizikai test, hogy végül is akkor amikor elindul a gondolati energiák finomítása, szublimációja, elindul nyilvánvalóan, hogy princípiumokhoz képest több síkról is be kell járnunk ezeket a kultivációkat. Tehát nyilván a fizikai szinttel is történnie kell valaminek ahhoz, hogy az ember megfelelő módon befogadóképes legyen a magasabb síkok felé. Na most a fizikai test, hát ami van, az adva van. Ez van, ezzel kell élnünk, de a fizikai test is nagyon-nagyon olyan módon van felépítve, hogy rendkívüli dolgokra képes akkor ha megfelelő csatornákat megnyitjuk. Ez az ábra mit ott láttok olyan - amilyen mert későn jutott eszünkbe utolsó percben, majd sokkal jobbat hozok ennél 2 hét múlva. Végül is azt mintázta, hogy a fizikai test éteri érzékszerveinek felébresztése nélkül, nincs belépés az éteri és az asztrál világba.

Tehát ahhoz, hogy én a szellemi útnak azt a fokozatát elérjem, amikor is kilépek a fizikai testből, kilépek a fizikai síkról és önállóan közlekedem és visszajövök használható állapotban az éteri és asztrál világból, ahhoz fel kell ébreszteni ezeket az éteri érzékszerveimet. Mivel ennek a felébresztése alapvetően csak a fizikai test bizonyos átalakításával lehetséges, tehát részben a fizikai testre is olyan figyelmet kell fordítanom, amit eddig nem fordítottam. Na most ez egy olyan dolog, amelyről majdnem mindannyian tudtok, hogy az antropogenezis keretében azt már megtárgyaltuk, hogy a test az egy csodálatosan felépített komplexum, egy csodálatos vegykonyha, és egy csodálatos szellemi műhely. Egy csodálatos kozmikus képlet, egy olyan kozmosz, amely híven tükrözi a bennünket körülvevő kozmikus valóságot miniatűrben. Egy olyan légtér, amely állandó kapcsolatban áll a teremtéssel. Na most ha a szellemi ember elkezd odafigyelni a testére, akkor nyilvánvalóan mi lesz az elsődleges célja? Ezt a testet olyanná formálni a megadott lehetőségein belül, hogy engedelmesebb vezetője, csatornája legyen a magasabb impulzusoknak. Nyilván valahogy ha a magasabb princípiumaim felé törekszem, pillanatnyi

állapotomban földhözragadtságomban a magasabb impulzusok felé először az alacsonyabb impulzusokon keresztül vezet az út. Tehát a fizikai testen keresztül kell elinduljak az éteri test hídjára és onnan az asztrális és a mentális síkra. Na most azt, hogy a fizikai testtel mit lehet kezdeni az nyilvánvaló valamennyiőtök számára. Vannak bizonyos diszciplínák amit el lehet sajátítani, a keleti jógaszisztémák nagyon alkalmasak arra, hogy valamiféle - és itt megint egy kulcsfogalom következik a számunkra - valamiféle megváltozott életritmust kezdjünk a fizikai test szintjén. S ez végtelenül fontos. A ritmus az élet minden területén fontos. Emlékeztek arra, hogy amikor a fizikai testet tárgyaltuk ezoterikus szempontból, beszéltünk arról, hogy az egész törzsszisztémának az a ritmikus szisztéma. Tehát a kozmikus teremtő ritmusnak a tárháza és az éltetője. Tehát valamiféle egészséges ritmust kell bevezetnünk a fizikai test szintjén. Na most ez a ritmus miből áll? Hát van ennek a testnek egy olyan működése, hogy azt az anyagot, amiből ez a test felépül finomítani lehet és kell, tehát nyilván odafigyelek arra, hogy hogyan helyezem be ezt a fizikai valóság viszonylatában. Tehát mit fogadok be a testembe. Akár úgy, mint ital, mint étel, mint levegő.

Hogyan lélegzem? Ez éppen olyan, mint amikor már beszéltünk erről, hogy aki az elementálokkal tisztában van az másképp közeledik bizonyos természetes fenoménához, mint a tűz. Aki a prána, tehát az éter jelenlétével tisztában van, és aki keleti jógaszisztémákat, szutrákat és Patandzsali rendszerét tanulmányozta, az pontosan tudja, hogy a prána az az éternek az életet tápláló része, és azt minden lélegzetvételünkkel magunkba vesszük. Na most a legtöbb ember ezzel ugye nem foglalkozik. Az, hogy úgy lélegzünk, ahogy lélegzünk, hát a legtöbb ember nem is tud lélegzeni. Szóval még az a ritmikus szisztémánk is ami van csak akkor működik megfelelően, ha kivonandóvá válik az akarati idegrendszer hatása alól. Mindez ami az akarati idegrendszer hatása alá került az asztrálissá vált bennünk. Tehát egyedül azok a működéseink maradtak megbízhatóak amik nem befolyásolódnak az asztrális én által. De végül is hát az ember itt is olyan lény aki ezen változtatni tud. Bizonyos légzésgyakorlatok amiket a jóga szutrák elsajátításánál rutinszerűen tanítanak, ezeknek megvan a hasznuk és a káruk mint mindennek. A haszon talán az, hogy az embert egy bizonyos fajta belső fegyelemre szoktatják. Rászoktatják arra, hogy olyan folyamataimra ráfigyeljek, amikre eddig nem nagyon figyeltem. Rászoktatnak arra, hogy legalább máskor nem akkor ekkor egy kicsit elvonulok és csendet teremtek maga körül. Tehát a klauzúrának az első körvonalait teremtik meg.

Túl nagy jelentőséget tulajdonítani neki azért nem kell, mert az öncélúan végzett ritmikus légzés előbb-utóbb az emberben káros fizikai hatásokat hozhat létre. Vagyis egy prematurálisan egy túl kroán felébresztett kundalini erő egy belső energia ami a gerincoszlop mélyén nyugszik és ami a hindu hagyományok szerint az életerő forrása, és a magasbavívó életenergia, ha ezt túlságosan hamar, korán, éretlen állapotban felébresztjük, akkor kiteszük magunkat egy csomó, rendkívül kellemetlen idegi, testi tünetnek, amire kevés szükségünk van. Mint minden diszciplínánál a jógánál is azt kell nézi mi van mögötte. A Jóga sokkal több mint bizonyos pozíciók gyűjteménye. Semmit nem érdemes a szellemi tartalom nélkül végezni. A szellemi tartalom nélkül végzett légzés az legfeljebb a mellbőségét növeli az embernek. Hát akinek ilyen ambíciói vannak ezzel semmi probléma nincs. Valószínűleg erősebb lesz a mellkasa, de különösebb változás nem fog beállni a szervezetében. Na most nagyon sok olyan fizikai diszciplína van amelynek célja a fizikai egészség. Most eltekintve minden szellemtudományi tréningtől, az ember tornázik meg lélegzik, meg úszik, meg sportok, azért, hogy egészséges legyen. Igen ám, csak hogy a szellemi embernek az egészség fogalmát is rövidesen át kell gyúrni már az út legelején. Tisztázódik benne, hogy az egészség sokkal több, mint a testi erőnlétem. Tehát bármiféle diszciplínát kezdhetek el ezen a vonalon, és bármelyik jó. Bármelyik jó arra mit ritmikus állandó cselekvésre készíteti az embert. Amelyik kitartásra tanít. Ha elhatározta, hogy mindennap fél órát ezt fogom végezni, akkor minden nap egy fél órát ezt fogom végezni. Miért? Mert ebbe a teljesen kaotikus szétszórt életünkbe egy bizonyos állandó ritmust vezet be. És az út elején majdnem mindegy is, hogy ez milyen formát ölt. Az a lényeg, hogy legyen egy ritmus, amikor ez a ritmus már kialakult és ennek a ritmusnak a nyugtató hatásával egyre jobban és tisztábban tudok gondolkodni, akkor dönthetek arról, hogy mi az amit még ezen a téren tenni akarok. Na most nagyon sok ember foglalkozik manapság az alternatív gyógyászati módszerek kapcsán, meg egyáltalán a reform életmód kapcsán azzal, hogy mi az amit végül is beengedek a testembe mint táplálékot. Erről beszéltünk annakidején az antropogenezis tárgyalásánál, hogy a táplálék valóban fontos az emberi test számára, de ha tudná a legtöbb ember, hogy milyen kevés étellel el lehetne élni és az ember milyen végtelenül sokat eszik, ahhoz képest amit a teste felhasznál. Mert nem az ételből élünk. Az az igazság, hogy egy töredékéből élünk annak amit elfogyasztunk és az összes többi energiák a szubtilisebb, magasabb síkokról érnek hozzánk. Tehát mikor azt mondja az

ember: "nemcsak kenyérral él az ember", az egy mélységes nagy igazság. És szó sincs arról, hogy olyan mennyiségű táplálkozásra szükségünk van mint amit a civilizáció úgy ránk hozott. Ez a napi 3-szori 4-szeri hatalmas evészet-ivászat ez semmire nem jó csak arra, hogy az embert úgy eldugaszolja, hogy aztán még csak véletlenül sem tud egy magasabb rezgésnek csatornát nyitni magában. De viszont az anyagi létezésnek ez egy komoly szférájává vált, és nagyon sok ember kompenzációból táplálkozik. Tehát ha már más nincs, akkor ez van. Nagyon sokszor a klinikai praxisban amikor súlyos neurózisban szenvedőknél - tényleg mind a 3 szinten megközelítjük a problémát, és elhatározzuk, hogy na most ezt az életet át kell egy kicsit építeni. Szó sincs ekkor még arról, hogy milyen szellemi szint, vagy egyáltalán szellemi út. Egy regeneratív programra kell ráállítani azt az embert akit egyáltalán gyógyítani akarunk, és amikor az ember közli, hogy mi az amit ezentúl ki kell iktatni az életből, akkor megkapom azt a kérdést, hogy akkor minek élek? Ugye, mert ha elveszem azt amit eszem, meg amit iszom, meg azt a kis alkoholt, meg azt a kis nikotint, akkor mi van? Hát valóban tényleg akkor minek él az ember? Igen. Na most ez az a szint amihez föl kell nőni az embernek. Mert ez nem élet. Ez lehet mindenféle más, de ez nem élet. Ez tengődés, ez létezés, ez egy ilyen vegetábilis létezés. Hát ez a folytonos na most mit egyek és mit ne egyek. Na most ugye a szellemi ember egyen húst. Hát miért ne egyen? Az is egy elterjedt hiedelem, hogy egy bizonyos szinten túl az törvényszerű, hogy valaki vegetáriánus legyen. Egyáltalán nincs erről szó. Ha ismerjük a belső törvényeket akkor tudjuk azt, hogy az ember 4 princípiumának összefüggéséből következik az, hogy bármilyen szubsztancia amit magamhoz veszek, mivé alakul benne. Tehát az amit úgy fogalmaztunk meg annak idején, hogy nem az a fontos, hogy én mit eszem, hanem hogy engem mi esz. Na most ilyen értelemben, és ezt a mindennapi élet síkján látjuk, hogy miért van, hogy az egyik ember megeszi a vasszeget és semmi baja nincs, a másik meg folyton piritóst majszol és nem tud egy jóízút, egy faaltot megenni.

Itt sokkal magasabbrendű erőhatásokról van szó, mint pusztán a metabolizmus. De a metabolizmus is tükröz valamit, hogy a metabolikus folyamat milyen nálam, az nyilván a karmikus képlet függvénye és a 4-es princípiumok jelenbeli állapota. Tehát az emésztésem és a metabolikus folyamataim úgyis úgy fognak zajlani, ahogy a pillanatnyi szintem megengedi. Na most ha én elhatározom, - most vegyünk egy példát - hogy én holnaptól kezdve a szellemi útra lépek és én soha többé húsrá nem nézek, ez egy nagyon dicséretes valami és meg lehet csinálni. De ha emiatt nekem állandóan figyelniem kell, ha görcsösen vigyáznom kell, akkor mellőlöttem az egészsnek. Tehát semmi értelme valami olyat megvonni a testtől amit a test annyira fog kívánni, hogy az energiám 70 %-a arra megy, hogy elnyomjam magamban azt a kívánságot. Mert akkor nem tudok dolgozni. Így van? Tehát minden ezoterikus iskola ezt tanítja, hogy a belső gondolati energiák finomodásával, a belső önismeret kultivációjával mindenki számára elkövetkezik az a szint, amikor ezek a fizikai kívánságok, ezek maguktól lefoszlanak az emberről. Ez nem aszkézis. Ez az önként vállalt egyszerűség, ami egy életmóddá válik az ember számára. Ez egy belső függetlenség egy belső szabadság. De ennek semmi köze az izzadásos, erőltetett fanatikus aszkétizmushoz, és semmi köze az önelégüléshez. Mert én azt mondom, hogy lám hát én nem eszem töpörtyűt, semmit nem értem el. Amíg így gondolkodom addig semmit nem értem előre a belső úton. Mindig el szoktam mesélni, hogy Edgar Cayce, aki isten áldja meg tényleg egy rendkívül tehetséges látnok, egy született látnok volt, egy spontán clairvoyant-al született valaki, és szerencsétlen csodálatos pszichikai diagnózisokat hozott transzállapotban, de imádta a disznóhúst, és ezt viszont mindenkinek szigorúan megparancsolta, hogy márpedig ilyen dolgokat ne engedjete be a testetekben. És egyszer már valaki azért csak nem bírta cérnával és megkérdezték, hogy na de hát Edgár akkor, hogy létezik az, hogy te itt kétpofára eszed a csülköt, nekünk meg ugye ezekkel a diagnózisaidal.... És akkor elmosolyogta magát és azt mondta: "Jól néznék én ki, ha nem lennének olyan energiáim, hogy azt a vacak kis csülköt transzmutáljam. Ebben van valami. Ebben tényleg van valami. Szóval én nem akarok senkit rábeszélni arra, hogy ezentúl tegye félre a húst. Valóban elkövetkezik az ember életében egy olyan időszak, amikor nem kíván nehezebb táplálékot. Pusztán azért, mert gyakorlat rávezeti arra, hogy jobban működik. Jobban gondolkodik, tisztábbak a gondolatai, jobbak az ötletei, könnyebb a test, tisztább a test, levegősebb a test. Tehát agyontömni magamat nap mint nap, óráról-órára ezzel-azzal, ízekkel, illatokkal megtöltekezni, az azt jelenti, hogy még az ego szinten is a vér összes energiáját leviszem a has szintre, és akkor ott élek. Na most aki a magasabb központok felé törekszik, az nyilvánvalóan azoktól kell elvonja az alacsonyabb központoktól. A vegetarizmus egy nagyon tiszteltreméltó életmód, célja is válhat, de csak akkor, ha ezzel nem egót építek magamnak, csak egészséges sejteket. Tehát nem kell a másikat dögevőnek hívni azért mert ő még nem legel. Majd elkövetkezik az életében az az időszak, amikor úgy érzi, hogy erre van szüksége, és akkor rá fog lépni arra az útra. De addig kár úgy érezni, hogy annyival külön vagyok. Nálatok még teljesen eltévesztem a

célt. Amit nem eszem meg húsban, azt eltolom egó építésben, és kritizálásban. Tényleg úgy van. Ahogy Hamvas Béla megfogalmazta - ő mindent olyan csodálatosan tisztán meg tud fogalmazni, - Isten benne van a füstölt csülökben is. - Tényleg benne van. Na most az aszkétizmus, az megint egy olyan valami, talán a rosszabbik fajtája a puritanizmus. Talán láttatok puritán embert. A puritán az nem is világnézet, az temperamentum. A puritán az mindenkire haragszik. Legjobban önmagára, persze ez nem tűnik ki belőle. A puritán az rettenetesen fél és állandóan dühös, állapotban van. A puritán mindenkire rá akarja szorítani a saját életfilozófiáját, mert csak az a helyes út ahol én járok. Ettől a puritán lehet materialista, buddhista, kálvinista, katolikus, bármi. Aki nagyon belegyökerezik abba, hogy az ő útja az egyetlen helyes, aki lassan ellenségévé válik minden öröme, aki minden szép nő fejére zsákot húzna, aki minden korty bort kiköpne, aki nem gyümölcsöt eszik, hanem kalóriát fogyaszt, aki nem alkot, hanem termel, az levetközteti magáról a világot és ellensége lesz az öröme, és ezzel többet árt magának, mint ezzel a rengeteg fegyelméssel esetleg használt volna a fizikai szinten. Tehát Hamvas ezeket az embereket nevezi szív idiótának, akik nem mernek szeretni, és örülni az életnek. És az élethez nagyon sok minden hozzátartozik fizikai szinten beleépítettük, ami nem feltétlenül tisztít bennünket fizikailag, de attól még lehet ránk jó hatással. Tehát egy jóízűen elfogyasztott pohár bor, nem feltétlenül teszi tönkre mindazt, a spirituális eredményt, amit eddig elértem, pusztán azért, mert annak idején a szőlőlé erjedéséből jöttek elő azok az energiák, amik a reinkarnáció tényét el tudták homályosítani az emberi tudatban. Szóval ez nem a szőlő hibája. Attól a bor még valóban egy nappárlat. És azt a bort lehet úgy meginni, hogy bennem nappá váljon. Hát aztán lehet másképp is. Ezt úgyis tudjátok. Tehát amit a fizikai test szintjén..... Jó most még a hús, még egy pillanat. Ez tényleg mindig elhangzik, hogy igen, de - de mi van akkor ha az ember felismeri az állatokban a fiatalabb testvért. Igaz? Hát akkor csak nem eszem meg a rokonomat. Ez valóban igaz. Nagyon sok ember azért lesz vegetáriánus, mert úgy gondolja, hogy ő miatta ne mészároljanak le egy állatot. Egy egy teljesen elfogadható álláspont és tiszteletre méltó, hogyha ezen az alapon valaki elfordul a húsevéstől. Nem szabad azonban elfelejteni, hogy az ember és az alacsonyabb királyságok, birodalmak viszonylatában mindig is ott volt az áldozati törvény, mint karmikus törvény. És nem felejtették el, hogy volt olyan korszaka a föld fejlődésének, amikor az ember szolgált táplálékul a vadállatok számára. Amikor az ősrünk ott gunnyasztott a barlang mélyén és kint ezek a kardfogúak meg egyebek lófráltak, tehát van ennek egy ilyen vetülete is.

A másik pedig, hogy végül is a karmikus kompenzáció törvénye az állat és az ember viszonylatában is érvényesül. Tehát ezt mindenkinek a kozmikus múltat figyelembe véve magának kell eldönteni, hogy hogyan viszonyul az állatvilággal. Amikor én letarolok egy búzatáblát, vagy fogom a kelkáposztát és megfőzöm, akkor is egy élő életet pusztítok el. Na most a morbid elfoglaltság azzal, hogy most én valamit elpusztítottam, az túlzásba is vihető és egészségtelenné válik. Miért? Mert minden élet pusztulásra teremt. Így van? Bennünket beleértve. Minden ami a fizikai síkon materializálódik, azért jön létre, hogy elpusztulhasson. Tehát nem prolongáljuk az életet tulajdonképpen, hanem siettetjük a folyamatot. A magasabb rezgések befogadásával a megsemmisülést siettetjük. Mert mi történik? Mi a teremtés lényege? A teremtő impulzus, a ciklus, a spirális ismétlődés, de egyre magasabb szinten. Tehát ami elpusztul az újra visszatér, de remélhetőleg egy magasabb szinten, egy kozmikusabb minőségben. Tehát itt erről van szó. Ebbe belefér az, hogy az ember más viszonyba kerül az ásvánnyal a növényvel, az állattal. Ebbe belefér az, hogy bele tudom érezni magam az alacsonyabb királyság lényének gondolatvilágába. Ebbe tökéletesen belefér. De végül is egyetlen szisztémával élünk együtt állandó kölcsönhatásban. Hogyha ebből valamiféle morbid problémát kreálunk magunk számára: hogy te jó Isten, agyonvertem egy szúnyogot, mert megcsípett, akkor megint eltévesztjük a célt. Nem erről van szó. Meg kell várni, amíg az önismereti gyakorlatok megteremtik azt a bizonyos egyensúlyt. Egy beavatásra készülő tanítvány nem lehet emocionális, se pozitív, se negatív értelemben, mert az még mindig egy erősen asztrális képletet jelent. És ne felejtették el, amíg a képlet erősen asztrális addig nincs beavatás. Tehát egy egészséges elvonatkoztatási készségre szükség van ezen a szinten. Amit a testi diszciplinákból ajánlani lehet, a kundalini figyelembevételével a jóga szutráknak az a csoportja, amelyik a gerinc és az agy vérellátásával foglalkozik. Ezeket a gyakorlatokat bárkinek nyugodt lelkiismerettel lehet ajánlani, de úgy kell ajánlani, hogy tisztában legyen azzal, hogy mit végez. Tehát nem azért csinálja a kóbrát, vagy az ekét, vagy a fejenállást, vagy a lótuszülést, mert tetszik a póz, hanem azért mert itt valami történik a gerincben. Tehát azok az éteri központok, amelyeknek a táplálkozásához egészséges, oxigéndús vér kell, gyakrabban mint ahogy azt a normális testhelyzetünk és az életmódunk megengedné, az nyilvánvaló, hogy annak van egy magasabb értelme is. Tehát ilyen értelemben végezni ezeket a gyakorlatokat elég gyors, és hathatós eredményeket hoz. Különben állhat az ember fejére, ebben az értelemben is, nem egészségtelen ez biztos, de tudnotok kell, hogy mi van mögötte. Na most a fizikai

diszciplínák ügyében mindenkinek ajánlhatjuk, úgy a napfényt mint a csillagfényt. Ez a 2 szféra ami számunkra nyitva van. Tehát nyugodtan vidd ki a testedet a naphoz, és szívdd be magadba annak a napnak a kozmikus sugarait. Jó, tudom, jönnek veled az ultraibolya meg ezek, de és manapság ez már sajnos kockázattal jár, ettől függetlenül nyugodtan eredj ki a napra és szívdd magadba a napfényt, mert hatalmas erőforrásokat kaphatsz belőle. Na most a jövő embere még nem is kell elérnünk a Jupiter-korszakot, a jövő embere az életének csaknem minden napján időt fog szánni arra, hogy a szabad ég alatt tudjon meditálni, tehát kitegye magát a szabad természetnek, és azoknak a kozmikus sugárzásoknak, amik állandóan érnek bennünket. Tehát kifeküdni a csillagok alá 1-2 órára és befogadni ezeknek a csillagközpontoknak a szellemi besugárzásait. Ez mindenki számára erőforrásokat nyit meg. Itt most még nem is beszéltünk imaginációs gyakorlatokról. Ez még annak az embernek a számára is rendkívüli erőket hoz, aki tudatosan még rá sem lépett erre az útra. Nagyon sok emberrel találkoztam, aki éppen ilyen úton közelítette meg aztán a praxist. A szellemi praxist. Pontosan egy természet közeli életmód, és az ebből adódó lehetőségek a kapcsolattal. A csillagokkal, a nappal, a bolygókkal való kapcsolat. Tehát a fa, a kő, aminek még van érintetlen rezgése. Ezt nagyon sok ember egyre inkább érzi is, meg bele is építi az életébe. Akár a ruhaanyagoktól kezdve, a lakberendezési árukig. A plexi korát éljük, a vegyonyhán gyártott anyag korát. Egészen más rezgése van. Abban a korban élünk, amikor minden gombnyomásra működik. Az embernek az anyaggal való kapcsolata a munka szintjén szinte megszűnik. Sem a tenyerünk, se a lábunk többé nem érintkezik igazán a földdel. Teljesen egyre elszigetelődünk, és ennek idegrendszerileg látjuk a kárát. Én azt megfigyeltem például nagyon sokszor az amerikai gyakorlatunkban, a klinikai gyakorlatban, hogy micsoda - jó hát én ott is az Isten háta mögött laktam kint, nagyon messze mindentől, és ha megérkezett hozzánk egy súlyosan depressziós valaki, akkor haza sem engedték, megkértük, hogy aludjon ott aznap éjjel, és másnap reggel 6-kor kikergettük őt a szőlőbe kötözni. És egy órán belül egyszerűen nem volt depressziós, mert nem lehet depressziósan szőlőt kötözni. Szóval kel a nap, és jönnek ezek az illatok és megszólalnak a madarak és az ember valahogy otthagyja a depresszióját.

Hát nekik Ispánk az egy másik bolygó. Egy amerikai nagyvárosból ideérkező embernek az tényleg egy másik bolygó. De amit nem tudtak befogadni, és egyszerűen nem tudták elképzelni, hogy ez még létezik, az amikor leszállt az est és kimentek a teraszra és fölnéztek a csillagos égre és ott villogott teljes tisztaságában a Tejút. Nem volt egyetlen zavaró fényaláb sem, mert Ispánk az eléggé el van dugva és 86 lakosa van és a környéken 30 km között semmilyen ipar nincs. Tehát egyszerűen nem tudták elképzelni, hogy így néz ki a csillagos ég. Na most ezek az emberek túlhaladták az 50. életévüket és sosem láttak csillagos eget. És hány ezer, százezer és millió ember nő fel, és nem is tudja, hogy vannak csillagok. Tehát millió olyan dolgot tudunk magunkhoz engedni, amit én írtam annak idején a Vízöntő könyvben, az a bizonyos kaktuszgyakorlat. Elképzeltetlenül kifejleszti az embernek a transzmutációs képességét. Egy olyan gyakorlat amikor téged kizavarnak egy kulacs vízzel a sivatagba, hogy menj és este jelentkezz. És keress magadnak egy olyan követ vagy növényt vagy akármit, amelyik megszólal neked. Ül le vele szemben és hallgasd meg, hogy mit mond, és írd le és hozd haza este. És valami elképzeltetetlen, hogy mi történik ilyenkor az ember és a másik természeti birodalom viszonylatában, mert ilyet az ember még sose csinált. De lehet. Végül is lehet. Fogd magad és menjél az erdőbe és ülj le egy fa alá és beszélj el azzal a fával. És hallgasd meg, hogy mit mond neked. Megszólal. Kivételesen megszólal. Még az is megtörténik, hogy megmutatja magát. Én már olyan fényképet is láttam, ahol megmutatta magát a fa. Van egy nagyon kedves barátnőm, akinek ez volt a hobbi. Gyermekkor óta a természetet fényképezni. Csak egy bokrot, egy követ. De ilyen premier plámban, ilyen közeli képekben. És lefényképez egy tölgyfát, amin egy ekkora fénylény így áll. És megmutatja magát a fényképen. Tehát keressél kapcsolatot a természet élő, lélegző élőlényeivel. És ne felejtse el, hogy nálunk még nem állt be, és most már hála istennek nem is fog az a siralmas állapot, hogy teljes elszigeteltségben élnek a kozmikus erőktől. Nem, mert ahol a csoportegő fönnmaradt az asztrál vagy a mentál síkon, azok a lények sosem tudnak úgy elvágva lenni a magasabb világoktól, mint ahol az egó is beszáll az anyagba. Tehát a növény rengeteget tud neked tanítani, csak oda kell figyelni. A növényeknek az elementális lényeit, a déváit látni lehet. Csodálatosan szép lények. És nagyon sok gyermek van aki látja őket.

Csak aztán mi lehurrogjuk őket. Szóval azokat a fizikai lehetőségeket kell megragadni és magatok köré hívni, amit még meghagytunk magunknak. De ezekre nagyon oda kell figyelni. És akkor ezekkel a megismert dimenziókkal körbeveszi magát az ember szép lassan, és akkor az egész mindennapi élete is transzformálódik. Amikor egyszer arról beszélgettünk, emlékeztek, hogy az anyagnak is vannak

dimenziói, hát végül is az anyagot nem kell lenézni. Az, hogy itt tartunk vele, az legalább annyira a mi hibánk, nem annyira az anyagé, mert az anyag az csak a mi szellemi impulzusainkat követi. Tehát az anyagban is meg lehet látni a szellemet ha akarjuk. Ha szellemiesítem az anyagot. Vagyis ráfigyelek, hogy mire emlékszik a lécs amikor a házat építem, vagy a téglát hogyan peng a kalapács alatt, akkor már megközelítettem az anyag szellemi lényegét. Erről írta Steiner, hogyha végigmész egy középkori utcán, hogy milyen más impulzusokat kapsz a mai napig. Amikor megállsz egy rézkilincs előtt, ami 300 éve ütött, kopott, zöld, minden baja van, de meglátod a formáját, és megérezed annak az illetőnek a lelki energiáit, aki azt készítette. Mert aki akkor ott órákig, napokig gyözködött az anyaggal és teljes erőbevetéssel és különösebb technikai segédlet nélkül létrehozott valamit, abban ott rezeg annak az energiája, aki azt létrehozta. Tehát ez egy alkotás. Na most a mi házgyári házaink, azok egy egészen más energiát rezegnek az ember felé. És az ember beköltözik egy ilyen méhkasba, és ennek megfelelően sorvadnak aztán a princípiumai. És hány embernek jut karmikusan egy ilyen élettér. De ha már jutott, akkor mit lehet csinálni? Hát ha ez van körülöttem, akkor nekem ebből kell kifejeznem magamat. Igaz? Vagyis kaptam egy kihívást, hogy most ebből hozzak ki valamit amit lehet. Tehát a kőből is lehet végül is virágot fakasztani, vagy a jégtáblából pálmát, csak rá kell szánni az energiát. De figyeljétek meg az anyag dimenzióit is. Tehát ne engedjétek magatok köré olyan alkotásokat, olyan, úgy létrehozott anyagot, amiben nem érezhető szellemi rezgést, vagy ami érezhető anyagot, amiben nem érezhető szellemi rezgés, vagy ami érethető az negatív. Szóval nem kell bedőlni azért, mert tetszetős vagy színes, de snassz az egész, ne engedjétek magatokhoz. Szóval próbáljatok meg arra odafigyelni, hogy olyan tárgyak vegyenek körül amiben a természetes anyag van jelen.

Tehát a fa, a kő, aminek még van érintetlen rezgése. Ezt nagyon sok ember egyre inkább érzi is, meg bele is építi az életébe. Akár a ruhaanyagoktól kezdve, a lakberendezési árukig. A plexi korát éljük, a vegykonyhán gyártott anyag korát. Egészen más rezgése van. Abban a korban élünk, amikor minden gombnyomásra működik. Az embernek az anyaggal való kapcsolata a munka szintjén szinte megszűnik. Sem a tenyerünk, se a lábunk többé nem érintkezik igazán a földdel. Teljesen egyre elszigetelődünk, és ennek idegrendszerileg látjuk a kárát. Én azt megfigyeltem például nagyon sokszor az amerikai gyakorlatunkban, a klinikai gyakorlatban, hogy micsoda - jó hát én ott is az Isten háta mögött laktam kint, nagyon messze mindentől, és ha megérkezett hozzánk egy súlyosan depressziós valaki, akkor haza sem engedték, megkértük, hogy aludjon ott aznap éjjel, és másnap reggel 6-kor kikergettük őt a szőlőbe kötözni. És egy órán belül egyszerűen nem volt depressziós, mert nem lehet depressziósan szőlőt kötözni. Szóval kel a nap, és jönnek ezek az illatok és megszólalnak a madarak és az ember valahogy otthagya a depresszióját.

Kézbe kell vegyük. Ezzel a testtel valamit kezdeni kell. Hát próbáljuk megszabadítani a mérgektől, megpróbáljuk egy tisztább könnyebb, levegősebb testté formálni. Ezzel kapcsolatban van-e valami kérdésetek, észrevételek.

- Említetted, hogy a védák szerint pl.: ez a reinkarnáció visszamegy egészen a kőig, az állatokig, és hogy azért nem lehet húst enni többek között, hogy a testvéreinket, meg a rokonainkat meg ne együk. Akkor most végül is mi az igazság ebben? Hogy ez akkor még igaz volt, vagy most már nem igaz?

Végül is mindig a spirálra kell gondolni. Végül is sosem volt igaz. Voltaképpen ne felejtsetek el, hogy a reinkarnáció tanítása, az eredendő periodikus életisméltés tanítása, nagyon sokáig, még a hindu civilizációban is a bráminok előjoga és titka volt. Abból amit ők kisugároztak, vagy kicsörgedeztek a nép felé, abba már számítás vegyült. És az egyik ilyen számítás torzításból jött létre az ún.: transzmigrációs elmélet, amit viszont nagyszerűen lehetett arra használni, hogy igazoljuk vele a kasztrendszerrel, ami viszont alaprendszerévé vált a hindu életnek. Tehát ez sehol máshol nem is terjedt el. Hát hiszen ha a kozmikus fejlődés törvényeivel úgy ahogy megismerkedsz, akkor tudnom kell, hogy minden ismétlődik, de mindig egy magasabb szinten. A teremtésben nincs visszafordulás. Hanem magasabb szinten. A visszafordulás talán úgy van elmaszkírozva, hogyha az egyik akadályt nem vetted be, akkor ugyanaz az akadály nehezebb formában megjelenik a következő létciklusodba. És ezt foghatod úgy fel, mint visszaesést, de csak akkor, ha igazából érzed a reinkarnációt. Akkor mi igazából nem zavar az, hogy nehezebb. Így van? Szóval ez így kapcsolódik össze.

- Hát persze, hogy most svábbogár leszek vagy kökörcsin legközelebb.

- Volt két indián mesterem, akik nagyon hangsúlyozták, hogy kevés álommal, kevés alvással beéri az ember. És én a mai napig küszködök velük, mert 8 óránál alább nem tudok durmolni.

Tisztában vagyunk, hogy mi zajlik az alvás ideje alatt. Na most nyilvánvalóan a szellemi ember, aki ébrenléti állapotában olyan gondolati energiákat generál, amik közvetlenül is már érintik az asztrális és mentális ént, tehát ébertudati színt, tehát nem kell megvárnom azt amíg belesüllyedek ebbe az eszméletlenségbe és végre az asztrális és mentális énem üres kézzel, újra üres kézzel eltávozik és töltkezik ott ahol eddig is töltkezett, mert innen megint nem kapott semmit. Így van? Tehát, hogyha ez a folyamat megfordul, akkor nyilvánvalóan előfordulhat az a stabilitás, hogy a tudatos életszintemnek a minősége olyan mértékben táplálja az asztrális és mentális éneket, hogy annak kevesebb vakációra lesz szüksége tőlem. Így van? Érhető?

- Ha az alvási igény nem akkora még nem vagyunk ott?

A túlzott alvási igény majdnem mindig, még a mai napig is egy menekülésvágyat tükröz. Hogy köszönöm szépen ebből nem kérek ami engem körülvesz. Az eszméletlenség az sokkal jobb az én számomra, tehát nem vállalom amiben benne vagyok. Ez egy bizonyosfajta fejletlenség többnyire karmikus képlet

Ez van azzal is aki pusztán csak jó alvó. Csak mélyen alszik jól?

Mit jelent az, hogy jó alvó. Lehunyod a szemed és felébredsz. A szellem ember keveset alszik. Az az igazság, hogy 4-5 óránál túl nem igen alszik többet. Nincs rá szüksége. A másik az, hogy másképp alszik. Másképp távozik az asztráltest, más az aurikus képlete és másképp jön vissza. Erről beszéltünk annak idején, de most idetartozik. Ugye az a szerencsétlen asztrál test az hát végül is vissza kell jönni, vissza kell hozni a mentális ént és újra bele kell süllyedni. Ez fél napig küszködik amíg újra visszatér. Mert nehogy azt higgyétek, hogy mikor kipattantok reggel az ágyból az asztrál test újra visszatér. A bokátok körül jár. Szóval a limbikus szisztémán keresztül, úgy, hogy a fejen keresztül távozik és ez látható, amikor az ember ébred, akkor a végtagokon keresztül jön vissza az asztrális és mentális rezgés, de ez olyan lassan, hogy a kora délutánt eléri az ember, mire minden a helyére kerül. Éspedig attól függően, hogy ez az asztrális mentális rezgés milyen mocsáron kellett magát átverekedje. Vagyis magyarul honnan került ki, milyen asztrális és mentális közegekbe tudott bejutni minőségénél fogva, vagyis az a lény aki a gazda az mivel engedte őket az útjára, ahhoz képest jönnek vissza. Na most a szellemileg fejletlen ember asztrális és mentális énje nem tud úgy kapcsolódni a kozmikus hierarchia erőihez, ahogy kéne. Mert hiszen ennek a gazdának a kötelékéhez tartozik. Ennek következtében soványabban, lemerülve jön vissza és mit tol maga előtt? Az Arimani és a Luciferi bandát. Így! És az asztrális erők így szépen áramlanak vissza és nem viccelek okkult gyógyászok látják, ahogy a betegség kezdeti tünetei így nyomják be a testen keresztül. Tehát hozzák azokat a feltételeket, ami a jelenlegi feltétlenül kedvezőtlen kondíció megváltoztatásához kell, ha másképp nem akkor a fizikai testen át eszközölnék ki egy változást. Na most nem akkor a fizikai testen át eszközölnék ki egy változást. Na most ezért nagyon fontos és majd a betegség kurzusnál beszélünk erről, hogy amikor az ember diagnózist készít, akkor feltétlen kérdezd meg, hogy hogy tetszik ébredni reggelente, mert aki ilyen rettenetesen nehezen ébre, akinek nem nyílik ki a szeme, akinek délig azt sem lehet mondani, jó napot, az borzasztó nehéz asztralitással jön vissza. Úgyhogy annyira lehúzza őt ez az egész folyamat. Aki viszont kipattan és rágyújt a legközelebbi magyar nótára az is máshonnan jött és másképp ébred. Ez tényleg így van. Szóval ennek okkult tények vannak mögötte.

- Amikor az asztrális és mentális ének jó messze vannak, tehát a legmélyebb álomban vagyok, vagyis alvási állapotomban vagyok és hirtelen fel kell, hogy ébredjek, de pillanatok alatt, szól a telefon vagy jön egy távirat, vagy valami....

Visszajön. Ne aggódj. Ha most fogod magad és úgy megunod magad, hogy elszunnyadsz 2 másodpercre, ezalatt a 2 másodperc alatt bejárod a zodiákusi kört. Érted? Szóval ha elalszol egy félórára a sertécsülök után, akkor is bejárod a zodiákusi kört. Szóval itt az időnek, itt nincs szerepe. Az asztrál és mentál számára az időnek nincs jelentősége. Ez csak itt számít nekünk. Nincs időkeret. - Olvastam most egy angol írónőnek a könyvét, ahol ő látó és leírja az aurát, és leírja az első testet, - úgy mondja, hogy van 4 sűrű test, és van 3 Azt írja le voltaképpen a hús evéssel kapcsolatban és az

alkohollal kapcsolatban, hogy voltaképpen az asztrál világban aki annak idején részeges, mondjuk alkoholista volt, hogy nézzük meg, hogy ezek az elementálok voltaképpen megpróbálnak belebújni részeg embernek a testébe, ismét áttérnek a mába, azért, hogy megpróbálják átérezni az alkohol ízét. Ugyan azon a szinten ők nem tudják értékelné, nincs testük. Belemennek egy ilyen testbe, hogy legyenek. És azt mondja, hogy nézzünk meg pl.: egy mézszárszékét, vagy egy hentesüzletet, hogy ott körülötte milyen lények ólálkodnak.

Hát ez egyértelmű. Mindenütt ott vannak az elementálok. Hogyne. Erről beszéltünk, hogy egy kocsmának egészen más elementális köre van mint egy tanfolyamnak például. Ez is arról fogalmazhat, hogy mi a különbség a parlament és egy kocsmá között. A parlamentben osztják a sebeket, a kocsmában gyógyítják. Tehát ilyen szempontból a kocsmá egy sokkal tiszteletreméltóbb intézmény. Mert ahol a manipulatív, sötét, az Arimanikus, a Luciferi, ami család, ami hazugság, ami ferdeség, ami önérdék és ami önzés belefér azt bele tudjuk sulykolni egy ilyen épületbe. És akkor elmész és lehajtasz 2 deci bort és valahogy könnyebb lesz az egész. És el lehet viselni. Hát minden ilyen fizikai manifesztációnak megvan az elementális légiója. Ezért ilyen nehéz a szenvedélybetegség gyógyítása. Mert hiszen a szerencsétlenek nem tudati szinten dőlnek el a dolgok, hanem minden éjjel minden eszméletvesztéskor jönnek ezek a légiók. Na de hát ennek is meg van a módja. Had ne beszéljünk róla, mert a tantrikus szexuális rítusok ezek a magasabb diszciplínákhoz tartoznak és énszerintem ez a praxis elején úgysem praktikus. Az ember úgysem tudja őket végighajtani. Úgyhogy ennek nincs jelentősége egyelőre. Később mikor az ember már megizmosodik egy kissé.

Majd tavasszal.

Jó hát majd akkor nekilátunk annak is.

Igen szóval végül is vannak még ilyen diszciplínák amik beletartoznak, de tényleg minden ezoterikus iskola úgy tanítja ezeket, azzal a kondícióval, hogy ez a tanítvány szintjéhez van kötve. Tehát amikor majd elértek az a szintet, hogy egyáltalán gondot okoz az, hogy ez amit eddig így éltem már nem jó, akkor ráérünk ezzel foglalkozni. Egyelőre maradunk a gyomrunknál meg az alvásnál, meg a kézzel fogható, de nehogy azt higgyétek, hogy ezt is olyan könnyű megvalósítani. Majd meglátjátok. És ezt valószínűen ha sokan elkezdték már ezt, akkor tudjátok, hogy ezzel is vannak problémáink. Na most még egyszer. Nagyon sok emberrel találkoztam aki már évek óta lelkiismeretes vegetáriánus életet folytat, és még egyetlen imaginációs gyakorlatból nem tudott úgy visszajönni, hogy az energiát vissza tudja rezegetni. Tehát pusztán azzal, hogy rátérek egy ilyen életmódra nem értem el a célt. Mindig arra gondoljatok, hogy ez csak együtt a többi princípiummal lehetséges. Tehát lélek nélkül nem érdemes semmit csinálni. Addig egyétek a húst, meg a nehezebb ételeket, amíg a test úgy kívánja. Amint a testi kívánság egyre jobban elveszti a fontosságát, vagyis megint azt akarom még egyszer kihangsúlyozni, hogy nem arról van szó, hogy az energiám 90 %-a arra menjen le, hogy azért sem eszem meg és egész nap ebbe izzadok bele. Ez nem vezet sehová. Szép lassan lefoszlik az emberről az a kívánság, amire már nincs szüksége. Ez viszont egy belső világosodásnak a függvénye. Ugyan ez van az aszkétizmussal is. Aki elhatározza magát a szerzetesi életre, nem ér vele semmit a szerencsétlen, és ez a mi papságunk legnagyobb tragédiája. A katolikus papságnak például. Hogy egészen egyszerűen az életenergiájának a 90 %-a arra megy rá, hogy megőrizze azt a bizonyos tisztaságot, ami régen nem lehet tisztaság. Mert semmi mással nem tud foglalkozni, vagy koncentrálni semmi értelme nincs. Minden tanítvány életében elérkezik az az időpont, amikor a fizikai vágyak lefoszlanak. Mert a fizikai test mint olyan az első alkotóelem amit az ember levet magáról, és akkor a szellem szabadabban tud működni. Amíg az asztrális énem így uralkodik, addig nem érdemes ezekkel így küszködni. Emlékeztek a Grál legendában az Klingsor a fekete vár a Grál kastéllyal szemben, ahol az öncsonkítók élnek. Hátaz öncsonkítás mit jelent? Az öncsonkítás azt jelenti, hogy nem a vágyat vetem le magamról, hanem a vágy kielégítésének a lehetőségétől fosztom meg magam. Ettől a vágy még megmarad. Amikor a vágy lefoszlik az emberről akkor történik meg a asztrális váltás. Akkor lehet továbblépni. Addig semmi értelme.

- Szép példa a Tövismadarak.

Igen a Tövismaradok nagyszerű példa erre.

- A böjtnek mi a fontossága és hogyan csináljuk?

Hát az egy remek diszciplína, azt mindenkinek ajánlom Nyilvánvalóan, hogy az átlagember az mániákusan fél. Mi az , hogy 2 napig nem enni? Hát elpusztulok! Elkezd fájni a feje, szédülök, gyenge leszek, és rögtön rohanok enni, mert olyan rosszul vagyok, hogy muszáj enni. A folyamat félrevezető. Hát először is nézzetek bele a tükörbe. Na ott kezdődik. Kell ez nekem amit a tükör mutat vagy nem kell. Most akkor kisebbre akarom, nagyobbra akarom, mit akarok. Itt kezdődik. Utána hozzányúlok következő szerszámhoz. Ha én azt mondom jó én most le akarok adni magamról 10 kilót, akár van annyi módszer, mert egyik sem működik. Addig nem működhet, amíg azt a belső állapotot el nem érem, hogy én elhatároztam, hogy nekem egy másik testformára van szükségem. Amint ez bennem megszületett már nincs szükségem módszerekre. Mert a módszer tulajdonképpen a lehető legegyszerűbb.

Kevesebb kalóriát kell beszédni, mint amit elégetek. Tehát kevesebbet fogok enni és többet fogok mozogni, és tuti, hogy le fogok fogyni. Nem tudom kivédeni. Na most ha valaki ezt komolyabban veszi és belekóstol egyszer-kétszer a böjtölésbe, az egy művészet, az egy nagyszerű diszciplína. De az is csak akkor, ha nem abba telik a 3 nap, hogy minden körmömet tövig rágtam, mert olyan éhes vagyok és minden bajom van. Hanem egésze egyszerűen élvezem. Na most az első 3 napot nehéz élvezni, mert az ember az első 3 nap éhes. Viszont a 3 nap után megszűnik az éhségérzet és az ember egész egyszerűen lebegni kezd. Mi csináltunk olyan csoportos böjtöt - és ez a másik, hogy csoportosan sokkal jobb csinálni. De végül is tényleg, akár egy partnerrel akár családi körön belül, akár csoporttal azt nagyszerűen meg lehet valósítani. Mi csináltunk olyan csoportkoplalást, hogy 10 naposra terveztük és a 9. napon elmentünk egy 30 km-es gyalogtúrára, megrakott hátizsákkal és senki nem volt fáradt.

Szóval senki nem fáradt ki. Mert tudniillik az ember különösen a mai világban hogy élünk, amennyi szenny bennünket körülvesz és amit magunkba fogadunk, tényleg tele van toxinnal. Na most az első 3 nap az nem egy piknik, mert ezek a toxinok a hirtelen felszabadult üres térben örült iramban megindulnak kifelé, tehát a bőrön keresztül a különböző mirigyrendszereken keresztül, a mától kezdve minden katalizmikus állapotba kerül, mert üríti ki magából a toxinokat. Nincs utánpótlás, és a szervezet bölcsen megkezdi az öntisztítást. Na most ettől van a fejfájás, a szédülés, a jaj most mindjárt rosszul leszek, a fehér nyelv, az égvilágon minden. De hát ez egy jótékony folyamat, amit csak ki kell bírni. Na most persze a lélektanilag az nagyon fontos, hogy az ember most azért nem eszik mert ő elhatározta, vagy azért nem eszik mert nincs élelem. Tudniillik amikor nincs élelem, akkor szinte lehetetlen böjtölni. Az ember olyan pánikot érez azáltal, hogy most nincs a közelemben étel. Tényleg hát ezt megvizsgálták. Megvizsgáltak több olyan szituációt, ahol emberek 10-15 napra vagy tovább is olyan helyzetbe kerültek, hogy nem volt a közelükben élelem, és egyiknek sem jutott eszébe böjtölni, inkább megették egymást. Mert annyira pánikba estek, hogy a pusztulás szélén fogunk állni. Szó sincs róla. 30-40 napot nyugodtan el lehet lenni étel nélkül. Hát nem aki 40 kilóval indul. De végül is a böjt az maga egy tisztító folyamat, hacsak az embernek nincs olyan szervi baja a hipoglicémia, vagy olyan rendellenesség, ami komoly zavarokat okozhat ilyen koplalás esetén, nyugodtan neki lehet látni, semmi bajunk nem lesz tőle. Az erőnlétünk nem fog csökkenni sőt! Ami viszont sejtszinten történik az tényleg egy átlevegősödés, egy könnyebb test. Ami meg csakrikus szinten történik az viszont valóban egy hatalmas lökés. Olyan rezgéseket tudok befogadni, amikre eddig képtelen voltam. Na most ennek meg van a hátulütője is. Erről beszéltünk már, hogy amikor a tudatmezők elkezdtek egymáshoz közeledni, ebben az akvariuszi korban nagyon sok ember spontán kundalini ébredést ért meg és az megint csak egy kellemetlen fizikai tünetekkel járó valami és ezeket pl. nagyon effektíven le lehetett állítani, úgy, hogy a páciens elkezdte az ember tömni nehéz ételekkel. 2 nap alatt elment minden kundalini. Tehát meg van ennek az összefüggése. De hát hiszen tudjátok, még a Bibliában is a nagy szellemi megvilágosodások, a nagy szellemi események előszobájában mindig ott van a böjt. Na most én nem mondom azt, hogy az ember fogja magát és most 40 napra elvonul a pusztába, de végül is egy-egy nappal, egy-egy 24 órás kezdeti próbálkozással, aztán egy 2 napossal, és aztán egy 3 napossal, ha valaki minden hónapban csak 3 napot képes böjtölni, akkor a 30 napból a 3 nap alatt olyan jótékonyan meg tudja tisztítani a testét a toxinoktól, hogy sokkal kevesebb esélye van bármiféle belső rendellenesség fizikai menifesztációjára. Tehát ennek a fizikai lehetőségét drasztikusan lecsökkenti. Tehát ez csak mindenkinek használhat. általában akik magasabb szinten művelik a belső diszciplínákat, azoknak van egy ilyen éves menetrendjük. Minden évszakban, tehát minden 3 hónapban egy esztendő alatt. Ha ezt ritmusosan csinálja az ember egy kiváló fizikai erőnlétet ad.

Arról nem beszélve, hogy a mai árak mellett tényleg, szóval mindenképpen praktikus. Majd a betegség témánknál fogunk erről behatóbban foglalkozni. Hát azt tudjátok, hogyha jön az emberre valamiféle megbetegedés, akár egy egyszerű nátha, egy 2 napos böjtöléssel el lehet intézni. Az ember leáll az evezéssel. Hát itt van az állat. Bármi baja van azonnal abbahagyja az evést. Mert minden energia oda megy a betegség helyére, és ott megindulhat a belső gyógyítási folyamat. Szóval ennek meg van az értelme és meg van a célja. Én mindenkinek csak ajánlani tudom. Csak nem nekiszaladni. Hát mindenben a szellemi diszciplínában is a moderáció a lényeg. Minden szellemi iskola megmagyarázza a tanulóinak, hogy mire bekerülsz egy ilyen iskolába, most én nem mondhatom azt nektek itt a címe és menjetek el egy iskolába, vannak iskolák, az igaznak nincs is címe, ott kezdődik. Ezek az iskolák ilyen önképzőköri alapon működnek manapság mit itt. Tehát ha elmész egy ilyen iskolába, ott azonnal megmondják neked, hogy a spirituális tudásra intenzíven vágyani, az már eleve egy visszafogó erő. Tehát ha te úgy mész, hogy dirrel-dúrral, és aztán innen addig nem mozdulok, amíg nem látom ezt meg azt, már eleve leblokkoltad magadat, még mielőtt bármi történhetett volna. Tehát mindenütt az egyensúlyt kell betartani. Régebben amikor ez komolyabb körülhatároltabb keretek között folyt, amikor a hierarchikus befolyás még megengedte azt, az iniciált tanítók rendszeres működését a misztérium templomokon belül, ami ma már nincs, ott viszont meg volt a szabály, mert ott soha egyetlen tanítvány oda nem léphetett, amíg ki nem választották, meg nem hívták, hogy beléphet az iskolába, azt pedig sokszor többéves megfigyelés előzte meg.

Tehát nem lehetett csak úgy az utcáról betoppanni, hogy itt vagyok. Ez a mai napig is így van. Akinek az életképletében a karmikus képletébe belefér az iniciált tanító, az meg is fogja kapni. És, hogy ez mennyire így van, de tényleg. Aki az időtlen bölcsesség tanításait a modern világ számára vagy 20 kötetben írásba foglalta, egy tibeti mester, hierarchikus mester diktannórája, az egy angol hölgy, aki 49 óta nincs a földön, annál aktívabb. És az Ő életútján keresztül lehet a legjobban illusztrálni azt, hogy amikor elkövetkezik az ideje a tanítvány életében annak, hogy a hierarchikus munkát a földön megkezdje, akkor semmi akadály nem léphet annak az útjába. Ez a hölgy egy arisztokrata családba született be a század eleji Angliába, ahol minden csupa korlát, góg, sznob. - Hát ismeritek a Viktoriánus angol szisztémát, nem kell bemutatni - hát ehhez képest beleszületett egy fundamentalista keresztény családba, ahol tényleg kiütik a kezdeből a borospoharat, meg a leg puritánabb normák között éli le a fiatal lány éveit. 15 éves korában szembetalálkozik a hierarchikus mesterével, akiről fogalma sincs, hogy kicsoda, fizikailag megjelenik neki az a hierarchikus mester, aki megmagyarázza neki, hogy most már szedje össze magát, mert a munkájára rövidesen szükség lesz és változtasson az életvitelén. Fogalma sincs, hogy mi történt vele, nem tudja, hogy ki ez az ember. Elmegy Indiába, elvállalja azt, hogy ilyen fundamentalista keresztény tanokat fog hirdetni az Indiában kihelyezett koloniális Angol hadsereg katonái között. Hozzámegy egy katonához ott a kolóniában, akivel átkerül Kaliforniába, Amerikába. Az égvilágon semmi nem történik a továbbiakban közte és a hierarchikus mester között, aki azt mondta neki, hogy szedje össze magát mert a hierarchia munkása, és rövidesen működésbe kell lépni. Semmi nem történik. Ami történik, hogy egyre lejjebb épül a sorsa fizikai szinten. Ez a katona ez részeges, születik 3 gyermeke és végül magára marad egy kaliforniai halászfaluban. A családja kitagadja, tehát egy fillérje nincs, az az elkényeztetett Angol arisztokrata hölgy akinek mindent a feneké alá toltak születésétől fogva, ott áll Kaliforniában 3 gyerekkel és egy részeges férjjel, aki aztán egy nap végképp lelép. Bekerül egy szardínia gyárba futószalag mellé, és így keresi a kenyerét. Úgyhogy reggel 4 órakor kel, 5 órakor ott áll a futószalag mellett, délután 3 óráig ott dolgozik, utána 3-4 részeg munkatársát hazavezeti, mert azok már egyedül nem tudnak hazamenni, és akkor hazamegy és megfőz, és beesik az ágyba és másnap reggel kezdi előről. És 8 évig megy így az élete. És akkor egy nap az egyik ilyen munkatársát egy öregembert, akit általában úgy a szárnya alá fogadott, megint ott találja a sárban, amikor kilép a gyárból. Az öreg már az előző műszakkal lelépett, azóta ott hever részegen. Hát feltámogatja és mondja neki, hogy hazakísérnélek. De nem tudja hazakísérni, mert a következő saroknál, alighogy elhagyják a gyárat, az öreg a sarokház előtt pont, összeesik a sárba, nem lehet tovább moccantani. Nem tud vele mit kezdeni. Kinyílik a ház ajtaja, és kijön két hölgy, akik megértik a szituációt, besegítik az öregot a házba és behívják ezt a hölgyet is a házba. Az a sarokház ahol ez történt, ott lakott az Amerikai Teozófiai Társaság 2 alapító tagja, akik a szárnyuk alá fogadják ezt a hölgyet, és 3 éven belül rendszeres csatornájává válik a hierarchikus mesterek tanításainak. Szóval azért mondom, hogy nem létezik olyan kanyargós út, ami az embert arra az útra rá ne vinné amit a hierarchia a számára elgondolt. Ami a karmikus képletébe benne van az előbb-utóbb materializálódik, legyen az bármiféle kacskaringós módon. Tehát ha valakinek pénz kell, tudás kell, kép kell, rajz kell, mindent

megkap, de csak addig a szintig, amíg számára befogadható. És ez voltaképpen egy kegyelmi tény. Ennek dacára a mai világban ez a felpördült, megsebesedett életformánk hatására nagyon sokszor történik az, hogy rosszul ül rajtunk a tudás, megszerzünk valamilyen tudást és rosszul ül rajtunk, mérhetetlen károkat okoz bennünk és rajtunk keresztül másoknak. De erről majd holnap fogunk beszélni. Ezzel csak azt akarom veletek érzékeltetni, hogy amiatt nem kell aggódni, hogy Jézus Mária én még csak itt tartok, le fogom késni a vonatot. Nincs késedelemben senki. Mindenki azon a szinten dolgozik amire képes pillanatnyilag. Volt olyan barátunk, akivel közös épületben dolgoztunk évekig. Évekig készült arra, hogy eljön egyszer egy ilyen előadásra, sose tudott beülni egy ilyen előadásra. Amikor végre rászánta magát, akkor a lépcsőn törte ki a bokáját, hogy ne kelljen bejönni az előadásra. Úgyhogy aminek össze kell jönni az úgyis össze fog jönni. Amíg meg ekkora akadályok tornyosulnak az ember előtt, addig az ember kivárja. Amikor belül vagy a kapun és akkor elkap ez a vágy, hogy jó ezt már látta, de most még ez.

Addig amíg erősen kívánod, te magad zárod le magad előtt a leggyorsabban a kaput. Ezt én írtam annak idején a Vízöntő könyvben, hogy azokkal a páciensekkel volt a legnagyobb probléma és legnehezebb a praxis, akik össze-vissza művelték magukat a reinkarnációról mielőtt beültek a székbe. Hát alig voltunk képesek, hogy visszavigyük őket. Mert annyira tele volt prekonceptiókkal, és annyira intellektuálisan fogtam meg az egészet, és intellektuálisan ragaszkodott a reinkarnáció tényéhez, de a reinkarnáció nem egy intellektuális jelenség. Az egy transzcendens valami. Tehát arról van szó, hogy ezt a fajta tudást nem lehet kanállal enni. Kanállal mérni lehet. És ki annyit szopogat le belőle, amennyit elbír. Nem lehet mást tenni. Az ember elmond 20 mondatot és abból 3 szóban van a lényeg. Vagy veszel egy könyvet, most ömlenek az okkult könyvek. Na most azt tudjátok, az egy nagyon súlyos törvény, hogy aki megír egy okkult könyvet - ezt mondtam - az vállalja azt karmikusan, hogy minden embert, aki azt a könyvet valaha elolvasta, összes további inkarnációin kísérni fog. Tehát ez egy óriási felelősség. Tehát ezt ne értsétek fizikai kísérletnek. Na de a szellemi kötés meg van. Tehát ahányszor elolvasol egy könyvet, ahányszor befogadod azokat az ideákat, szellemi kötésbe kerültél egy másik emberrel, és a szellemi hierarchiával.

- Sok könyvvel kerültél kapcsolatba?

Igen, de ti is. Ez mindenkire ugyanígy vonatkozik.

- Még ne írtam könyvet.

Majd fogsz.

- Steinernek olvastam egy könyvét, aminek az elején rajta van a fényképe, és valami hasonlót éreztem is, minthogyha még úgyis tanítana a fényképen keresztül.

Steinernek van egy nagyon erős éteri központja, ami ma is él és működik. Szóval ő közel sem hagyta itt a fizikai síkot. Csak a testén át.

- És mikor jön vissza?

- Ejtettünk néhány szót az előadás keretén belül, hogy amikor olyan fojtogató....

A szeretet, mint okkult erőter, ezt holnapra hagynám, mert holnapra hagytam az okkult meditatív praxis alaplépéseit. Holnapra hagytam a küszöb titkait, a küszöbör megjelenését, holnapra hagytam.... Szóval holnapra még nagyon sok mindent hagytam, az az igazság.

- Lehet még valamit kérdezni a képekről?

Megtehetjük azt, hogy most végigmegyünk az apokalipszis hét pecsétjén, ha akarjátok.

Aki már foglalkozott szimbólumokkal az tudja, hogy ezek sűrített ideogrammok. Hányféle kifejezést lehet erre még használni. Tudniillik nyelvezetet is kell gyártsunk. Ne felejtsetek el, hogy az okkult tudományokhoz új nyelv is kel. Na most ehhez a nyelvalkotáshoz a hierarchia állandóan küld

impulzusokat. Tehát szavakat fogunk alkotni, mert ez a nyavalyás lineáris nyelv amúgy sem alkalmas holografikus valóság kifejezésére. Hallottátok azt a szót, hogy fraktális geometria. Egy végtelenül érdekes valami, nem az euklideszi, hanem a fraktális. Na hát amikor én először megismerkedtem a fogalommal kivirultam tőle, mert a fraktális geometria az egy teljesen új diszciplína, és ez tényleg néhány éves. Ez megint az anyagi világ szintjén egy fíntor, hogy he-he hát most veszitek észre. A fraktális geometria tanítása szerint elsődlegesen az a törvény, hogy vonalakba formákba a fizikai lét szintjén minden ismétlődik. Most nem hoztam magammal azt a könyvet, de két hét múlva elhozom, ami az emberi csontváz titkait mutatja be, hogy az emberi test csontrendszerében voltaképpen a hallójárat belső kapucsontja és a csípőcsont pontosan megegyezik csak nagyságbeli különbség van köztük.

És vannak ilyen kulcspontok az emberi testen, amit ha megnézik a csontokat, és ezeket a csontokat egy bizonyos tengely mentél elfordítom fedik egymást. Tehát, hogy bizonyos forma és alakrendszerek építik fel az emberi lényt. Na most a szakrális geometria törvényei szerint ha rajzolunk, vagy megnézünk egy hegyvonulatot, aminek van egy jellegzetes csipkézete, akkor vegyetek egy követ, törjétek meg egy követ, és ugyanezt a csipkézetet, ha kő arról a hegyről való ezt a csipkézetet megtaláljátok a kő belsejében. Tehát ha ezt átvétem az emberi lét síkjára, akkor azt kell mondanom, hogy egyetlen napotok olyan mint az egész életetek. A meglátott, felfedezett, kihasznált, vagy kihagyott lehetőségek geometriája. így van? Na most amíg az ember nem lép rá a szellemi útra, addig ez a fraktális törvény töredezi szét az életét. Amíg ne élek, amíg nem vagyok tisztában ezekkel a törvényekkel, addig a napom is szétfolylak leperog rólam. De amint meglátod a törvényszerűséget, amint azzal ébredek, hogy ez a 24 óra soha nem tapasztalt és ismert lehetőségek tárházát hozta elém az egy más fajta kezdet. És ennek az egy napnak az erejétől az egész életemet átalakítom. Tehát ugyanez a formarendszer uralkodik. Minden ami a fizikai világban megvalósul, anyagot ölt, egy bizonyos belső szellemi forma rezgésének engedelmeskedik. Tehát ez a fraktális geometria az emberi lét szintje. Tehát a diszciplínák ember, a szellemi ember fraktális képlete döntően megváltozik. Minden perced, minden órád tele van lehetőségekkel. És ezek a lehetőségek aztán a kegyelmi törvény alapján egymást pörgetik fel és egyre szélesednek és egyre tovább gyűrűznek, tehát a lehetőségeid egyre intenzívebbek lesznek. Viszont ezzel meg mi jár? ezzel jár az az állapot, amivel minden tanítványnak tisztában kell lenni, a kockázat lehetősége is. Tehát minél magasabbra hágnak, annál nagyobbat lehet bukni. Ez benne van a képletbe. Az a kínai mondás amit - nem tudom, hogy ki mondta, de nagyon bölcs volt - azt mondta: "Boldogtalan, aki följutott a csúcsra, mert innen már csak lefelé

vezet az út". így van? Na most az emberi létnek a csúcsai, és a szellemi embernek a belső világában ezek az állomások, ezek a csúcspontok, ezek hála Istennek ezek úgy adódnak, ha csak egy kicsit is nyitott már a szemünk, hogy mire fölérsz a csúcsra, addigra megpillantod magad előtt a következőt. Ennek a folyamatnak nincs vége. Tehát itt az embert nem fenyegeti az ha csak nagyon nem elvakult, és nem ragasztja bele magát az egójába, nem fenyeget az a veszély, hogy most én eljutottam erre a csúcsra és akkor most kész.

Ha csak - és erről majd holnap beszélünk, hogyha - a Luciferi és Arimanikus erők hálójába nem keveredik az ember. És ennek megvannak a lehetőségei. Majdnem nagyobbak a lehetőségei, minthogy elkerüljük őket. De hát nem is ez a feladatunk, hogy elkerüljük, hanem hogy megmérkőzzünk velük és a megfelelő relációba helyezzük magunkat. De végül is végtelenül kiszélesedik a létskálája egy szellemi embernek. Egy szellemi embernek minden lélegzetvétele változtatási, finomítási lehetőség. A spirál minden nap megjelenik az életben. Ezért van az, hogy a kezdeti imaginációs gyakorlatban úgy nyomjuk a spirált, ahogy csak lehet. Hogy a spirál energia belé költözzön, hogy vedd már észre, hogy minden spirál. A nap is spirálisan mozog a galaktikán belül. Minden spirális. Ha figyeltetek már valaha kicsírázó magot minden alakzat spirálisan indul meg.

Itt maradt nálam egy kérdés a szimbólumokkal kapcsolatban, hogy vajon Noé bárkája szimbólum-e. Hát persze, hogy az. Ha az ember elgondolkodik rajta, hogy mit szimbolizálhatott, akkor egy pillanatra arra a képre kell figyelni, amikor Atlantiszt elnyeli a tenger. Mert az emberi fejlődési folyamatnak evolúciónak az a szakasza, amikor is a 4. princípium is összeköti magát a fizikai világgal megtörtént - kettéválnak a nemek - tehát drasztikus változásnak kell beállni az ember általános megjelenésében és felépítésében. Na most ennek a korszakváltó és a mi szempontunkból a mai ember szempontjából döntő változásnak a szimbolikáját őrzi számunkra Noé, és a bárka. Tehát emlékeztek a Biblia beli leírásra, hogy milyen pontos dimenziókat kapott Noé, hogy hogyan építse meg a bárkát. Amikor valamit

pontosan meghatározunk, akkor mit teszünk vele? Belehelyezzük végleg az idő és a tér keretei köré. Vagyis lehozzuk. A bárka az tulajdonképpen az ember földre érkezése, végleges belesüllyedése az anyagba.

Ha az embert a hierarchia meg akarta menteni a további bukások lefelé hajló ívétől, akkor ennek a mentőcsónaknak pontos dimenziókat kell adni. Az embert már csak úgy lehetett fejleszteni, ha lefokozzuk a tér és az idő dimenziói közé. Így van? És mivel az ember idáig csúszott, magával rántotta a természeti királyság minden szintjét, tehát az állatvilág is vele jött. Ilyen értelemben Noé bárkája valóban szimbólum. És ha megnézitek magatok elé képzelitek az alakját, és ezt az egész bárkát úgy ahogy van megfordítjátok és az ég felé irányítjátok, akkor egész egyszerűen egy gótikus katedrális kap az ember. Tehát végül is ez a földre érkezés az idő és a tér dimenzióinak való befogadása, és a 4-es princípium végleges összezárása, ez az amit számunkra ez a korszak jelképez. a bárka egyébként a hajó még más valamit is mond, ha megfigyeltük. Mondtam tegnap, hogy az ember szárnyas lény. Kerubi lény. Annak idején azokban a korokban amikor még szabadon közeledtünk, nem kötött sem gravitáció, sem idő, sem tér, akkor az ember valóban a kozmosz csillaghajója volt. Ez amit úgy is lehet nevezni, hogy valamiképpen a földi világ számára és a kialakuló fizikai kozmosz számára még idegen, kerubi óta, még nem honosodott ebben a világban, még csak keresi a helyét. Tehát hajósok voltunk, csak éppen a csillagok között hajóztunk. És a csillagok közötti tér amit mi úgy fogadunk el mint őrt, sosem volt és lesz üres. Hiszen minden ami a fizikai szinten megvalósul, annak az energetikai kötései pszicho ideon kötegei alkotják az őrt. Tehát azokon függ az anyagi létezés. Nem a semmiben lebegünk. És ennek a sűrű közegnek, ami csak számunkra őrt, ennek a dimenziókat ismerő dimenziót integrálni képes, tudó hajósai voltunk, valamikor. Noé bárkájának a régebbi változata, az Atlantiszi beavatottak napbárkája volt. A naphajó, amely csillag utakra vitte az embert. Atlantisz beavatottjai még beleülhettek a napbárkába és elindulhattak a poliverzális nyugvópont felé, tehát a teremtés központja felé és az útjuk abból állt, hogy az ideon pszicho kötegek rezgéseiből

magukhoz vették a jövő lehetőségeit. Tehát a napbárka a csillaghajó az egy tudatváltó állomás volt. Ennek a földre érkezett változata a mentőhajó.

Ezeket a - amiről tegnap beszéltünk - ezeket a fogalmakat magunkba rögzíteni és ezeknek a múltbeli kapcsolatoknak az ismeretében újra megnézni olyan dolgokat, amik ma körül fogják bennünket, ez a szellemi útnak az egyik legfontosabb első lépése. Hogy mindaz ami számomra már elrendezetten befogadott, mint pl.: Noé bárkája, ezt újra előveszem és a kozmogenetikai, antropogenetikai ismereteim alapján újra megnézem, akkor valami egészen mást fogok látni. És ez nemcsak a Noé bárkájára vonatkozik, hanem mindenre ami engem körül fog. A szellemi úton elindult embernek egy könyvet egészen másképp kell kinyitnia. És másképp is fogja. Ez volt a tegnapi első próbálkozásunk, hogy meglátni versekben, ritmikus prózában, zenében azt amit eddig nem láttunk meg. Na most ez a folyamat ez még nagyon az elején tart. Az ember nagyon lelkes és nagyon-nagyon élvezi a keresgélést. Ennek tulajdonképpen a földi viszonylatban nincs is vége. Mert a fizikai sík viszonylatában maximum odáig jutottunk el, hogy egy írást pl.: addig betűzünk, amíg számunkra végre eltűnnek a betűk. Tehát túlmutatunk a jeleken. Emlékeztek, azt megbeszéltük, hogy minden formába öntés minden betű Arimanikus impulzus. Ezen a lapon az élő szó nagyon könnyen Ariman szolgáljává válik, mikor írásban rögzítjük. Na de számunkra nem azt jelenti, hogy elfordulunk az írott szótól, csak azt jelenti, hogy erre odafigyelünk, és amikor magunkba szívjuk egy leírt sornak az energetikai képletét, akkor érezzük benne az Arimanikus rezgést. Ezt a mai napon többször is elő fogjuk hozni, mert a szellemi ember számára ez a legnehezebben megtanulható diszciplína, hogy tisztában vagyok azzal, hogy nekem mindent be kell fogadni. Mindent ily módon kell befogadni, semmit nem utasíthatok el magamtól. De amit befogadtam azt az eddigiekhez képest egészen másképp kell feldolgoznom és ez bizony nem mindig könnyű. Most tegnap még elhangzottak kérdések az előadás után, arról, hogy végül is ennek a belső útnak az egyik legfontosabb segédeszköze az amikor az ember erről a témáról végre könyveket talál és leül és olvasni kezd. Hiszen valamennyien olvasó emberek vagyunk, könyvek milliói vesznek körül, betűk tárházában turkálhatunk, bármiféle információ kell elképesztő mennyiségben áll a rendelkezésünkre. De ugyanakkor azt is tudjuk, hogy a rögzíthetlent nem lehet igazán bezárni a betűkbe.

Tehát az olvasásnak is egy olyanfajta tevékenységgé kell válnia, amikor tisztában vagytok azzal, hogy a szó mögött mindig van egy másik jelentés. Erről már beszéltünk akkor amikor mondta, hogy minden valamire való ezoterikus tankönyv, vagy okkult írás tulajdonképpen nem azt mondja amit akar,

helyesebben nem úgy tárja fel a dolgokat az ember felé egyértelműen 100 %-osan hanem rejti a lényegét. A lényeg periférikus rezgéseit ismerjük fel bizonyos szavakban sorokban, és ezek a periférikus rezgések mikor visznek el a lényeghez? A megfelelő ráhangolódás esetén. Tehát meg kell tanulnom úgy fókuszolni az írott szóra, ahogy meg kell tanulnom fókuszolni a magam gondolati tevékenységére. Tehát másként fogok olvasni is. Könyv rengeteg van. Most igazán nem panaszkodhat senki. Soha erről a témáról ennyi változatos kiadású könyv nem jelent meg. Nagyon sokszor megkérdezik, hogy mi a vélemény erről vagy arról a műről. Miért van szükség egy véleményre. Mit jelent az ha én azt mondom erről, vagy arról, hogy ez ilyen meg olyan. Ez az égvilágon semmit nem jelent. Ezt a könyvet ki kell nyitni és el kell olvasni. az emberi válogatás privilégiuma az belső privilégium. Tehát ne úgy válogass ahogy egy másik ember kijelöli a számodra. Ezek a régi reflexeink, hogy szeretem ha fogja valaki a kezemet és megmutatja nekem hogy merre kell menni. Ebből már kinőttünk, ezt nem tehetjük meg egymással. Tehát ezoterikus könyv nagyon sok van, a minősége nagyon sokféle, de nincsen olyan könyv amiből nem lehet valamit tanulni. A tanulás előjele nem mindig egyforma. Amikor arról beszéltünk, hogy Luciferi és Arimanikus erőket magunkba kell fogadni az valóság. Tehát szükségünk van olyan élményekre, olyan írott szóra, amelyik a bennünk keletkező fénymagot gátolja a növekedésben. Miért? Mert addig igazi belső fejlődés nem alakulhat ki, amíg a duálság rezgése feszültsége, megfelelő intenzitásúvá nem válik az egyéni emberben. Tehát ezt a belső feszültséget fenn kell tartani. Ezt hétköznapijainkban talán úgy lehet megfogalmazni, hogy nem lehet valakit egy állandó, azonos szintű spirituális diétára sem fogni. Bármiféle fókusz tevékenység - hát ezt bizonyára megfigyeltétek ha már foglalkoztatok belső gyakorlatokkal - bármiféle fókuszolás soha nem fixált és egysíkú. Tehát nem tehetem meg azt, hogy van számomra egy mondat, egy tanítás, és én azt állandóan arra a hangsorra vagy szóra koncentrálok.

Nem is szabad. Koncentrálni csak arra lehet ami mozdul és változik. Tehát amikor én valamit kiválasztok magamnak mentális koncentrációs gyakorlatként, akkor ügyeljek arra, hogy a koncentráció sose legyen fixált, hanem állandóan a fókuszolás mögött az legyen benne, hogy ez a valami velem együtt változik. Tehát soha nem kötöm le magam még a mentális gyakorlatok szintjén sem, mert nincs. Ez egy nagyon fontos szabály. Na most ezeknek a könyveknek az információ halmaza, a legnagyobb részt lepattant az emberi intellektus kapujáról. Tehát felfogjuk intellektuálisan és a lényegről fogalmunk sincs, mert meg sem érint. Az átlag ember számára odateheted az okkult könyvet, végigolvassa, azt mondja: "hm, érdekes dolgok vannak benne, valóban érdekes jelenségek, és semmi nem történt. Semmi nem történt. Mire az ember eléri azt a szintet magában, hogy ezeknek a könyveknek az igazi jelentését nem felfogja, hanem kezdi magában érezni, ez rendszerint a gyakorlat szintjén úgy játszódik le, hogy elolvasod és elrakd. Nem történik semmi. És pár hónap múlva előveszed. Magad sem tudod, hogy miért, csak úgy előveszed, és akkor elolvasod. Ez a folyamat az okkult írások viszonylatában majdnem mindig így zajlik le. Tudniillik az első találkozáskor az energiacsere nagyon minimális, nyilván recipiensnek a fejlettségi foka miatt. Ha viszont az első energiacsere egy belső változást idézett elő, ami tudatszinten szinte soha nem jön fel, tehát nem azzal fogod letenni a könyvet, hogy - hó, hát most az egész életem átalakult, semmi sem történt. Csak valahol egy rezgés beléd költözött, és az számodra észrevétlenül, tőled függetlenül munkál. És azon a szinten ahol ez munkát te még nem munkálsz. Mikor másodszor előveszed a könyvet, addigra az energiarezgés olyan intenzitást ér el, hogy közeledik a tudatszinthez. És akkor még mindig lehet, hogy nem tudod, hogy most miért rágom át magam újra ezen a könyvön. És ez a folyamat aztán egyéneként változhat. De van egy pont, amikor az embernek tényleg egy döntő fordulat áll be, és azt mondja ez az a tudás amire nekem szükségem van. Ha dolgoztatok így, amiről mostanában beszélünk - akkor tudjátok, hogy ez mindenkivel megesik. Na most ez még mindig nem a belső készenlét állapota. De van egy determináció, hogy ez az a tudás, amire nekem szükségem van. A következő lépések még mindig szana-széjjel viszik az embert, mert asztrális lények lévén azonnal akarom, tegnap kell és rögtön a teljes minden. Így ahogy van tessék nekem ide tenni. És ez nem adódik meg.

Ez nem adódik meg. Tehát azonnal beleütközöm egy frusztrációba, hogy jó, de hát akkor honnan szerezzem meg ezt a tudást. A tudás ott van. Ott van a mindennapi pohár vizünkben, csak éppen meg kell találni. Tehát ahogy mondtam ebben a korban nem vagyunk körülveve olyan kerettel, mint pár évezreddel ezelőtt, amikor ennek a tudásnak lefixált helyei, energetikai központjai voltak. Egy bizonyos idő után, egy magasabb szint elérése érdekében ez újra ki fog alakulni. De most egy átmeneti időszakban élünk. Ez alatt azt értem, hogy mire a Jupiter-korszak első fizikai feltételei megteremtődnek a földön, tehát az éteri sík állaga úgy fog változni a fizikai sík állagához képest, hogy a fátyol

félrehúzódik az emberi látás elől, az előtt már megvalósul ismét a földön az ezoterikus oktatásnak egy olyan formája, amely létezett, de soha nem a földön, hanem egy magasabb szintű. Hiszen emlékeztek a spirál nem önmagát ismétli, hanem mindig magasabb szinten tér vissza. Egy olyan szisztéma fog visszatérni számunkra és ez mindenkinek egy lehetőség lesz, amelyet ennek a naprendszernek a teremtése lőtt használt a hierarchia. És ez be fog következni a földön. Tehát lesznek ismét tanítóközpontok, de pillanatnyilag még nincs. Hát az embernek saját magának kell kiásnia, átrágnia magát sokszor úgy tűnik felesleges információ halmazon. De végül is semmi sem felesleges. A legmegtévesztőbb spiritituális ideák is mit nevelnek ki az emberben? Diszkrimináló képességet. Tehát a belső mértéket. És erre végzetesen szükség van, mert a legmagasabb szintű ideát sem tudod befogadni, ha nincs meg a belső értékrendszered hozzá. Tehát soha ne kérdezzétek azt, hogy erről vagy arról a könyvről mi a véleményed, elolvassam-e mert ha nem hozzá sem fogok, mert miért pazaroljam az időmet. Itt egyetlen betű, egyetlen rászánt perc sem pazarlás. A negatívval csak úgy lehet megismerkedni, ha összekeveredem vele. Tehát valahol magamhoz kell engedem. A kérdés ez, hogy milyen szintig. És itt persze vannak veszélyek is. Na de hol nincsenek az élet területén. Milyen olyan tevékenységet ismertek ahol az ember nem kockáztat. Tehát nekem feltétlenül magamban kell kiépíteni azt a belső értékrendet, amelyik nekem majd meg fogja mondani, hogy ezt a könyvet most én félreteszem, mert ez nekem nem kell. A másik elsődleges tünet, amikor az ember ezeknek az ideáknak az erőkörébe először belekerül és megérzi ennek a rezgését.

És akkor elkapja ez a rettenetes hirtelen vágy, hogy én most azonnal meg akarok indulni e felé és kivágyom a fizikai síkról és menni akarok. Na most ennek a hirtelen való betörésnek a szellemvilágba meg vannak a módjai. De aki ezekhez a módokhoz közeledik, ilyen utat akar bejárni, az borzasztó nagyot kockáztat. Rendszerint olyan emberek számára válik ez lehetővé, tehát olyan emberek kerülnek kapcsolatba más emberre, aki meg tudja neki mutatni a rövidebb utat. A drasztikusan lerövidített utat a spirituális világokba - mert van - akik nagyon-nagyon régi tudást hoznak vissza magukkal. az aspiráns aki ezt a rövid utat ilyen eszelősen vágyja szintén ugyanabból a körből jött vissza mint aki most fogja őt visszavezetni a spirituális világba, és ez az út mind a kettő számára végzetesen veszélyes lehet. Mert itt arról van szó, hogy bármilyen magasról jössz le le a földre, bármilyen öreg lélek vagy, bármilyen nagy tudást hozol magaddal, - ez egyébként mindenkire vonatkozik, mert mindenkinek borzasztó régi a múltja, a lélek öregségét inkább úgy méri az ember, hogy mennyire intenzíven élt, tanult, tanított előző inkarnációiban, tehát végül is valahol mindenki ugyanabból a forrásból meríti a tudást. Akiben hirtelen erőszakosan, fanatikusan feltört, annak számításba kell vennie, hogy bármilyen magas szintről jött le e földre, azzal, hogy bezártad magad a 4-es princípium pillanatnyi elrendezettségében, azokat a limitációkat vetted magadra, mint mindenki más. Ezekből a limitációkból a megfelelő előkészítés, és előgyakorlatok nélkül kitörni, a nem megfelelő motivációval visszatörekedni oda, honnan jöttél az csak bukáshoz vezetheti az embert. Meg lehet ezt is tenni, de akkor úgy kell megtenni, hogy tudjad, hogy mire vállalkozol. Mert hiszen bukni lehet, mást se csináltunk mostanáig. De amikor már pszichikai erővel így bánik az ember, tudatosan használ pszichika erőket, akkor a bukás minősége teljesen más. Ezért mondtam azt tegnap, hogy a hierarchia senkitől nem vonja el a tudást, csak éppen nem tárja fel annak akinek a szeméhez még nem való ez a látás. Mert karmikusan a nem tudás az sokkal kevesebb csomót hoz létre mint a rosszul használt tudás. És ennek dacára, mert ha körülnéztek a mai világban, akkor tudnotok kell, hogy nagyon sok olyan ember van aki ezt az utat drasztikusan lerövidíti és kitör és leragad magának valamit a spirituális világból, de amit itt alkot belőle az egyértelműen sötétté válik előbb vagy utóbb.

Hogy ezt ti mikor fedezitek fel, vagy mikor látjátok meg az persze egyéni képlet függvénye, de ez kíméletlenül és mindig bekövetkezik. Tehát élnek közöttünk olyan emberek, akik pszichikai erővel bánnak, nem a hierarchikus evolúciós tervnek megfelelő törvénynek engedelmessé, tudatosan helyezkednek szembe ezzel a törvényrendszerrel, mert olyan szinten tudnak bánni ezekkel az erővel, hogy megtehetik. Vagyis mit tesznek? Valahol magasabb szintről nézve a Jupiter-korszakot készítik elő az ellenpólus létrehozásával. Tehát ennek a bizonyos kettéválásnak amiről beszéltem, a lehetőségét készítik az emberiség számára. Amikor azt mondtam, hogy a választó ponthoz nagyon erősen közeledünk, amikor ember és ember között a spirituális különbségek fiziognómiásan is fognak jelentkezni, amikor az éteri látás általánossá válik és azok akik a fizikai erővel fognak aktívan rendelkezni, amikkel ma nem rendelkezik, akik ezeket az erőket továbbra is az anyag szolgálatában hagyják azok nagyon élesen el fognak válni. Na most ennek a rétegnek, ennek a pólusnak a magja már itt él és dolgozik a földön. Nagyon sokszor lehet velük találkozni. Tehát tanítók vannak mint a két

oldalról. A szór azért nem jó és azért nehéz vállalni azt, hogy tanító, mert végső soron a szellemi út az egyetlen olyan iskola, ahol a tanító tanítvány és a tanítvány tanító. Tehát a szerepkörök nincsenek mereven kijelölve. Nagyon sokszor előfordul, hogy a tanítvány kézen fogja a mesterét és elvezeti oda, ahova a tanítvány nélkül a mester nem juthatott volna el. Nagyon-nagyon sokszor ezért kell félretenni ezt a szót, mert számunkra az elesettség megszülte ezt a függőségi szerepet. Szeretünk függni. Az ember beásta magát különböző társadalmi struktúrákba, ranglétrákat hozott létre, és a maga létrájáról nagyon szeret belekapaszkodni egy magasabb szint létrájába, hogy engem fogjanak, engem vezessenek. Ez lehet tudatos érzés, lehet ellenszenvvel maszkírozott függőségi szükségszerűség, mert tudjátok azt, hogy pl.: a társadalmi szervezetek területén az ember szidja azt vagy azt az intézményt, de végül is annak a keretében él, és tudomásul veszi, hogy van, sőt számít rá hogy ez van. És ezt a keretet amit az intézmény köréje rak az ellen lehet, hogy berzenkedünk, de voltaképpen akarjuk és kívánjuk, hogy legyen, különben nem lenne körülöttünk. Tehát az ami létrehozta az inkvizíciót vagy a különböző politikai pártokat ezek keretek, amit az anyagba süllyedő ember egye intenzívebben maga köré hívott. Miért: Biztonságérzetet adnak. Az, hogy ózdkodom ellenük az csak azért van mert tudom, hogy nem fogok kitörni belőlük.

Ez a faja szárnypróbálgatás az ami akcióhoz igazán nem vezet, de jólesik nekem morogni, mert ott a keret. Tehát ezek a keretek egyre inkább le fognak foszlani rólunk. Na most a tanító és tanítvány viszonylatában nem szabad a tanítónak soha a tanítványt a maga körébe von. Soha. És semmiféle olyan energetikai hatásnak kitenni, ami a tanító rezgésére állítaná át a tanítványt. Ezt nem szabad megtenni. Nem szabad, mert pontosan azt az erőt veszed el, árnyékolod le abban a másik emberben, amely erőből az ő egyéni sorsa és spirituális fejlődése megindulhat. Tehát ha betévedtek egy csoportba - és nyilván lesz olyan vagy már volt olyan - ahol a tanító kijelöli azt, hogy ezt teheted, ezt meg nem, ezt olvasd el, ezt ne olvasd el, ezzel állj szóba, ezzel ne állj szóba, akkor ezzel álltok szemben. Akkor erről van szó, hogy túlzott kontroll veszi körül az embert és a kontroll ilyen szempontból káros. A tanítónak szabadon kell engedni a tanítványt, még akkor is ha látja, hogy nem a helyes útra lép rá. Mert a nem helyes út egy tanító ösvény. Na most ez egy nagyon nehéz probléma, de ezen az úton csupa ilyennel találkozok az ember. Hajszal vékony határvonalakat kell felismerni és a disztinkciót állandóan a belső mérlegelést állandóan gyakorolni. Viszont ezzel az állandó gyakorlással egyre élesedik a belső ítélőképesség, és ezt helyettünk nem fogja más kifejleszteni. Tehát ne kérdezzétek. Emlékeztek meséltem, hogy a Krotonai iskolában Pithagórasznál nem lehetett 4 évig, nem lehetett semmit kérdezni, csak ülni lehetett és hallgatni, mert kérdezni már csak akkor szabad, amikor a válasz benned van. Amit mástól kaptok az csökkent értékű. Na most ha elhangzik egy mondat, vagy elhangzik egy vers és azt mondjátok, hogy jó, hát ez nekem annyira. Igen. Én ezt tudom és hát miért nem tudtam én ezt összehozni. Nem igaz, hogy nem tudtad, ott volt benned, csak a megfogalmazási készség hiányzott. Tehát amikor valamit meghallotok, ami új, de végtelenül vonzó a számotokra akkor az első gondolat mindig az legyen, hogy ez nem új, ez belőlem jön, és ezt mindig tudtam, és ez a legmagasabb szintig igaz. Mindig arra kell gondolni, hogy ezért vagyok itt, mert sok mindent elfelejtettem. A tanulás a spirituális úton ráemlékezésből áll. Mert lemuriától kezdve és még korábról, a csillaghajók korszakától kezdve ráemlékeztünk ha akarunk. Csak rá kell emlékezni. Tehát itt nincs az, hogy valaki belép egy ilyen terembe és magához vesz valamit, ami nem tartozott hozzá. Ilyen nem létezik spirituális vonalon. Minden benne van az emberben minden tudás. Csak rendszerezésre van szükség, felszínre hozatalra van szükség. Tehát bárki aki úgy tanít, hogy a saját véleményét levont konzekvenciáit állítja be, mint modellt akkor elvesz a tanítás erejéből, tehát lelassítja a folyamatot. Nyilvánvaló, hogy minden embernek van tanítója egy olyan szinten ahol ez nem fordulhat elő. Tehát mindenkinek van egy olyan lény a háta mögött, aki a belső gondolati energiák finomításának első kísérletére intenzíven érezni kezdi, hogy nincs egyedül. Na most ez az érzés azzal párosul, hogy olyan határig nem vagyok egyedül, hogy nagyon sokszor az ember félrenéz és keresi a jelenlétet, mert ott van. Tehát a rezgését kezded érezni, de a látás még nem adatik meg. Nagyon sokszor előfordul, hogy a szemsarok egyik látómezeje kezdi először jelezni. - Éreztétek már? Igen! És mire az ember odakapja a fejét ott nincs semmi. De van, csak a látómezőknek a felfogóképességébe nem fér bele. Ott van. És amikor ez a belső munka megindul, akkor nagyon-nagyon megközelíti az ember. Olyan határig lehet ez intenzív, hogy megformálódik. Tehát az a lény az megjelenik az ember testi közelségében, tehát éterileg lehet látni. Az utolsó két évben 3 olyan estről tudok ami hát így velünk esett meg, hogy egy ilyen előadás keretében volt valaki a hallgatóságból, aki meglátta. Tehát az összesűrűsödött csoportenergiának olyan hatása lehet, hogy ezt az éteri látást spontán valakinél beindítja. Ugyanez vonatkozik egyéni aurikus látásra is. Szinte soha nem volt olyan csoport, ahol egy két nap után valaki ne jelentkezett volna, hogy aurát lát. Aztán ez a képesség újra

elfakul, de az intenzív együttes munka olyan energiákat szabadít fel, amik ezt lehetővé teszik. Ha átmenetileg is. Na most persze eszünk ágában sincs ezt olyasmivé faragni, hogy most bizonyítunk vele valamit. Senki nem akar semmit bizonyítani. Az viszont valóban helytálló, hogy az a lény aki egyénileg intenzíven veletek dolgozik, karmikusan össze van kötve, annak dacára, hogy nincs inkarnációban, tehát az a bizonyos őrző, védő tanító, aki nem emberi szinten van velünk, ez egy ilyen csoport együttlétekor hatalmas erők kifejtésére képes, mert hiszen minden egyes embernek ez a tanítója, vezetője jelen van, és éteri szinten az energia összevonás az energia kondenzáció egészen másképp zajlik mint fizikai szinten.

Sokkal nagyobb, sokkal hatékonyabb ez a közös energia. Egy ilyen csoport körül mintegy hatalmas kupola, kialakul egy energia mennyezet, amelynek a sugarai ezt a csoportot táplálják. Tehát azért van az, hogy nagyon sokszor az együttes munkában történnek ilyen éteri áttörések. Ez csak fokozódni fog, ahogy az idő halad és a belső munka az embereknél intenzívebbé válik. Gondolom hogy ijedtséget nem igen kelt senkiben, nem volt még olyan esetünk, ahol ettől valaki különösebben megijedt volna, legfeljebb átmenetileg meghökölt, mert nincs ehhez hozzászokva a jelenséghez. De végül is erről van szó. Tehát tanítók vannak éteri szinte, és ezek az éteri tanítók a rendszeres, beinduló belső munkára azonnal jelentkeznek. Na most a rendszerességről nem beszéltünk tegnap, de talán azt nem is kell már mondani, hiszen - tegnap arról beszéltünk, hogy a ritmus. Na most mi a ritmus. A ritmus az életerő generáló tevékenység a fizikai síkon. Tehát egy generáló energia keltő tevékenység. Ennek következtében hát az egész fizikai testünk állandó ritmikus működésű. Jó, hogy mi ennek a ritmikus működésnek nagyon kevésbé vagyunk a mesterei. Ennek megvannak az okai, erről már tanultunk. De a ritmust észleljük. A ritmust észleljük különböző életszinteken, a természet szintjén, az évszakváltozások szintjén állandó ritmikus élettevékenység vesz körül bennünket. Na most a belső munka sem indulhat meg hatékonyan addig, amíg ebbe a kozmikus áramba be nem kapcsolódunk. Tehát a belső ritmus kialakítása az elsődleges feladat. Na most a legtöbb embernek nincs ritmusa, összevissza szaladgál, összevissza él. Ezt valahol meg kell változtatni. Na most ugye mindjárt felöltik az emberben, hogy igen ám, de ha ritmus, akkor mit csinállok, akkor keretbe szorítom magamat. Igen. átmenetileg az Arimanikus erőkhöz kell forduljak, hogy magasabbra tudjak lépni. Nem tehetek mást. Mert a minden formát minden keretet nélkülöző nekilódulás nem visz sehova. Szétszórja az energiáimat. Tehát ha fizikai síkon vagyok, tudomásul kellennem, hogy a legmagasabbrendű cél érdekében sokszor a legalacsonyabb rendű erőket kell magamhoz fogadnom, mert szükségem van rájuk, és bizonyos pontig, kell is, hogy használjam őket. Nem lehet őket kizárni. Tehát a belső ritmust ki kell építenem. Hogy ez a belső ritmus hogyan alakítja át a fizikai életemet, hát az mindenkinél egyéni lesz. De azt a bizonyos 1/4 órát vagy 1/2 órát vagy 5 percet amit naponta arra szánok, hogy klauzúrát teremtek magam körül azt kíméletlenül ritmikusán kell csinálnom, mert ha a megfelelő ideon szálak nem tudnak berezdülni egyénileg, egész egyszerűen nem tudok annyi erőt kifejteni a fizikai testem sűrűségi és az éteri testem gyengesége miatt, szóval hiába próbálkozom. Olyan, mintha az ember belülről megindítana egy fénysugarat és leblokkolna, nem tud kiáramlani. Ezek a belső, bennünk létező éteri szervek, hogyha okkultul megnézik a teljesen fejletlen ember éteri szerveit, azok szürkéskékek, és olyan egészen összezsugorodottak, nincs bennünk lumináció, nincs bennünk energetikai erő. Nem érezni semmit. A legtöbben így indulunk. Na most, és ezekkel a szervekkel nem lehet igazából az éteri és asztrális erőket befogadni. Nem vagyunk rá képesek. Tehát feltétlenül egy belső ritmust kell kiépítenünk. És az, hogy fegyelem. Hát fegyelem nélkül az ember nem tud előre jutni. A gondolati energiáink szerte szaladnak, felszínessé vált a gondolkodásunk, a látásunk még fizikai síkon is egyre gyatrább, ránézünk valamire és nem is látjuk. Nem tudunk semminek mögéje nézni.

Ez másképpen, különösen az út elején nem lehet, mint az ember valami tudatos diszciplínát fogad magába. Ugye azonnal felüti a fejét a tanítvány és azt mondja, hogy igen, de hát éppen arról beszéltünk, hogy mindenféle görcsösség árt. Ez igaz, nem is szabad görcsösen csinálni. De a spirituális út minden fázisában az ember állandóan borotvaélen táncol. Tehát valahol ennek az egyensúlynak a hajszálvékony középső vonalát kell eltalálnom. átlendülök jobbra, átlendülök balra, és mindig megütöm magam. Aztán ahogy egyre jobban haladok és egyre többször ütöm meg magam valahol az ember közeledik ehhez a középponthoz. Kénytelenek vagyunk. Kénytelenek vagyunk, mert amíg a fizikai síkon be vagyunk zárva, addig így kell cselekednünk. Tehát bármiféle mentális diszciplínát elkezdek, akkor arra ki kell jelölnöm, az én időkeretemen belül egy időpontot. És azt az időpontot be kell tartanom. Azért kell betartanom, mert nagyon sok ember számára az a 1/4 óra vagy a 1/2 óra lesz a sziget az egész naphoz, amikor a nap többi része érdektelenné válik. Tehát el kell választanom az eddigi ún. normális egyéb tevékenységemtől, mert drasztikusan más. És eleinte ezt a különbséget kell rendkívüli módon

kihangsúlyoznom, mert óriási a különbség. Később ahogy haladok, akkor velem egészen más fog történni. Az fog történni, hogy ez a klauzúra, az a 1/2 óra fog lassan átömleni az egész napomba. De ez már a magasabb szint történése. Egyelőre ezt kell élesen elválasztanom az egész napomtól. Mert a napom amit én végzek és ahogy élek ez nem méltó ehhez a 1/2 órához. Ezt kell mondani. Szóval nem élek azon a szinten, hol kéne. Tehát akkor kiszakítom magamnak ezt a kis időt és elmegyek arra a szintre, ami méltó hozzám. Ez lehet, hogy gőgösen hangzik, de akkor is így kell elindulnom. Feltételeznem kell, hogy többre vagyok szánva, mint amit eddig produkáltam. Tehát az ember kiválasztja magának a klauzúra időpontját és a másik pedig, hogy válasszátok ki a helyszínt. Tehát ha valaki lakik egy lakótelepi lakásban, ahol a szomszéd tüsszent és az én kilincsem esik le, az nehéz elvonulni. De akkor is kell találni, hacsak egy sarkot is, ami az enyém arra a tevékenységre. Ugyanis ez a tevékenység intenzív energiákkal jár és ez az energia generáció feltölti a fizikai szubsztrátumnak azt a részét ahol én ezeket a gyakorlatokat végzem. Tehát be lehet meditálni egy helységet.

evésbé sikerül ezt a dolgot félretenni. Amikor beszéltünk az atomikus felgyorsulásról, és arról, hogy ezek a sugárnyalábok ezek a pszichon ideon kötegek a hierarchikus behatás állandó jelzői annyira intenzívvé váltak, hogy a legtöbb ember a legvadabb körülmények között sem tudja olyan egyszerűen félretenni ezt a dolgot. Na most mi a duál törvény hatása ilyen értelemben? - Itt vagyok én aki mindenféle külső akadály és visszafogottság ellenére sem tudok erről letenni, és minél erősebb az ellenkezés körülöttem, annál erősebbe bennem a determináció. Na most az én determinációm az én rezgéselem egyre hevesebben fogja irritálni azt akinek viszont ez még tájékára sem kell. Tehát mi történik egy ilyen szétrobbanás is jöhet létre. Tehát megtörténhet az, hogy az ember körül szétrobban a kialakult kör, és ennek a szigetnek ki kell válni ebből a körből, viszont ez is karmikus követelmény. Tehát nyilvánvalóan, hogy bizonyos esetekben az ember szabadabbá válik. Éppen azért mert a determinációja olyan erős, hogy nem adja meg magát a körülményeknek. Tehát az aurikus vonzás viszont olyanná válik, olyan ellenállhatatlanná válik, hogy lefoszlik róla ez a kör, ami bezárta volna, és megteremtheti magának a másik kört, amiben viszont lehet működni. Ez is előfordul. Tehát mind azzal függ össze, amiről tegnap beszéltünk, hogy az embereknek a szétválása az folyamatban van.

Tehát ez a hely ez egy potenciális gyógyítóműhellyé is válik később. De nektek magatoknak a magatok céljaira azt mindenek fölött ki kell jelölni és meg kell tartani. És eleinte ha lehet, ezt a helyet ne osszátok meg senkivel. Egyszerűen azért - ez nem irigység, vagy hogy magamnak akarom azt ami ott van, hanem egyszerűen azért, mert ennek a spirituális út elején ennek a helynek a minősége még nem alkalmas arra, hogy egy másik embert előre vigyen. Később igen. Tehát legyen a tiétek. Aki nem tudja megoldani, hogy teljesen elzárkózzon, az csak egy sarkot jelöljön ki. Na most a másik amit feltétlenül meg kell oldani a fizikai stimulusokat ki kell zárni. Tehát jó, hogy van telefon, meg kutya, meg macska, de valahol egy olyan pontot kell találni, ahol nincs zavaró zaj, vagy külső beavatkozás. Na most nagyon sok ember azt mondja, ezt a mostani életmód mellett nem lehet megtenni. Meg lehet. Ismertem én már olyan valakit aki hajnali 3 órakor kelt fel, hogy elvégezze a gyakorlatait, mert akkor csönd volt. Persze ez bizonyosfajta áldozatot kíván. De ha énkörülöttem olyan a körülmény, hogy semmiféle nyugalomra, elvonulásra, még csak halvány lehetőségem sincs, ha annyira bele vagyok szorítva a fizikai síkba, ha állandóan visít ugat és morog körülöttem mindenki, akkor az mi? Az nyilván az én képletem, amiben nekem jönni kellett. Na most ez nem azt jelenti, hogy ebből nem lehet kilépni. Tehát akkor rajtam múlik, hogy ebből a körből hol találok egy olyan kilépő helyet, ahol mégis ki tudom magam vonni, és megteremteni magamnak. Minél nehezebb figyeljétek meg minél nehezebb lesz létrehozni, annál intenzívebb és értékesebb lesz ez a hely, amit magamnak kiírok, vagy az a 1/2 óra. Amikor az ember kezdő, és először elkezdenek a jótékony hatások érződni ennek a napi elvonulásnak - mert egészen az elején is már ha néha egy-egy pillanatra minthogyha leállna körülöttünk minden a napi tevékenység közepette egyszer csak beledöbben az emberbe valami, hogy nekem van egy másik életem. Tehát elkezdtem ezt a dupla életet. És ennek a dupla életnek az összehatásai lassan kezdik magukat energetikailag összerendezni, azok olyan intenzíven jó és szép érzéseket keltenek az emberben, hogy rövidesen, mint egy ordas fogja védeni azt a fél óráját, szóval annyira számít rá, hogy már nem is lehet igazából kizökkenteni belőle. És ez a jó. Amikor az ember már oda jut, hogy tudja azt, hogy neki erre szüksége van, és ezt végezni kell. Nagyon sokan elkezditek, és aztán kimarad, és aztán majd holnap, és aztán majd egy hét múlva... És ez nem baj. Mert nyilvánvalóan, hogy a 4-es princípium nincs készen arra, hogy egymásra hangolódjék. Tehát további munkára van szükség. Ez nem azt jelenti, hogy most aztán félreteszem a könyvet és soha többé nem foglalkozom a témával. Erőltetni egy bizonyos ponton túl nem kell. Nem kell. Ha valóban mindig kitalálok valamit amiért most éppen nem tudom megcsinálni, akkor hagyni kell az egészet. Akkor várni

kell 1 évet, vagy 10 évet, vagy 1 inkarnációt, és majd eljön az ideje annak amikor készen lesz erre a munkára. A legtöbb ember aki abbahagyja és erős lelkiismeretfurdalást érez, az tulajdonképpen már valahol a belső konfliktusnak olyan pontján van, hogy nagyon-nagyon akarja, de igazából nem hiszi el, hogy az őt körülvevő körülmények közül ki lehet törni. Tehát a belső erő még hiányzik hozzá. De az a bizonyos büntudat, amit ilyenkor faragni szoktunk magunknak, hogy hát kéne csinálnom, de nem csinálom, akkor voltaképpen tényleg csak arról van szó, hogy kíméletlenül le kell ülnöm a tükör elé és megnéznem azt, hogy miért is nem akarom én ezt. Mi az ami engem igazán meggátol.

És ha kell veszek egy papírt és egy ceruzát és leírom, hogy miért nem tudom én ezt csinálni. Mik azok a körülmények amik engem egyértelműen visszafognak. És mire leírtam őket már látom is, hogy nem is fognak vissza. Tehát akkor le kell hoznom, le kell ráncigálnom ezeket az impulzusokat az anyag szintjére és megnézni. Na most emlékeztek erre az eddigi gyakorlatainkban - hiszen amit végeztünk ilyen közös gyakorlatokat azok mind azt acél szolgálták, hogy az embernek feltételezve, hogy most indul a belső úton, valamiképpen kíméletlen módon, de önismeretre kell szert tenni. Mert a gondolati energiák finomítása számunkra csak úgy lehetséges, hogyha a belső gondolati dinamizmusunkat egészen intimen gyökeréig megismerjük. Na most ha a gondolkodási módomat a gondolataim minőségét megismerem, akkor mit ismerek meg? Önmagamat! Önmagamat, ahogy most pillanatnyilag létezek. Mert ez az önmagam az én elesett állapotomban csak a gondolati szinten tudja magát jelezni. A magasabb énemmel nem tudok egyelőre szóba állni, az alacsonyabb személyiség viszony az agyon keresztül a gondolati energiákon keresztül jelez, erősen aláfestve persze az asztrális érzélem nyilvánításokat. Tehát nemek itt van az önismeret kútja. Na most az a tükör, amit mi betettünk egy olyan személybe, amelyik az emberiség történetének az egyik legmagasabb szintjén, a dimenzió integráció fénykorának a szintjén jött létre, tehát óriási készletű energiáknak a központja ma is, annak dacára, hogy nincs materiális síkra lehozva, tehát mikor betettük ezt a tükröt erre szintre, és odaültettünk valakit a tükör elé, akkor tulajdonképpen ezt a kíméletlen önismereti folyamatot kezdjük el a lehető, a számunkra lehető legpozitívabb és legerősebb körülmények között. Igen, ám de ez a tükör valóban kíméletlen. És ez amit a tükör behoz, ezt nekünk fel kell dolgozni. Tehát nem elég egyszer odaülni és azt mondani - na most ezt a lépcsőt ezt most letudtam, hanem a tükör elé hetekig, hónapokig jár az ember. És amit ez a tükör mutat, az mind én vagyok. Amit ez a tükör mutat azt nekem el kell helyezni, integrálni kell önmagamban. Amit ez a tükör mutat az egy néhány hetes gyakorlás után megjelenik a mindennapi életemben.

Egyszerűen betoppan. Ott van. Akár képszerűleg, akár hangszerűleg, egyszer csak belevág az úgynevezett normális ébertudat szintjére, és ez is mindenkinél előfordul. Na most ez az az első időszak amikor jönnek a zavarok is. Amikor az ember megijed, hogy most mi van. Hát én most valami egészen mást csinálok, most mi az amit meghallottam, mi az ami beugrott nekem? Hogy úgy néz ki, hogy az idegrendszerem zavarokkal küszködik, az eddigi nyugalmam, ami volt az a kicsi, az is eltűnőben van. Ez is egy teljesen normális folyamat. És velejárója ennek az útnak. Tehát az önismeret az a legnehezebb diszciplína, amit az ember valaha a nyakába vesz. Viszont önismeret nélkül el lehet indulni a magasabb világok felé, de az ember iszonyú veszélyeknek teszi ki magát, és ezek a veszélyek inkarnációk sorozatára eldönthetik azt, hogy nem haladhatok tovább az úton. Tehát hirtelen nem a megfelelő motivációval kilendülni meg lehet tenni, megvannak a módszerei. Akkor viszont tényleg azt végzem el, amit egy bizonyos szinten valakinek valóban el kell végezni. Szembehelyezkedem az univerzális tervvel, tehát a hierarchikus tervvel, annak érdekében, hogy az a terv majd valaha megvalósuljon. Tehát ha az ember már egy bizonyos háttértudással rendelkezik, ha csak nincs nagyon erős belső indíttatása arra, hogy az ellenpólus szerepére szánja magát, és ez is előfordulhat. Mert az ellenpólus szerepe az egy nagyon vonzó szerep. Az ellenpólus szerepe azokban ébred fel a legerősebben akik magasszintű tudást nagyon régen negatívan használtak. És az ellenpólus ismerete is azokban ébred fel a legerősebben a mai korszakban, tehát akik tudják azt, hogy az ellenpólusra is szükség van. Ilyenkor az történik - és ez egy tragikus dolog - ilyenkor az történik, hogy a magasabb én figyelmeztetését elmaszkírozzák olyan erős Arimanikus és Luciferi elemek, és erről fogunk később részletesebben beszélni, amikor az áruhás vezetők megjelennek az ember horizontján, azok a vezetők akik a spirituális világban akarnak bennünket vezetni, és akikre ha nem ismerünk rá idejében, akkor bizony félre fognak vezetni, tehát ez a vezetői gárda ilyenkor kézen tudja fogni az embert, és olyan szintekre vinni el amelyeknek az élményanyaga kivédhetetlenül meggyőzővé válik. És nem tudja mással bélyegezni a hirtelen rászakadt tudást, mint az igazság és a legfennköltebb és a legmagasabb szintű spirituális tudás pecsétjével. És akkor belebukik. Akkor belebukik és leéli így az életét és leéli még így 2 vagy 3 inkarnációt.

Tehát lehet az ellenpólus szolgálójává válni. Hát Faust is megtette, meg tesszük jó néhányszor. De egy bizonyos szint után az embernek ez a fajta tudás már magától adódik. Tehát a magasabb és a mentális én mindig mögéje lát ezeknek az álruháknak. Tehát nem létezik az embert tartósan becsapni. Becsapni csak azt lehet, aki a mentális énnel nem tud igazán kapcsolatba lépni. A mentális én pedig az az ember nem tud kapcsolatba lépni, aki az önismeretet elmulasztotta. Mert ha a mentális én én vagyok, és én vagyok az az igazi én, akkor az önismeret oda fog elvezetni. Ha ezt elmulasztom, akkor az egyetlen olyan szövetségesemet rúgtam el az útból, aki engem a megfelelő úton tud vezetni. Tehát nem lehet kivédeni. A tükröt nem lehet kivédeni semmilyen szinten. Na most emlékeztek azokra a gyakorlatainkra, amikor különböző céllal használtuk a tükröt. Tehát az ember gondolkodásában is teljesen asztrálissá vált. Nyilvánvalóan, hogy ezt az asztralitást szerszámként kell használnunk, tehát az érzelmi, érzéki, indulati töltés az ami a gondolati energiákat hatékonyra teszi mostani állapotunkban. Ennek következtében mi úgy választottuk a tükröt, olyan szerepkört adtunk a tükörnek, hogy erős asztralitású elemeket ébresztettünk fel, tehát megnéztük azt amitől félünk. Na most a félelem nyilvánvalóan az ember számára egyértelműen az önismeret hiánya. Mert csak az az ember fél, aki nincs tisztába önmagával. Sem rendeltetésével, sem múltjával, sem jelenével, sem jövőjével. Aki elveszettnek érzi magát. Ez a félelem. Tehát megnézem azt, hogy mitől félek. Na most ha igazán szembe tudok nézni a tükörrel és igazán meg tudom pillantani a félelmeimet, akkor ezek a félelmek tulajdonképpen csak addig tartanak amíg tisztába nem jövök a jelentésükkel. Tehát mit jeleznek nekem ezek a félelmek. Aztán megnéztük, hogy mi az amire vágyunk. A másik nagy asztrális csábító. A vágy. A szenvedélyes akarás, hogy ez nekem kell. Mire az ember rájön arra, hogy ez nem is kellett. Na most az életben a legnagyobb buktatóinkat építjük fel azzal, hogy évek, évtizedek, inkarnációk energiáit szánjuk rá, hogy valamit megteremtünk. És mire megteremtettük kiderül, hogy nem az kell. Na most itt megint hol a csapda? A vágyaim, ami vont, amit kívánok, az rendszerint az önismereti fokozatomnak a mutatója. A nagyon hőses mutatója, éppúgy mint a félelmeim. Igaz? Tehát az aki önmagát megismeri, arról lekopnak a vágyak. Egyszerűen ez a fajta asztralitás ez el fogja őt hagyni. Tehát a fizikai élet szintjén ennek van talán a legerősebb és a leghamarabb észrevehető hatása. Mert a fizikai élet szintjén a vágyak csökkenése az egy ún.: önkéntes egyszerűséghez vezet, mint életmódhoz. Tehát a szellemi ember egy bizonyos idő után, egy sokkal egyszerűbb életvitelre rendelkezik be mint átlagember. Nem rakja úgy körül magát stimulusokkal. Hát ezt már nem is teheti, hiszen a mindennapi klauzúra és a belső diszciplína ritmusa ezt már régen kiiktatta az életéből. De más is történik. A közvetlen fizikai lét keretét elkezd átalakítani. Mindenből kevesebb kell neki. Legyen az étel, ital ruházat. Nem vonzza már az, hogy gyűjtsön valamit maga köré. A mennyiségtől elfordul és a minőségre koncentrálna. Tehát ellentétben az átlag emberrel, akik évekig évtizedekig, életekig hajlandó magát elkábítani azzal, hogy ha valamiből többem van, akkor én is több vagyok.

Hogyha nekem valamit sikerült elérni mennyiségileg, akkor én minőségileg is elértem valamit. És szépen lassan, egyenletesen leválik az emberről. És jön az a fajta gazdagság, amit a régi bölcsek úgy fogalmaztak meg, hogy az az ember a leggazdagabb, akinek már nincs szükséges semmire. - Szókratész félék. - Mert tulajdonképpen az embernek az anyagi világból nincs szüksége semmire. Amire szüksége van az anyag leckéjének a megtanulása. Ez pedig nem azzal megy, hogy bespejzolok magamnak anyagból. Tehát vetközni kezd az ember kifelé a fizikai világ felé. A külső szemlélő számára úgy tűnik, hogy sorvadozik, szegényedik az élet. Tehát azok az érdeklődési körök, azok a tevékenységi szférák, amik valamikor lekötötték az aspiránst, többé nem kötik le. Na most a külső szféra az embertársak reakciói az, hogy téged már ez sem érdekel, te már ide sem jössz, hát mi történik veled? Akkor feltámad az aggodalom. Az aggodalom, ami nagyon érdekes. Családban, baráti körben, az emberek között általában. Mert ez az aggodalom nem annak szól. - jól figyeljétek - Ez az aggodalom nem annak szól.

- Saját magának.

Miért? Irritál valakit, hogy az a másik ember nem azt csinálja, amit ő? Mert nem biztos benne, hogy miért csinálja. Tehát az első, hogy úgy mondjam energetikai kihatás, amit az aspiráns a világban végezni fog, az, hogy a maga belső változásaival önkéntelenül is tükröt kezd tartani a környezetével szemben. Na most ez persze nem egy olyan üdvözítő folyamat, mint ahogy így elmondjuk. Mert rendszerint a fizikai lét síkján úgy csapódik le, hogy értetlenség, idegenkedés, irritáció, téged már semmi normális dolog nem érdekel címszó alatt, átrendeződnek az emberi kapcsolatok. Hát milliószor találkozunk olyan emberekkel, akik a tanítványságra vágnak, persze ez nem fogalmazódik így meg,

mert a fogalmak még hiányzanak, de tanítvánnyá vált. De körülötte csak olyan emberek élnek, dolgoznak, lélegeznek, akiknek a létébe ő döntően beleszól, akinek a jóléte az ellátása tőle függ. Na most ő nem tudja azt nyújtani többé, amit eddig nyújtott, mert benne döntő változások álltak be. Ami benne megváltozott azt ő többé nem tudja lemaszkírozni. Mert az aspiránsnak a másik jellemvonása, hogy rájön arra, hogy a már levetett maszkot még egyszer nem vehetem fel. Energetikailag képtelen vagyok elaltatni saját magát. Szóval az öncsalás az nagyon hamar lefoszlik az emberről, az egyik legmakacsabb tulajdonságunk, hogy ragyogóan átfestünk, maszkírozunk, magyarázunk mindent, ahogy az nekünk jó, de amikor ezt már levetettük, ezt már többé még egyszer nem vehetem magamra. Tehát ott áll az ember pucéran, sebezhetően, és körülvesz ez a sok irritáltság, hogy megváltoztál, már ez sem érdekel, már nem lehet veled beszélni, már mi van?

És akkor lassan mi történik? átrendeződik a kör amiben az ember tartozik. Egyáltalán nem törvényszerű, hogy a közvetlen családi kör azonnal rálép a spirituális útra és pontosan ott fog haladni, mint az aspiráns. Pontosán az ellenkezője a törvényszerű. Pontosán az ellenkezője. Ez viszont mit fog kreálni. Kreál egy igen alapos és hatékony csiszolókövet az aspiráns számára, amikor is azonnal megméri, hogy mennyire vállalom és ez az utat, mennyire ragaszkodom ehhez az úthoz. Mennyire tudom kihámozni magam a rázmúduló lelkiismeret furdalásokból, hogy micsoda anya és feleség az aki és... És akkor mit tudok ilyen körülmények között teljesíteni. Mire az embernek olyan erős lesz a belső biztonsága, hogy bármiféle ilyen megváltozott környezetben érzékeltetni tudja azt a belső nyugalmat, ami az övé, akkor viszont figyeljétek meg, hogy az irritáció csökkenni fog. Tehát az aspiráns ha tanítvánnyá vált, akkor voltaképpen nagyon hamar eléri azt a fokozatot, hogy nem tettekkel hanem szavakkal, hanem inkább csak a jelenlétével változtat a körülötte lévő embereken. Hát ez az a periódus, amit át kell valahogy vészteni. Ha valaki egy olyan környezetben él, olyan családtagok veszik körül, akik egyértelműen ezt a rezgést táplálják, akkor biztosak lehetnek, hogy ez egy nagyon-nagyon hosszú inkarnációs útnak a jól megérdemelt eredménye. Ezt nem adják könnyen. Inkább az ellenkező a jellemző. Tehát akinek az élettársa az élete párja, a gyerekei, a szülei, lelkesen tolják a spiritualizmus szekerét az nagyon-nagyon ritka. Inkább arról van szó, hogy egy-egy ilyen ember szigetvé válik. Megpróbáltatják úgy mint elszigeteltség, magárahagyottság, félreértettség, szóval mindenféle olyan karmikus lehetőségek dobódnak az útjára, amik kihozzák belőle az igazi determinációt. Mert abba is lehet hagyni, és azt lehet mondani, hogy kérem hát nem tudtam megvalósítani. Hát ilyen körülmények között nem lehet. Akkor ez ennyi. Akkor ebben az életben eddig vittem. A dolog azonban úgy áll manapság - és ezt jobb ha ezt az elején megmondja az ember - hogy egyre kevésbé sikerül ezt a dolgot félretenni. Amikor beszéltünk az atomikus felgyorsulásról, és arról, hogy ezek a sugárnyalábok ezek a pszichon ideon kötegek a hierarchikus behatás állandó jelzői annyira intenzívvé váltak, hogy a legtöbb ember a legvadabb körülmények között sem tudja olyan egyszerűen félretenni ezt a dolgot. Na most mi a duál törvény hatása ilyen értelemben? - Itt vagyok én aki mindenféle külső akadály és visszafogottság ellenére sem tudok erről letenni, és minél erősebb az ellenkezés körülöttem, annál erősebb bennem a determináció. Na most az én determinációm az én rezgésemmel egyre hevesebben fogja irritálni azt akinek viszont ez még tájképe sem kell. Tehát mi történik egy ilyen szétrobbanás is jöhet létre. Tehát megtörténhet az, hogy az ember körül szétrobban a kialakult kör, és ennek a szigetnek ki kell válni ebből a körből, viszont ez is karmikus követelmény. Tehát nyilvánvalóan, hogy bizonyos esetekben az ember szabadabbá válik. Éppen azért mert a determinációja olyan erős, hogy nem adja meg magát a körülményeknek. Tehát az aurikus vonzás viszont olyanná válik, olyan ellenállhatatlanná válik, hogy lefoszlik róla ez a kör, ami bezárta volna, és megteremtheti magának a másik kört, amiben viszont lehet működni. Ez is előfordul. Tehát mind azzal függ össze, amiről tegnap beszéltünk, hogy az embereknek a szétválása az folyamatban van.

Na most ilyenkor az ember a fejéhez kap és azt mondja, hogy nem lehet az, hogy az életem párja az majd a másik oldalon fog küzdeni, hát hiszen mi összetartozunk. Pillanatnyilag igen. És nyilvánvalóan azért kerültünk össze gyerekekkel, családdal, mindenki vel, hogy ebben az inkarnációba a maximumot nyújtottuk egymásnak. De ez nem jelenti azt, hogy nyakon fogom és kényszerítem. Soha nem tehetem meg. Se pro, se kontra. A maximum amit adhatok azt, hogy a magamban született erőket kisugározom és ebből annyit fogad be amennyit tud. Tehát nem tehetem meg még a legközvetlenebb hozzátartozómmal sem, hogy elkezdek mennydörögni, hogy te viszont az Arimant fogod szolgálni, amikor én ott fűn... Semmi értelme nincs. Semmi értelme nincs. Szóval ezt nagyon korán és hamar kell jegyezni, mert ezek az első állomások, amikor az embert igen megpróbálják. És ennek persze magasabb szinten is lesznek majd eredményei, mert ne felejtsetek el, ahogy intenzívebbé válik a belső munka, ahogy születik a belső

látás, ahogy érzed az aurikus rezgést, lehet, hogy rögtön nem látod meg annak az erőterét akivel élsz, de ebből utóbb tökéletesen tisztán látod annak az embernek az képletét aki melletted él, ebben az inkarnációban. És a képlet megmutatja, hogy miért került hozzád és mi a feladatod egymás érdekében. Tehát arról van szó, hogy kidekkolni azt a periodikust, amíg az ember nem igazán lát, csak a belső érzéseire kell, hogy hagyatkozzon. Tehát előbb-utóbb ez a kitartás és ez a rászánás meghozza a gyümölcsét. És senki - na most ez a másik - földi szinten senki - senkivel nincs összekötve. A karmikus csomó az tulajdonképpen egy önkéntes valami. Tehát az ember addig dolgozik rajta, amíg az ő jelenlegi állapota ezt megengedi. Tehát ezt a karmikus csomót fel lehet oldani, ezt a karmikus csomót félre lehet tenni, ezt a karmikus csomót több inkarnációra el lehet osztani, tehát az embernek nincsenek kőkemény korlátai ilyen szinten. A karma törvénye flexibilis. Mindig beválik és mindig létrehozza azokat a körülményeket, amire a beteljesülésnek szüksége van. De ezeken a körülményeken belül az ember a szabad akaratánál fogva mozog, hiszen ezt megtanultuk együtt. Tehát ami már rettenetesen görcsös és erőltetett, az már pozitívumot nem jelenthet. Még akkor sem, ha a legszentebb ideálok vezet az embert. Ezért olyan téves a térítés, ezért kell azonnal tisztában lennetek, hogy a térítés mögött mindig belső kétely van. Csak az térít aki saját magának sem hisz. Minthogy beszéltünk arról, hogy igazából ezt az egész diszciplínát csak az utasítja el nagyon mereven aki valahol nagyon fél tőle. Tehát aki a végletekig irritál ez az egész spirituális dolog, az voltaképpen valahol mélyen intenzíven vágyik rá, de nem engedi felszínre azt a vágyat. Ez az a vágy ami aztán az ilyen képlet esetében ahol a karmikus leszorítottság ilyen fokú halál folyamat után robban ki belőle, és esetleg a következő inkarnációban hozhatja meg ennek a visszafojtottságnak a gyümölcsét, hogy na most akkor én is nekilátok ennek a munkának. De ha olyan emberrel találkoztok - én például nagyon sokszor találkoztam olyannal és a képlet olyan egyértelmű, hogy nem lehet eltéveszteni - hogy állandóan ott sündörög a periférián, vitatkozik, magyaráz, beleültet a Sátán ölébe, hogy te csak olyanokat művelsz, ami csak rosszra vezethet, nem tud elszakadni tőle. Ha összejössz vele ragyogó intellektuális vitapartner, ragyogóan lehet vele győzködni órákon keresztül, soha nem tud előhozni más témát. És ha az ember rájön arra, hogy voltaképpen hát hagyjuk abba, hát hiszen neked ez nem kell, nekem ez kell, mit beszélünk annyit róla? De nem tud másról beszélni mert intenzíven kell neki, de persze ezt az ember nem mondhatja ki, mert akkor még jobban arról van szó, hogy tiszta bolond vagy.

Itt pontosan arról van szó, hogy a legtöbb ember a fizikai valóságnál fogva mindig azt taszítja el magától amire a legnagyobb szüksége van. Ez a Luciferi csalásnak a csúcspontja. És ezt mindannyian manifesztálunk az életünkben. Ez Lucifernek az ajándéka, amit művészetté fejlesztettünk. Van valakinek valamiféle kérdése ezzel kapcsolatban?

- Ahhoz a témához, hogy mérlegelje az ember, hogy bizonyos ritmust betartva valamelyik nap, valamelyik órájában legyen ez a folyamatos....

Azt még had tegyem hozzá, hogy ez csak az elején fontos, később már amikor az erők felébredtek, akkor ez az embernek ez megváltozik. Majd erről még fogunk beszélni. Igen?

- Én a magam részéről azt tapasztaltam, hogy bizonyos mértékben ezt volt a létező legnehezebb elkezdni, mert mondjuk van az emberbe egy kötelességtudat, munka egyéb minden, és minden pillanatban felelni kell arra a kérdésre, hogy valóban az, hogy semmit nem csinálok csak gondolkodom ez valóban olyan fontos volt, hogy a lelkiismeretét félretéve képes legyen megcsinálni, hogy engem semmi nem érdekel, ez egy szent pont.

Néha olyan keményen jönnek olyan helyzetek, hogy az ember azt mondja, hogy hát sajnos nem megy. Holnap megint nem megy, az ember elkezd őröszni, tízszer, húszszor és végén arra jön rá, hogy sajnos az élet és a kötelesség olyan mértékű, hogy nem lehet csinálni. De most hogy tényleg ennyire mondd, remélem, hogy nagyon sokan fogják föl, hogy milyen mértékben fontos az első lépés.

Azt mondd, hogy az életed nem engedi? Hát ez az életed. Szóval az életeredről van szó.

- Ilyen mértékben nem hallottam és nem tudtam, hogy ennyire így van...

Ha felmerül a gondolat benned, hogy az életem nem engedi, akkor arra gondolj, hogy ez az életed. A többi az csak készülődés.

Szívcsatra, torok-központ, és a nyiladozóban lévő harmadik szem dominál. Tehát ez a rendszeres belső gyakorlatok ideje. Az olyasfajta gyakorlatoké, amelyeknek a célja spirituális triád berezegtetése az emberi formába. A spirituális triád pedig erről már beszéltünk igaz, az imaginációt az inspiráció, és az intuíció. Tehát így lesz az intellektív emberből intuitív ember. Ez az a folyamat. Na most a belső útnak az egyik legnagyobb nehézségét buktatóját jelentik azok a képek, amik megjelennek az emberben. Amit mi eddig együtt végeztünk meditatív gyakorlatokat, és hangsúlyozottan megbeszéltünk utána, hogy ki hogy, miképpen, miért, miért nem, semmit, mindent, ezt vagy azt látott, az tulajdonképpen azt demonstrálta, hogy mennyire az elején járunk ennek az útnak. Aki a belső úton elindul, annak el kell sajátítani az okkult látás képességét az okkult látás viszont nem azonos a fizikai látással. Tehát én azt hiszem ezt próbáltam érzékeltetni a Diadalmas útnak, ahol egy belső ösvényt írtam le, amin az ember végighalad, hogy amit az ember lát és visszahoz, az nem az amit valójában látott. Tehát itt egy kettősségről van szó, amivel nagyon mélyen meg kell ismerkedni. De mielőtt ebbe mélyebben belemennénk, azt kell tisztáznunk, hogy ugye tegnap beszéltünk arról, hogyha a fizikai lét szintjén állandó szorítóban léteznénk, tehát a Luciferi és az arimanikus erők kettősségében léteznénk, emlékeztek ennek a kettősségnek a megpróbáltatásaira. Igaz?

A halál a megsemmisülés, az anyagi szint démona Ariman, aki mindent az anyag fele hűz, mindent az anyagból akar kisajtolni, de kisajtol az anyagból dolgokat. Tehát minden gondolat, eszmém, indíttatásom, ami az anyaghoz rögzít, és az anyagból táplálkozik, az Arimané. De nem csak úgy Arimani, hogy Ő sugallja nekem, hanem ha én ezt magamban rezegtetem egy élet során a fizikai halál beálltával Ariman ezeket a gondolatokat képes lesz belőlem kilopni. Szó szerint. Tehát nem adja át a megsemmisülő fizikai organizmusnak ezeket a gondolati rezgéseket. A materiához kötődő rezgéseket azonnal leválasztja rólam, és ezeket a rezgéseket elkülöníti a továbbhaladó áramlatból, amit én képviselek, mint ideon pszichon köteg a halál után. Érhető ez? Tehát nem egységesen transzmutálódok a halál után, hanem az életminőségtől függően az Arimanikus és Luciferi impulzusok másfele mennek. A nekik megfelelő szférában fognak kikötni és csak az jut fel a mentál síkra belőle, ami valóban mentális volt. Ami a mi viszonylatunkban édeskevés. Tehát emlékeztek amikor volt egy olyan képünk, - azt is a szemléletesség kedvéért próbáltam veletek megismertetni, - hogy amikor azt mondtam, hogy amikor az ember kivergődik végre a kamalóka periódusából az a bizonyos kemény visszapillantó periódusunk, amikor rögződik bennünk a visszafizetés, a következő inkarnáció alapképlete, akkor elkezdünk csonkulni.

Először a fejünket veszítjük el. Igaz? És aztán hol ezt a végtagot, hogy azt a végtagot, és egyre csonkábban megyünk. Na ez a szimbólum azt akarta érzékeltetni, hogy rengeteg minden lefejtődik rólunk az alacsonyabb szintű szellemi rétegek számára. Tehát minden ami nem méltó a hierarchikus magasságokba, tehát a magasabb életrend befogadására története óra, mióta vagyunk ebben a helyzetben soha ilyen rettenetes állapot az asztrál síkon nem uralkodott. Szóval amit ez az utolsó 70 év művelt az asztrál világban az elképesztő. Szóval valósággal úgy besűrűsödött, hogy alig lehet benne közlekedni. És ez meglehetősen megnehezíti az ember dolgát. Tehát aki most indul neki ebben az inkarnációban, és először átlép a küszöbön, és megpillantja, hogy mi vár rá, az legtöbbször visszafordul. Mert az asztralitás nem ilyen volt és nem ilyen lesz. Mint ahogy az emberi princípiumok viszonylatában az éteriség, az asztralitás és aztán végképp a fizikalitásnak mi az értelme, célja, a jövőbeli pusztulás. Na ugyanígy a föld viszonylatában, tehát a föld magnetikus aurájában is. Az éter és az asztrál is előbb-utóbb el fog tűnni és csak a mentális szféra marad.

De ami most történt az asztrál világban az utolsó 50, 70 évben a materiális gondolkodás, az anyagba süllyedés felgyorsulása miatt rettenetes nehézzé tette számunkra ezt a közeget. Tehát borzasztó állapotok uralkodnak, és ezeket az állapotokat mi hoztuk létre. Tehát amikor én kimegyek akkor én a saját levetett gondolatformáimban fürdök meg. És ennek a kultivációja a küszöbör. A küszöbörnek egyébként nagyon sokat köszönhetünk. Ha a küszöbör nem lenne, akkor az ember képtelen lenne ezen a szinten ahol most vagyunk normális emberi életet élni. Mert a küszöbör kegyelme, az hogy az asztrális mentális én mikor leválik rólunk az álomállapotában, nem adja át az éteri és fizikai testnek azt amit lehozott. Tehát itt van az a bizonyos végtelenül fontos realizáció, hogy a küszöbör is egy angyali jelenlét. Emlékeztek, hogy az angyali szint az tulajdonképpen nem hófehér szárnyakat jelent, hanem éteri képességeket. Igaz? Tehát nem minden angyal tiszta lény. De minden angyal bennünket szolgál. Az egyik azzal, hogy félrevezet, a másik azzal, hogy megmutatja a félrevezetést. Tehát a küszöbör

bármilyen ronda a szerencsétlen, egy szolgálatot tesz nekünk, mert megengedi azt, hogy az éteri és fizikai lény ne tudjon arról, hogy az asztrális és a mentális én mit él át ebben a rettenetes közegben, amíg ki tud törni a magasabb szférák felé. Tehát ez az a szolgálat, amit viszont a küszöbőr letesz. Mikor? A halál után. A halál után nem véd bennünket, a halál után félreáll, mert akkor nekünk teljes mellszélességgel be kell ugrani a fortyogó valamibe, amit mi főztünk, ami alkottunk és a hozzánk hasonlók és a karmikus csoportunknak a megalkotott szférájába. Ott már nem véd bennünket senki. De akkor viszont nem is vagyunk olyan törekenyek. Igaz? Mert a törekeny részt azt hátrahagytuk. Tehát ahogy kiszállok a fizikai testből, már polgára vagyok a szellemvilágnak, akármilyen szinten, végül is már nincs szükségem erre a védelemre. Emberi formában, emberi állapotomban állandóan szükségem van. Ahogy az őrangyalom, vezérszellemem lefejtí rólam a gondolati energiák napi terhét és továbbítja hierarchikus feldolgozásra, ugyanez a küszöbőr véd mitől? Önmagamtól. Tehát a küszöbőr is az én védangyalom ebből a szempontból. Ezért van az, hogy amikor az okkult praxisban az embert felkészítik - helyesbíték azelőtt felkészítették - most már nem készít fel senki senkit.

Tessék szemben állni velem és felismerni. Ez sokkal hatékonyabb. Akkor mindig arról beszélünk, hogy van egy kisebbik küszöbőr és van egy nagyobbik küszöbőr. Az egyik az mi? A gát, a visszafogás anygala, az asztrálitás, a sötét démon. Aki kicsoda?

És ha őt félreállítom, akkor kivel találok magam szemben? A jelenlét angyalával. Vagyis kapcsolatba lépek ebben a földi létemben először a magasabb énnel. Tehát a jelenlét angyalával. Na most aki ezt az élményt megérte, az otthon van. Nem a végcélnál hanem elérte a beavatást. Tehát végül is arról van szó, hogy mi ez a sok előkészület. Öntisztítás, alakítgatás, várakozás. Tulajdonképpen kivel alkuszom. Önmagammal. És véges-végül önmagammal alkuszom, hogy mikor léphetem át a küszöböt. Tehát nehogy azt higgyétek, hogy az első beavatás kapuját valami lángpallosú örök őrzik. Én magam őrzöm. Ott állok és nem engedem oda magamat. Nem engedem oda magamat azzal amit naponta végzek. Amit csak a legjobb szándékkal. Amikor nekiállok és a meditációból visszatérve elkezdem boncolni, hogy mit láttam, és mit jelent az amit láttam. Ezzel mit teszek. Lehozom és Ariman kezébe szelíden odateszem azokat az első magasabb energetikai impulzusokat amik végre értek. Így van? Erről van szó? Tehát készségesen átadom és azt mondom tessék parancsolni, tégy vele amit akarsz. Azonnal tesz is. Szóval mind a két ellenfelem Lucifer és Ariman valahol végtelen hasznosak az én számomra, és valahol állandóan visszafognak. Mikor azt mondtam nektek, hogy itt a fizikai síkon még csak-csak, mert az egyik oldalon tudomásul veszem, hogyha túlságosan érdekel az anyagi világ, akkor jól figyelj oda, mert lehet, hogy Arimant szolgálod. Ha túlságosan rabul ejt a forma, ha szeretsz mindent keretek közé szorítani, ha irritál a másság, ha állandóan mindenben a másságot keresed, akkor Ariman hálójában vagy, akár tudsz róla, akár nem. A másik oldalon viszont, ha elfordulsz a világtól, - na most ez a spirituális ösvényen ez nagyon gyakori, hogy na kérem én ebből kilépek, hol vagyok én már ettől, erre nekem semmi szükségem nincs, akkor egyenesen belesétálsz Lucifer karjaiba. Mert Lucifer viszont arra vár, hogy te minden aspirációdodat leválaszd végre az anyagról, és ő megfog éteri szinte. Hiszen arra felé törekszünk, mert más utam nincs kifelé csak az éteri világ, amíg az éteri látásom nem születik meg, kinek a kénye-kedvére vagyok utalva? Luciferére.

Tehát Lucifer készséggel megmutatja nekem az éteri világot az ő módján. Tehát nekem még ráadásul föl kell ismerem, hogy mi lesz itt velem, hogyha Lucifer karjaiba kerülök. Tehát a földi szinten tudom, hogy a világtól való elfordulás a spirituális gög, az hogy na ezen én már túl vagyok, engem sokkal magasabb dolgok érdekelnek, az Luciferi. De ezt a földi síkon aránylag ki lehet védeni. Igaz? Emlékeztek amit tanultunk róla? Hogyan is védjük ki? Egymással! Igaz? Tehát egymással védem ki. Tehát az Arimani impulzust megcélozom a Luciferi energiákkal. Tehát ha engem nagyon leköt valami, akkor addig forgat, amíg megtalálom benne az asztrális rezgést. Amíg rá tudok érezni egy asztalra. Így van? És akkor kiszakítottam magam Ariman kezéből Lucifer segítségével. A másik oldal, mikor a spirituális úton elindulok, és kapom ezeket az első csábító gyönyörűséges képeket, amiben úgy tűnik, hogy én már olyan előre vagyok ezen az úton. Akkor magamhoz szólítom Arimant, és azt mondom, hogy megnézem az ítékezés kíméletlen keretbe foglaló látásmódjával, hogy mi ez. És akkor sikerül Lucifert felismernem és félreállítani. Na ez a fizikai síkon azt hiszem egy idő után megy az embernek. Igen ám, de amikor elérjük azt az állapotot, hogy kilépsz a fizikai testből a praxis keretében, tehát egyszerűen megszűnik a fizikai léted, akkor nincs mi védjen. Akkor nincs többé a párna körülöttem. És ezzel a védtelenséggel viszont egy olyan helyzetbe kerülök, hogy az éteri és az asztrális világ szintjén az Arimanikus és Luciferi erők 100-szoros és 1000-szeres intenzitással jelentkeznek. Hát ez az ő szférájuk. Ariman alig

várja, hogy a fizikai halál pillanatában leválassza azokat a gondolatokat, azokat az impulzusokat, amiket, amikkel az anyaghoz kötöttem magam. Na most egy olyan ember, aki egész életébe ki nem nézett az anyagból aki mindig csak a jelenben élt, az idő és a tér kereteit készséggel maga köré rendezte, berendezett magának egy viszonylag nyugodt életet és semmi más nem érdekelt, csak ez a fajt létezés, az evés, az ivás és hasonló folyamatok, és végigvisz egy életet, ez az ember egy tárháza lesz a matériához kapcsolódó gondolatoknak, egy óriási bónusz. És a halál pillanatában a gondolati energiák legnagyobb része soha nem jut fel a mentális szintre. Tehát mi történik? Egy óriási bónuszt ad az Arimanikus démoni árnyékvilágnak, tehát az éteri szint egyik legnehezebb szféráját felduzzasztja.

Ugyanakkor amiből tovább tud építkezni, az egy olyan megsoványult, lecsonkult állapotban kerül tovább, hogy a hierarchikus erők alig találnak valamit, amivel összetudják kapcsolni a saját rezgésüket. Tehát nem tud befogadni a magasabb rezgésekből semmit jóformán. Tehát eleve egy legyengült, éteri asztrális képlettel zuhan bele egy elképesztően mély kozmikus álomba az éjféli, a Szaturnusz periódusba, képtelen elviselni azt a rezgést. Mint ahogy itt a földön képtelenek vagyunk feldolgozni bizonyos rezgéseket, álomba merülünk. Ugyanez történik a közteslét állapotában. Korán, idejekorán álomba kell, hogy merüljön, eszméletlenné kell, hogy váljon, és ez is történik. És ezzel a legyengült éteri asztrális képzetrel fordul be majd a lefelé forduló ívbe. Tehát a mentális ének valami egészen iszonyú képlettel kell összeházasodnia az újabb fizikai létre. És akkor leérkezik és ehhez képest, ha most a másik ugye a visszafelé vezető út. Amikor is át kell haladnom azon a szférán, amit olyan dicsőséges módon feltápláltam. Tehát ott várnak engem a saját alkotásaim, és azok belém kapaszkodnak, és ehhez képest épül fel a következő inkarnációm. Tehát már lehozom azokat az impulzusokat. És hogyan jönnek le ezek az impulzusok? Hát büntudat formájában. Van egy olyan eredendő büntudat az emberben, amelyről már beszéltünk, azt hiszem az első tanfolyamon, amikor azt mondtuk, hogy mi az ami az embert ráhajtja. Hogyha nincs különösebb baja, vagy nincs különösebb kataklizma az életében, akkor hogyan is lesz ez a spirituális ösvény? És akkor azt mondtuk, hogy az ember úgy érzik, minthogyha a háta mögött egy ostorral csapkodnák. Na ez az ostor a büntudat ostroma és a félelem ostroma, hogy nem jól van az ahogy vagyunk, és ez a büntudat adódik ebből. Ebből a kozmikus múltból, ebből a kerékből, hogy már megint micsoda utat jártam be. És ez egy kegyelem, hogy ez felébred ez a büntudat. Mert ez a fajta ostor az, amit az ember ugyan nem ért és nem tud igazán megfogalmazni, de valahogy rálöki az ösvényre, tehát a kompenzáció ezért mindig jelen van. Na de most képzeljétek el azt, hogy aki tudatosan tisztába jön ezekkel a szellemi folyamatokkal, hogy a praxis mit adhat az embernek. Nem csak az álom állapotában, de a küszöb átlépésekor. Amikor egy leérkezett tanítvány, egy adeptság szintjét elérte, akár 2-3 beavatást elért tanítvány átlépi a küszöböt, az ő téri és asztrális töménysége egészen más lesz. És ez a bizonyos szolgálati rezgés, ami megint a tanítványság magasabb fokán elengedhetetlenül belép az aurába, az töretlenül megmarad a spirituális világban és azonnal a legmagasabb szintű centrumokhoz kapcsolódhat, mint együtműködő munkás. Szóval ekkora különbség van a fel nem ébredt ember köztesléti állapota és világot, kozmoszt formáló munkája és a beérkezett ember között. Tehát nyilvánvalóan, hogy talán nehéz is befogadni ezt az egész koncepciót, de muszáj, hogy megismerjük minden fogalmát, mert hajsza pontosan így történnek a dolgok. Mire odajut az ember, hogy ezt átélheti, addigra azt már majd nem kell magyarázni. De amíg - és ez egy nagyon fontos pont megint - amíg nem vagytok olyan állapotban, a 4-es princípium egymásra hangolása nem alakult még ki bennetek, addig ezt el kell mondani és át kell adni, hogy ráérezetek. Na most ez a ráérezés ez nem semmi. És az egyik ami talán erőt ad az embernek, hogy ezek a fajta ráérezések, amikor elolvastok 1-2 mondatot egy könyvből és annyira megfog benneteket, hogy érzitek, hogy itt emögött valami számotokra befogadható igazság rejtezik, ez a fajta ráérezés pszichikai erőket generál bennetek.

Tehát igenis egy olyan folyamatot indít meg ami csakra ébresztővé válik. Tehát az olvasás a tanulás ezeknek a folyamatoknak a befogadása, ráérezése, csakra nyitogató, az ember számára. Tehát ez nagyon fontos valami. És akkor is ha nem tudunk erről a folyamatról, mert a folyamataink nagy része még mindig tudattalanul zajlik a számunkra. Ez a folyamat akkor is megy. És akkor is működik a számunkra. Tehát az ébresztés több szinte, a lökdösés, az ébresztés több szinte folyik. Mire az ösvényre lépsz és a 3 magasabbrendű központod vibrál, olyan és akkora aurád van, hogy ezt a hierarchia már naprakészen számon tartja. Tehát állandóan számítanak rád, és mire szembesülsz a küszöbörrel, mire az első beavatásra ott állsz a hierarchikus mestered előtt, addigra te már, hogy úgy mondjam nyilvántartott munkása vagy annak a magasabb régióknak. Tehát ez a kapcsolatteremtés állandóan folyik. Ebbe tudatosan bekapcsolódnai az kikerülhetetlen feladat. Na most tudatosan bele nem kapcsolódnai ellökni magamtól, az pedig sajnos ennek a kornak a követelményeivel szemben és ezen a szinten már egy

borzasztó karmikus hiányt fog okozni a számunkra. Tehát ma már nem használhatjuk azt a kifejezést, hogy bűn, vagy mulasztás, vagy bármi, mert hiszen a karma is a szabad akarat kettősségével érint. Aki elmegy vakon és süketen egy ilyen lehetőség mellett, az iszonyatosan alávág a saját kozmikus jövőjének. És nem azért, mert az ember mondhatná azt is, hogy na jó, majd a következő inkarnációban. Igen ám csak a helyzet az, hogy az a belső atomikus rezgés az mindenkiben benne van. Na most ha ezt a belső atomikus rezgést te nem engeded a felszínre, annak az az oka, hogy a materialisztikus gondolataidat annyira kifejeleztetted, tehát nem arról van szó, hogy közömbösen élsz, mert közömbös élet nincs, úgyis mondhatnám, hogy ha nemezen a térfélen vagy, akkor a másik térfélen vagy. Tehát akkor tudnotok kell azt, hogy pontosan a sötétség erőit szolgálod, akár hiszel benne, akár nem. Ez van. Tehát ezt az embernek magának föl kell valahogy dolgozni, olyan gyakorlati módon, hogy ebből ne ijedsz, meg ilyen olyan pánik legyen, hogy te jó Isten most mit csináljak, hanem egész egyszerűen tudván-tudva azt, hogy minden gondolatommal, szavammal valamelyik térfélhez tartozom. Mivel a szabad akarat ajándékával érkeztem ide, eldönthetem, hogy hova tartozom. Igen ám, ha a dolog ilyen egyszerű lenne. Igaz? De éppen arról beszéltünk, hogy mire az ember rászánja magát a praxisra, és gyanútlanul megérkezik az éteri világ küszöbére, akkor várja ez a 2 erőközpont, amelyik már alig várja, hogy beszipantsa, és akkor ott állunk a fizikai test megszokott inzulációja, védelme nélkül, és akkor uram Isten ki fog rajtunk segíteni? Hát éppen a küszöbör. Megint csak órá számíthatunk. Szóval ő az aki meg fogja ezt az utat, meg fogja számunkra világítani. Azt mondtuk, hogy az ember számára az elsődleges követelmény a spirituális világba való kilépéshez az okkult látás megszületése. Azt mondtuk, hogy a triádnak a kiépítése az imaginációval kezdődik. És az imaginációról meg azt mondtuk, hogy az imagináció nem más, mint magasabb szintre emelt gondolati rezgés. Tehát ott hagyom az eddigi modus operandus-t, ahogy eddig gondolkoztam, és egy magasabb szinten kezdek gondolkozni. Tehát felébresztem az imaginációs erőimet. Mindenkiben ott van. Mindenkiben ott van. Szokásunk rátenyerelni, elnyomni, nem hinni neki, szokásunkká vált a legvadabb véletleneket inkább befogadni valóságnak, mint meglátni a látszólagos véletlenek mögött a hierarchikus hatást.

Szóval hajlamosak vagyunk bárminek inkább hinni, mint annak ami nyilvánvaló. Tehát ezzel együtt az imaginációs erőket fel lehet ébreszteni. Az imaginációs erők felébresztésének viszont mi a kikerülhetetlen feltétele? Az önismeret. Tehát amikor én elkezdek belőlük gondolkodni, akkor a gondolati áramnak azonnal egy erős morális töltést kell kapnia, hogyha én ezt olyan felszereléssel akarom ezt az utat végigjárni, hogy se Ariman, se Lucifer ne hálózzon be engem a saját légiójába. Tehát a morális alap csak abból adódhat, hogy azt mondom magamnak, hogy én egy szárnyas lény vagyok. átmeneti száműzetésbe. Én tudom, hogy nagyon magasról és nagyon messziről jöttem. És azt is tudom, hogy egyetlen utam van. Visszatérni oda ahonnan jöttem. Ezt az utat nem magamért járom, hanem mindenkiért aki itt van velem. Tehát ez a kiindulópontom. Ezután bármiféle gyakorlatom az önismeret szintjén ugyanebből a moralitásból kell, hogy gyökerezzen. Tehát azt kell megnéznem, hogy másokhoz képest hol vagyok, milyen vagyok? Nem magamban, mert az ember magában semmi. így van? A gondolati energiám minőségét ott tudom megvizsgálni, amire tegnap példát is hoztunk ugye? Hogy történik velem valami tragikus, valami kataklizmikus, és akkor átélem, felidézem, az imaginációs energiák segítségével, hogy milyen volt az. És a rögtön után érkező gyakorlatom mit fog szolgálni ennek az imaginációs energiának a transzformációját, mert azt akarom tudni, hogy hogyan érzek akkor, ha ugyanez a történés mással esik meg. Tehát transzmutálok egy energiát. A saját gondolati asztrális színezető energiámat, egy másik lényre ruházom át és annak az ézelemvilágába, gondolatvilágába akarom magam beleélni. Ez egy kikerülhetetlen gyakorlat, mert az éteri világban ahogy kiléptem az első feladatom az, hogy mássá kell válnom, tehát bele kell lépnem abba a lénybe, aki előttem áll és megjelenik. Na most nyilvánvalóan, hogy ezt a gondolati transzferációt többször is el kell végeznem. Tehát mielőtt az ember nagyon mély mantrikus meditációkba kezd, okos dolog az, hogy az ember egy kicsit önmagát boncolgatja. Tehát kiválaszt magának egy nyugodta sarkot, leül és egy kicsit végigszalad egy-két régi emlékképen, hogy hogy is volt, mi az ami bennem ennyire megragad. Először mindig a negatívban válogatok. Hogy lássam azt, hogyan viselkedtem addig ha valami számomra negatív ért. Utána ugyanezt megcsinálom, hiszen emlékeztek a tükör meditációra, ugyanezt megcsináltuk.

Ugyanezt megcsinálom az ellenkezőjével. Mi az, hogyan reagálok én, amikor valami öröm ér. És megvizsgálom ezt az örömet, hogy mennyi ez, milyen ez az öröm? Mit jelent számomra örülni. Hogyan örülök én valaminek. És ekkor az emberi lénynek a 2 alaprezgését kezdem magamban megismerni. Mert mind a fájdalom, mint az öröm, a szeretet energiáinak asztrálisan eltorzított formája. Tehát számomra ennek a kettőnek az ötvözetét szintézisét kell majd egy magasabb szinten megalkotni, hogy kinyílhasson

a szívcsakra. És ez a két gyakorlat ezt a célt szolgálja bennem. Tehát a gyakorlatnak a kimenetele kikerülhetetlenül az, hogy valamiféle más perspektívában kerülnek számomra mind a fájdalmaim, mind az örömeim. Mi lesz velük: Egy érdekes kettősség megint. Először a teljes önátadás, belemerülés, mert igazából csak akkor tudom megvizsgálni, ha valóban átadom magam neki, és utána mi következik. Egy különös fajta, önmagamnak egy különös elválasztása ettől az élettől. Tehát kívülről kezdem szemlélni az egész folyamatot. És ez micsoda? Ez az első bártortalan lépés ki a fizikai lényemből. amikor harmadikként nézem azt a szituációt, amibe benne voltam. Tehát elválasztom magam egyelőre csak érzelmileg, gondolatilag, egy szituációtól aminek én voltam a szereplője és úgy figyelem ugyanezeket a hatásokat. Tehát ez az első aprócska lépés, amikor a princípiumaimat annyira összehangolom, hogy a fizikai test leválhat rólam. Na most, hogy ez kinél mennyi időt vesz igénybe, és milyen intenzitású, az megint végtelenül egyéni. De higgyétek el, hogy ezek azok a gondoltai gyakorlatok, amik egyszer morális alapot is adnak arra, hogy az ember biztonsággal lépjen be az éteri világba. Én tudom azt, hogy nagyon sok könyv meg irat említi azt, hogy ilyen-olyan védekezésre van szükség, amikor belépsz a szellemvilágba. Ez teljesen igaz. Na most ez technikai nyelvre lehozni és azt mondani, hogy van egy odköppeny, meg asztrálfűrész, meg ilyen meg olyan, meg amolyan, ez megint micsoda? Itt megint arról van szó, hogy az egyetlen lehetséges védelem az én magasabbrendű rezgésem. Tehát az egyetlen olyan pajzs amit magam köré hívható, az a tiszta intenció. Az önzetlen intenció. Minden más törvényszerűen Lucifer és Ariman karjába kell, hogy kikössön, mert addig nem mehetek tovább, amíg ez bennem meg nem változik. És akkor én hiába húzom magara az odköppényt. Ez a odköppeny ez megint egy olyan megfogalmazása valaminek, ami egyértelműen egy ilyen félelem és önzés csomót von körém. Hogy na most én levédem maga. De mitől? Mitől védem le magam? Hát ki az akire veszély leselkedik a magasabb síkokon? Aki nem úgy lép ki ahogy kell. Ha meg nem úgy lép ki ahogy kell és veszélytelenül végig tudna menni, akkor Uram Isten mit tudna okozni. Tehát itt erről van szó, hogy van számtalan technika, hogy tessék vedd körül magad ilyen fénnel olyan köpennyel, amolyan főrésszel, de mindez micsoda? Mindez tulajdonképpen egy látszattmegoldás arra, amit egyedül csak a morális tisztességgel lehet tartósan megoldani. Tehát amikor Steiner azt tanítja, és végtelenül unalmasnak találják a tanítványok és végtelenül száraznak és hidegnek a Steiner tanítást. Egyik se. Nincs nála tisztább és gazdagabb belső tartalmú tanító. Arról van szó, hogy mindig azon lovagolt, hogy mikor egy lépést tesz a spirituális úton, tehát a pszichikai erők generációjánál egy-egy lépést tesz előre, légy olyan szíves és tegyél 3 lépést a morális szinteden. Tehát légy előbb mindig morálisan mint pszichikailag. Arról nem is beszélve, hogy a látnokiség felébredése és a pszichikai erők jelentkezése akár egy spontán kundalini ébredés akár más formában egyáltalán nem garancia arra, hogy tanítványként elfogadott a hierarchia. Mert ez mindig a morális alapoktól függ. Ha ez a 3 magasabbrendű központ nem azzal a fénnel, nem azzal az intenzitással ragyog, amelyben a hierarchia meglátja az abszolút eltökéltséget, akkor egészen más hierarchiával kerülsz kapcsolatba. Tehát itt megint tisztában kell lennünk azzal, hogy a morális alapunk a legfontosabb. Na most azt is tudjuk és elmondtuk már nemegyszer, hogy a morális alapot önmagamból kell kibányásznom és megnyernem. Tehát feltételeznem kell, már az indulásnál, hogy él bennem egy magasabbrendű lény. Az is én vagyok. Nekem ezzel a magasabbrendű lényel minél közelebbi ismerettséggel kell kerülnöm, és tulajdonképpen minden gyakorlatomnak ez a célja. Ez a morális magasabbrendűség bennem van, tehát részem, csak elvesztettem vele a kapcsolatot. Azok az akadályok, amik eltakarják előlem, azoknak mibenlétét kell lehető legjobban kiismernem. Vagyis megismernem magamat úgy, hogy most vagyok. Mire ezt megtudtam tenni, tehát valóban szüntelen önmegfigyeléssel lemértem a reakcióimat, a mindennapi életben a megszokott rezgéseimet, akkor mi történik? Akkor automatikusan beáll nálam a változás. Ugye arról beszéltünk, hogy bármilyen hibája van az embernek, és kinek nincs, hiszen nincs tökéletes ember, mindenkinek vannak indulatai, hibái, elszietett, elfuserált dolgai, megbánandó dolgai. Mind cipeljük magunkkal a földi élet során. Az egyetlen gyógyszerünk ami van arra a szüntelen önmegfigyelés. Na most egy hiba egy rossz lépés egy át nem gondolt gondolat vagy szó, az tulajdonképpen meddig probléma? Amíg fel nem ismertem. Na de ennek a felismerésnek erővé kell válnia bennem. Mert ha ez erővé válik, akkor ez többé nem fog megisméltódni. így van? De a felismerés az nem azt jelenti, hogy hoppá, megint kiszaladt a számon. Ez nem felismerés. Ilyenkor kíméletlen élességgel kell látni azt, hogy mi az az erőközpont, ami bennem most működött. Szóval át kell szaladnom ezen az egész okkult valóságon. És abban a pillanatban rögzíteni magamban, hogy ez nem így. Tehát a szüntelen önmegfigyelést ezt nem lehet abbahagyni, egyetlen pillanatra sem. És ez nem okoz egy görcsösséget, vagy egy felesleges energiapazarlást senkinél, mert állandóan figyeljük önmagunkat, csak nem közöljük az információt. A magasabb én fénye állandóan ragyog, csak nem látjuk. Tehát minden ilyen elkapott önfelismerő pillanat mivel köt össze, ha csak egy pillanatra is?

A mentális énemmel. Tehát a 4-es princípiumomból egyre többször egy olyan kis kábel kis vezeték szalad fel a mentális éniig, ami már nem szakad el. Tehát kezdem így építeni az utat a magasabb énem felé. És amikor azt mondjuk, hogy a meditációs gyakorlat kezdeténél az egyik leghasznosabb imaginációs kiindulópont ennek a 4-es princípiumnak az együttrezegtetése és az egésznek az elárasztása a mentális én fényével, tehát megfürdetem magam ebben a mentális fényben. És ha ez a fény mindenre végigvilágít, akkor nem létezik se önbecsapás, se csapdába esés. Egyszerűen nincs. Mert nincs az a káprázat, nincs az az ígéret, nincs az az illúzió, ami odaát tömegével várja az embert, ami meg nem mutatná igazi önmagát a mentális én fényében. Tehát itt van az én pajzsom. Önmagam, a mentális énem magasabbrendűsége. Tehát amíg ezt birtokba nem veszem, addig viszont úgysem vagyok elismert polgára a szellemvilágnak. Megjelenek aspiránsként, kopogtatok. Bukom jobbra, bukom balra. Mindannyian bukunk az az igazság. Az első olyan élmény - hát bizonyára nektek is van erről sok élményetek és emlékeztetek, és talán fel nem dolgozott, talán félretett impulzusotok, - amikor az ember valóban eléri azt az állapotot, hogy nincs többé fizikailag. Tehát megszűnik a fizikai test mint olyan. Hát ennek az előzménye az ugyancsak az álom és a halál állapotában keresendő, mert ez a 4 princípium voltaképpen mindig egyforma mechanizmus szerint működik a fizikai világ állapotában. Ugye arról beszélünk, hogy kettéhasadunk szüntelenül. Minden éjjel kettéhasadunk, és minden reggel úgy ahogy összerakjuk magunkat. A halál állapotában egy bizonyos ciklusidő elteltéig ismét kettéhasadunk, aztán ismét egy új 4-est építünk magunknak. De végül is miről van szó? Ugyanaz a kettéhasadás megtörténik a mindennapi élet minden olyan percében, amikor úgynevezett érzékszervi impulzusok érnek. Ha én azt mondom, hogy itt van ez a gyönyörűségeken szép kinyílt rózsaszín, ha én erre a rózsára ránézek akkor tudjátok mi történik? Az asztrális és mentális énem beköltözik. Tehát energetikailag a két magasabb princípium szó szerint eggyé válik ezzel a virággal. Csak így tudom meg, hogy ez a virág milyen. Tehát ilyen szempontból az éteri test egy közvetítő híd, a fizikai test pedig tulajdonképpen egy tükör. Tehát nincs olyan, hogy ez a rózsaszín azért van mert nekem van szemem, és behatol a fény és visszatükrözi.... Nem erről van szó. A 4-es princípium minden szenzori érzékelésnél kettéhasad. Tehát a fizikai világ szintjén is valahányszor valamire ránézek és az regisztrálódik nekem és reagálok rá. Hát hiszen reagálok asztrálisan, mert - hú, de szép, meg tetszik, szeretem, vagy fűj, ronda, elfordulok tőle, az asztrális és mentális én teljes erőbedobással beköltözik ide, és visszaárasztja hozzám a megfelelő tükörképet. Tehát a test tulajdonképpen egy tükör mechanizmus. Az egész fizikai organizmus egy tükör mechanizmus. És az álom állapotában mi történik? Az álom állapotában lezárul ez az információ mechanizmus, az egész út elsötétül, mert az asztrális, mentális én tartósan elhagyja, és semmit nem reflektál vissza, mert a fizikai organizmus pihen. Tehát a tükör letakaródik. Attól még van minden, csak én mint tükör megszűntem. Tehát a materialisztikus felfogással szemben, ami azt mondta, hogy minden impulzus, minden szenzori táplálék azért ér mert belőlem fakad. Mert minden az én organizmusomból következik. Ennek pont a fordítottja igaz. Hogy a fizikai organizmus semmi más mint egy tükör a fizikai valóságnak. Így ahogy mi be tudjuk fogadni. Amilyen szinten ma be tudjuk fogadni. Hát ennek a legkreatívabb példája az, hogy egy okkult látó ember nem ezt a rózsát látja. Egy okkultul látó ember látja ennek a rózsának a fizikai világ viszonylatában jelenlévő erőterét, és egy okkultul látó ember látja ennek az éteri lénynek az egóját, az éteri világ szintjén, tehát így lát egy rózsát valaki aki okkultul lát.